

HERI KÖKLÉR

ÉS AZ
ALKATRAZI
FOODLU

K.B. ROTTRING

1. Dundy Nudly tévedése

Éjfél ütött az óra.

Valahol megkondult egy lélekharang.

A felhők közül feltűnő telehold láttán felüvöltött a vérfarkas.

A látóhatár alján lidércfény villant.

Valaki felsikoltott, mert figyelmetlenül léptett le egy nagy sebességgel hazafelé tartó, kivilágítatlan úthenger elé.

Ám!

Mindezekkel mit sem törődve a Pribék Drive 0. szám alatt lakó Dundy família apraja-nagyja már javában horkolt. Fekália néni és Vasvilla bácsi a hitvesi ágyban hevert, és egymást túlicitálva húzta a lóbórt. A falakra függesztett, minden művészeti értéket nélkülöző, viszont igen olcsón megvásárolható festmények szabályos időközönként megremegtek, amikor az ismétlődő hangorkán végigsöpörte rajtuk a port.

Kicsinyke csemetéjük, Dundy Nudly a gardróbszobában hortyogott, félig fekvő, félig ülő helyzetben. Szép, kövér fejéből kikandikáló nagy, recés meg nyálas nyelve belelógott a kamrából zsákmányolt lekvárosbödönbe.

Dundy Nudly álmában időnként felnyögött picit, nyelve kalandozó mozdulatot tett, majd lekvárhoz jutván, faló, szürcsölgető hanghatás kíséretében elégedett sóhajjal nyeldekelt egyet-kettőt. Ő is ugyanúgy horkolt, mint ősei, ám mivel hálóhelye igencsak közel esett a Heri Kókler nevű kiváló varázslópalánta szerény hajlékául szolgáló, bár kissé szűknek ható, alig száztíz négyzetméteres remetelakhoz, a zajhatás erősebbnek hallatszott annál, mint amilyen valójában volt.

Heri az ágyában feküdt, a feje fölött durva szövésű selyempaplan zizegett, amelyet azért húzott a fejére, mert nem akarta, hogy a leckeírás közben keltett zajok, írószereinek csörgése, radírgumijának surrogása, izgatott bélmozgása megzavarja rokonainak édesded pihenését.

Heri jó gyerek volt, nagyon jó.

Mindenki szerette, még az is, aki nem.

Egyik kezében elemlámpát szorongatott, miközben rövidlátó szemét az előtte fekvő könyvre vetette. Megigazította kerek szemüregét, feljebb tolta okuláréját is, hogy jobban lásson, ne csak a ballal. Heri Kókler nem mindennapi gyerek volt! Utálta a nyári vakációt, sőt, mi több, még ilyenkor is azon törte az agyát, hogy erőnek erejével megírhasa a házi feladatát.

Még akkor is, ha minden kötél szakad!

Nem semmi srác volt ez a fiú, az hétszentség!

A kezében verébtollból kifaragott túlméretezett penna sercegett.

Heri megpiszkálta, hogy ne sercegjen, mert komolyan tartott tőle, hogy az íróeszköz által gerjesztett hangimpulzusok felverik a ház többi lakóját.

Gyekezett a házi feladatára összpontosítani, de nem igen tudott, mert annyira zavarta a horkolás, amit mindenhol hallott.

Heri megcsóválta a fejét meg a farkát.

– Hogy a nemjóját! – mondotta bosszankodva.

Feltápáskodott, összecsukta az előtte heverő *Brunhilda Négercsók* szellemi végtermékét képező *Középkori vérengzések és egyéb nyalánkságok* című alapművet, majd belebújt kutyusfejes mamuszkájába, és elcsoszogott, hogy elhallgattassa a rokonait.

Persze, egyelőre nem örökre, csak egy időre, amíg végre elkészítheti a leckéjét.

Miközben lefelé lépkedett a lépcsőn, azon gondolkodott, hogy mennyire tapintatos gyerek is ő. Hiszen napközben is írhatott volna házi feladatot, ám volt annyira érzékeny és finom lélek, hogy nem akarta megzavarni rokonait a mindennapi élettevékenységük közben. Nem akarta felborítani megszokott napi rutinjukat, nem akarta megváltoztatni megrögzött szokásaikat. Nem akarta kikapcsolni a folyton üvöltő tévét, nem akarta a hűtőszekrénybe zární izgága és folyton-folyvást rosszban sántikáló, az iskolában drogdílerként máris fényes karrier előtt álló unokatestvérét. Nem akarta a konyhában edényekkel zörgő, állandóan a telefonon csüngő Fekália nénit és a rosszkedvű, folyton negatív megjegyzéseket tévő Vazelin bácsit megkötözni és lecipelni a hideg, dohos pincébe, hogy maradjanak már egy kicsit csendben. Nem akarta, de sajnos, néha mégis meg kellett tennie. Néha mindennap.

Heri azonban utálta az erőszakot. Jobban szerette a békét, a rizsfelfűjtat és a lekvárostésztát. Nem is beszélve szíve hölgyéről, Hermelinről, aki úgy hiányzott már neki, mint éhezőnek egy korty víz. Ezért kényszerítette tehát önnönmagát teljes illegalitásba, és határozta el egyszer s mindenkorra, vagyis tegnap, hogy inkább éjszaka dolgozik, mint nappal.

Miközben ezeken a dolgokon járt az agya, hipp-hopp, már meg is érkezett nevelőszülei hálósobájához.

Heri halkan, hogy fel ne ébressze őket, benyitott az ajtón. A horkolás így már tízszer erősebb lett. Lábujihegyen, lélegzet-visszafojtva, lüktető halántéki erekkel, torkában dobogó szívvel, ügyelve arra, nehogy zajt csapjon, az ágyukhoz osont. Itt a horkolás már annyira erősen hallatszott, hogy a fájdalomküszöböt elérvén könnyeket csalt Heri Kókler finom arcára. Az ágy mellett külön poharakban, valami gusztustalan lében, két fogsor lubickolt vidáman. Heri nem habozott.

Pillanatragasztót vett elő a zsebéből. Letekerte a kupakot. Undorral, de tele elszántsággal egy pillanat alatt pillanatragasztotta a fogakat. Az egyiket, a nagyobb méretűnek tűnő, Vasreszelék bácsi tulajdonát képezőt szépen megkenegette, majd teljesen összezárta. A másikat pedig, amennyire csak tudta, ügyesen preparálta. A műfogazat kábé negyvenöt fokos szöget bezárva, félig nyitott állapotba kerülve szavatolta, hogy tulajdonosa soha többé nem tudja összezárni a száját.

A kivételes közelség miatt a horkolás zaja egészen megörjítette Herit. Tudta, tennie kell valamit, ha nem akarja, hogy itt süketüljön meg.

Vagy, hogy ne tudja ezek miatt a kedves emberek miatt – akik befogadták, etették, itatták, iskoláztatták – megírni a házi feladatát, hogy azután megbüntesse őt a gonoszkodó Cotton professzor, a piszokfajzat. Hát nem!

Heri elszántan elkialtotta magát. Erőtlen, mutálás előtt álló, cérnavékony hangja úgy szállt az éjszaka sötétjében, mint a kalitkájából kiszökkenő rab madár, amely a repülés féktelen örömét élvezve a vakító kék égbolton végigkúszó, szélfúttá báránfelhők közé veti magát.

– Horkolást abbahagyni!!!

Fekália néni és Vakbéla bácsi felpattantak, vigyázzállásba merevedtek, tekintetüket a mennyezetre függesztették. Még álmukból felkelte is tudták, mi a házirend, amit Heri alkotott meg nagy műgonddal, és bizony meg is követelte mindenkitől, akit az a kegy ért, hogy vele lakhatott egy fedél alatt. Nevelőszülei álomittas tekintettel méregették hősünket, aki észrevéve a méregetést, ironikusan megkérdezte, hogy centit ne adjon-e esetleg hozzá, hátha úgy jobban megy.

Miután mindketten biztosították arról, hogy megértették jogos panasztát, és nyomorult kis életükre esküdözve megfogadták, hogy soha többé nem fognak horkolni az éjszaka, Heri jóéjszakát kívánva, határozott léptekkel távozott.

Visszafelé menet azonban furcsa, csámcsogó hang ütötte meg a fülét. Olyannyira megütötte, hogy szinte már fáj is neki. Szelíd orcáján kérdő tekintettel megiramodott a gardróbzsoba felé, ahol pufók unokatestvére, Dundy Nudly hortyogott, kilógó nyelvével álmában is a lekvárosbödönt nyalogatván.

Heri elnevette magát.

Először arra gondolt, megrézfálja egy kicsit a kis mohó szapienszt. De még másodszor is erre gondolt.

Heri fogta magát, sarkon fordult és kiment egy helyre, ahonnan hamarosan egy másik befőttesüveggel tért vissza. Az üvegben valami sötét, bizonytalan összetételű massa lötyögött. Késő délután került bele, amikor Vastyúk bácsi igen bőséges termést produkált, az *anyagot* pedig ebbe a befőttesüvegbe tette, mert úgy gondolta, biztonságos és praktikus hely lesz eme rejtkehely végbéltermékének.

Nem! Még mielőtt talán *logikaki* úton arra gondolnánk, ki kell jelentenünk, hogy Vakegér bácsi nem székel mindennap befőttesüvegbe. Csak egészen kivételes alkalmakkor tett ilyet. Kizárólag akkor, amikor az orvos határozottan utasította erre. Varnyú bácsit már hetek óta kínozták valami fránya hasmenés, amit valószínűleg idegi alapon kaphatott, de az is lehet, hogy attól a hashajtótól, amit Heri egyre nagyobb dózisban adagolt a kávéjába.

Orvosa, akihez nemrégiben ment el, alapos kivizsgálást javasolt, mert az többbe került és neki így jobban megérte. A gondosan felcédulázott székletminta azért kellett, hogy másnap elemzés alá vessék, és a benne tenyésző mikroorganizmusokat nagyító alatt részletesen feltérképezzék, elemezzék, kitenyésszék.

Ám a sors, és főleg Heri Kókler, aki nagy kópé volt ám, mint ahogy most is látható, másképpen gondolta.

Ügyes mozdulattal két pillanat alatt kicserélte az üvegeket, majd sietve távozott. Közben megállapította, hogy nem csak a zajok lehetnek olykor zavaróak a kifinomodott varázslógyerekek érzékszerveinek, hanem a szagok is.

Amikor Dundy Nudly csámcsogását meghallotta, még ő is megborzongott egy kicsit.

Másnap lett ám a nagy tragédia!

Vatta bácsi ugyanis nem találta a gondosan megalkotott és előre csomagolt székletmintáját.

De Dundy Nudlyt sem találta, aki furcsa hangokat hallatott a vécében. Időnként görcsösen nyögött hozzá, és minduntalan azt a szót ismételte, hogy broááááfff.

Különös módon, ki tudja miért, Valog bácsi egy rossz szót sem ejtett ki a száján. Csak morgott magában, a feje vöröslött, összezárt fogakkal vicsorgott is egy darabig, de Heri Kókler tudta, hogy az igazán jó minőségű pillanatragasztónak meg kell tudnia birkózni egy ilyen erőhatással.

Fekália néni csak tátott szájával bámult, szólni ő sem tudott valamiért, csak a nyelve kavillált a szájában okafogyottan, mivel szólamlani ő sem tudott, csak nyögni meg hörögni. Heri elégedetten letelepedett a tévé elé, hogy többször megnézze kedvenc filmjét, a Harry Potter és a bölcsek köve című alkotást, ami most nagy divat volt az ő korabeli gyerekek között. Valamiért úgy érezte, hogy ez a jópofa kis história igen közel áll hozzá, és az egész akár vele is megtörténhetett volna. Álmodozva, ábrándozva kényelmesen elköltötte a reggelijét, később az ebédjét, majd a vacsoráját.

Egyetlen pillanatra felpillantott azért, amikor félénken közeledő rokonai hajbókolva, arcukon erőltetett mosollyal letérdeltek a lába elé, és apró ajándékokkal halmozták el. A pici csomagok egészen beborították édességeken edzett testét. Azért annyira nem volt nagy a halom ajándék, hogy Heri ne tudott volna kikukkantani mögüle akkor, ha ügyesen felállt a székre. Elégedetten nyugtázta, hogy a nagyobb ajándékok az előszobában várnak rá, mert szinte egyik sem fért be az ajtón.

Heri kegyesen bólintott, ahogyan a nagy uralkodók szoktak, majd laza kézmozdulattal jelezte mostoháinak és rosszarcú unokatesójának, hogy leléphetnek, mert videózni kíván.

Rokonai alázatos mosollyal, hajbókolva távoztak, pontosan úgy, ahogyan Heri megkívánta.

A fiút az elégedettség meleg érzete öntötte el. Arra gondolt, hogy lám, az évek óta folytatott kitartó nevelés végre eredményre vezetett. Itthon immár minden úgy megy, mint a karikacsapás, fegyelmezetten, tervszerűen, előre lefektetett elvek és szabályok szerint, nem pedig össze vissza, ad hoc alapon.

Amíg a videón visszapörgette az elejére a filmet, addig a tévéhíradóban beszámoltak valami szökött rabról, aki igen veszélyes, többszörös gyilkos, fegyvernek látszó tárgy van nála, és állítólag Alkatrazból, a hírhedt börtönből szökött meg. Heri nem tulajdonított nagy jelentőséget az ügynek. Pedig ha tudta volna, hogy miféle szerepe lesz még ennek a fogolynak az ő kis életében, biztosan nem kezdett volna el ilyen nyugodtan filmet nézni.

De hát nem tudhatta, hogyan is tudhatta volna, hiszen nem volt jövőbelátó, csak rövidlátó, és amikor legközelebb eszébe jutott ez a pillanat, bizony megfordult a fejében, milyen jó is lett volna visszaforgatni az idő kerekét.

De hát erre senki nem volt képes, legalábbis a tudomány mai állása szerint nem.

Heri nem merengett feleslegesen ostobaságokon, inkább pozitív hangulatba lovalta magát. Hátradőlt a fotelben, a lábát pedig feltette az asztalra, ahol egy igen drága kínai váza állt.

Egészen addig, amíg Heri izgalmaiban, amikor megjelent a filmen az a gonosz fickó, az a hogyishívják, na, Tudodki, le nem verte.

De nem törődött vele, csak nézte tovább a filmet.

Fekália néni kiáltani akart, de még idejében befogta azt a nagy, nyitott száját.

Heri egy szigorú pillantással leintette.

Varália néni szűkölni kezdett, mert megértette, hogy szörnyű dolgot művelt: megzavarta a műélvezetben minden idők legtehetségesebb varázslópalántáját, tulajdon unokaöccsét, a nagy Heri Kóklert, aki viszont végtelenül jó volt, s nem gyúlt benne a haragnak parányi szikrája sem. Fekália néni kihátrált Heri látómezejéből, majd pszichés feszültségét az útjába kerülő Dundy Nudlyn vezette le oly módon, hogy jó erősen megütlegelte és beparancsolta a gardróbjaiba, hogy ott heverésszen, ne pedig itt a lába alatt.

Szegény Fekália néni! Hiszen olyan nagyon sok dolga volt. Egész nap figyelnie kellett Heri Kóklernek minden apró rezdülését, teljesítenie egyszerű, hétköznapi kívánságait, etetnie, itatnia kellett, meleg étellel, friss gyümölcsökkel traktálni, hogy a kis árva megőrizhesse kiváló egészségi állapotát, valamint pszichofizikai egyensúlyát.

Amikor este lett, Heri felvonult a szobájába. Szép szavakkal üdvözölte kedvenc aranybaglyát, Ludwigit, aki a nagy zeneszerző, Ludwig von Mozart után kapta a nevét. Ludwig boldognak látszott. Mert az is volt. Heri kinyitotta kalitkáját, utána meg az ablakot, így az aranybagoly kirepülhetett a meleg családi fészekből, hogy éjszakai életet élhessen.

Heri irigyelte kicsit. Ő ilyet még nem tehetett, mert kiskorú volt, szavazati joggal sem rendelkezett és nemi életet sem élhetett.

Pedig de szeretett volna.

Szavazni.

De amit nem lehetett még, azt nem lehetett. Nem volt mit tenni.

Heri a csillagokat nézte, amelyek nem látszottak a felhők mögött. Hermelinre gondolt, dús hajára, szemére, orrára, két fülére, sok szép fogára,

amelyek már többször is előtűntek szép szájából, amelyben a nyelvét is tartotta, amikor kiabálni szokott, vagy málnaszörpöt vedelt és átlátszott az üveg pohár.

Miközben így ábrándozott, erotikus gondolatok zakatoltak a fejében és a nadrágjában, váratlanul nekiütközött a fejének egy aranybagoly.

– Ludwig, te állat! – hörgögte Heri, amikor sikerült kipiszkálnia a bagoly fejét a fogai közül.

– Tejjesen fak vaty? – kérdezte ingerülten, közben kis híján megfulladt a szájába került rengeteg bagolytollon.

De a repülő szervezet nem válaszolt.

Egy fél huhogás nem hagyta el a csőrét.

Amikor a lámpa alá tette a bagolytetemet, akkor látta, hogy ez nem is Ludwig.

Hanem egy másik bagoly. Méghozzá a Winworld család baglya, Syntax Error.

Heri nagy szemeket meresztett.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte a döglött madártól, de az nem válaszolt.

Heri már éppen azon volt, hogy visszadobja az égboltra, hogy ne itt bűdösödjön, hanem másutt, amikor a madár kinyitotta fél szemét, majd a másikat is.

– Te élsz? – kérdezte Heri feleslegesen.

A bagoly nem válaszolt, mert nem tudott beszélni.

Heri ekkor látta meg, hogy a bagoly hatalmas dobozt tart a lábai között.

Izgatottan kibontotta.

A bagoly visongott, mert látott már bontott csirkét, és nem akart hozzá hasonlítani.

Heri elnézést kért, majd a dobozt kezdte bontogatni.

Amikor kiderült, mit rejt a küldemény, Heri elmosolyodott.

Kilenc kiváló cimborája, a Ribizly kilences ikrek küldték neki az apró figyelmességet, abból az alkalomból, hogy a mai napon töltötte be a tizenharmadik vagy a tizenötödik évét.

Heri boldog volt. Arra gondolt, milyen piszok jó is volna most a haverjai között lenni, még inkább Hermelinen, vagy esetleg ott nyüzsögni a Rokforti Varázslókiképző Szagiskolában.

Heri felsóhajtott. Elolvasta a mellékelt levelet.

Kedves Heri, te Kókler!

Nagyon hiányzol nekünk. Képzeld, atyánknak hat találatosa lett az ötös lottón. Nyertünk egy halom pénzt, amit már majdnem el is költöttünk. Mindenféle marhaságokat vettünk rajta, ruhákat, élelmiszereket, bútorokat, csupa olyan holmit, ami eddig nem nagyon volt otthon. Nem fogod elhinni, de még utazgattunk is! Elrepültünk, és megnéztük a híres Gízai ferde piramist. Ott dolgozik a legidősebb nővérünk, Berger Kató, aki hieroglifákat talál ki, és antik szövegeket rajzol.

Heri a mozgó fényképre pillantott, és megállapította, hogy mozog. A képen egy erősen jobbra dőlő hatalmas piramis alól a menekülő Ribizly familia tagjai integettek feléje. Közben valamit kiáltoztak is, de azt már nem értette, hogy mit, mert a hangjukat elnyomta a leomló száztonnás kövecskék apró moraja. Heri visszatért a levélhez, amelynek még nem volt vége.

Controlles kap majd egy új varázspálcát, mert a régi végleg felmondta a szolgálatot. Hamarosan kezdődik a tanév, de előtte kiruccanunk Landönbe, mert meg kell vásárolnunk néhány apróságot, ami még hiányzik a sulihoz.

Mi lenne, ha te is eljönnél, akár találkozhatnánk is, elmerenghetnénk a régi szép időkön, stírolhatnánk a csajokat meg miegymás?

Heri az ajándékot nézegette. Tovább olvasta levelet, hátha abból több is kiderül.

Heri, ez egy kézibizográf, amely pittyegő hangjelzést ad akkor, ha valami sötét dolog fenyeget. Nagyon hasznos lehet egy olyan balhész srácnak, mint amilyen te is vagy. Ha legközelebb meg kell ölnöd Netuddkit, akkor előtte meghallod majd a vészjelet. Hátha így könnyebb lesz. Feltétlenül figyeld meg, hasonlítsd össze, és számold be róla, hogy tényleg jó-e ez a kis izé. Ha oké a dolog, akkor mi is beruházunk egy ilyenbe, de addig persze nem akarunk feleslegesen kidobni fél fontot, mielőtt te frankón le nem teszteled a kettyerét.

Légy jó mindhalálig!

Melegen üdvözlünk!

Heri elvigyorodott.

Menj már! Nem úgy gondoltuk! Mi is a csajokat szeretjük. Na jó, csak szeretnénk! De fel a fejjel, ami késik, nem múlik.

Heri az ajándékba kapott kézi bizográfot betette a fiókba. Ekkor látta meg, hogy van még egy ajándék, amit Hermelin küldött neki. Dobogó szívvel bontogatta a csomagot.

Drága Heri!

Annyira hiányzol! Jó volna, ha itt lennél. A kézi arc-masszírozóban kifogyóban az elem, éjszaka van, nem tudom mit teszek, ha végleg lemerül. Addig is amíg eldöntöm, küldök neked két ajándékot. Örülni fogsz nekik. Egyik a kedvenc bugyim, amit egy hete csak azért nem vettem le, hogy te intenzívebben érezhesd a finom Hermelin-illatomat.

A másik egy seprű sepregető készlet, ami hasznos az olyan bajnokoknak, mint amilyen te is vagy. Már alig várom, hogy találkozzunk. Gyere, látogass meg, a szüleim nagyon felvilágosultak. Tegnap például elmagyarázták nekem, hogy nem csak az emberek, hanem az állatok is szoktak úgy csinálni, ahogy a növények nem tudnak, őket a rovarok porozzák be állítólag.

Ui: Ha nem tudsz jönni, küldj legalább egy elemet.

*Csókoltat:
Hermelin*

Heri meglepettnek látszott, mert az is volt. Soha nem gondolta volna, hogy Hermelin is folyton arra gondol, amire ő. És tessék! Ezek szerint az ő

agypában is gondolatokat zaklatott folyton. Máskülönben hogyan találhatta volna ki, hogy minden álma egy seprű-sepergető készlet. Heri annyira örült, hogy teljesen el is felejtkezett arról, hogy elemet küldjön. Volt még egy csomag, amit *nagy* barátja, Hibrid, az óriás küldött neki.

Szia Heri!

Már nagyon várom, hogy találkozzunk! Meglepetések készülődnek Rokfortban. Ezt a könyvet küldöm neked, de vigyázz vele, mert veszélyes. Kicsit harapós, de egyébként olyan, mint minden könyv, jó barát. Igaz ugyan, hogy tegnap engem is megharapott, nem sokkal azután, hogy halálra mart egy krokodilt, de már nem fáj a kezem. Csak a hiányát érzem egy kicsit. De a vajákos néni azt mondta, ebcson't beforr, a fantomfájdalmak is elmúlnak egyszer.

Heri óvatosan kinyitotta a csomagot, amiből egy zsebkönyv ugrott ki, készen arra, hogy Herire vesse magát. De a fiú fürgén félreugrott és megvárta, amíg a könyv a falnak puffan, nagyot koppan, azután pedig elhallgat.

Gyorsan megkötözte a cipőfűzőjével, és bezárta az egyik fiókba. A címét azért még megnézte: – *Rémségek kézikönyve* – motyogta fennhangon. Megcsóválta a fejét.

– Micsoda könyv! Kész örület, hogy ilyeneket engednek megjelenni. Hiszen a vak is láthatja, hogy erkölcsromboló, veszélyes a kiskorú gyermekek személyiségfejlődésére, összehorborzolja a keresztény elveket, okkultizmusra csábít, hamis ideákat reklámoz, a boszorkányok és varázslók valótlan világát reklámozza, ezzel pedig jóvátehetetlen kárt okoz a jövő degenerációjának.

Volt a csomagban még egy levél, amit a Kínvallatás és Tanulmányi Osztályról küldtek.

Tisztelt Kókler Úr!

Ne feledje, idén is lesz tanév! Jöjjön el, már nagyon várjuk. Feltétlenül hozza magával a tandíjat. Ha nem tud eljönni, küldje el rózsaszín, belföldi postautalványon, vagy utalja át bankon keresztül. Mindegy, hogy hogyan, de küldjön pénzt. Vagy legalább egy kis élelmet, mert hamarosan éhen halunk. A szünidő végén már annyira csehül állunk, hogy kénytelenek vagyunk kölcsönkérni a templom egerétől. Szeptember elsején indul az oktatás, a vonata pedig a szokott helyről a szokott időben. Le ne késsé!

Örömmel közöljük továbbá, hogy a harmadikos tanulóknak lehetőségük nyílik arra, hogy ellátogassanak Drogfort Citybe, ahol szinte minden kapható, ami szem szájnak ingere. Ehhez szükséges szülői igazolás, akinek nincs szülője, annak a hozzátartozó engedélye is jó. Kérem, írassa alá eme dokumentet gyámjával. Mellékelten küldjük a beszerzendő könyvek listáját.

*Üdvözlö az önt
Kinyerma Meggenya
professzor asszony eská*

ui.: Heri birthday to you, vagyis: Happy Kókler!

Heri levette a szemüvegét. Leheveredett nagy, ötszemélyes franciaágyára, ahol ki tudja, mit fog művelni a csajokkal, ha végre valahára nagykorú lesz, majd édesdeden elszunyókált.

Álmában Hermelinre gondolt.

2. Kerge néni

Másnap egy igen kedves rokon, Kerge néni érkezett meg a Dundy familia házába. A néni Vektor bácsi nővére volt, ezt ha akarta volna, sem tagadhatta volna le. Magas, nagy darab, bajuszos hölgynek látszott, minden bizonnyal azért, mert ilyennek teremtette őt az írói képzelet. Kerge néni soha nem borotválkozott, kozmetikusnál pedig még sohasem járt, erre tanúk is voltak. Mivel csak hetente egyszer fürdött, nem volt túlságosan sok barátja. A néni vonattal jött, az állomásról pedig Varrat bácsi hozta be az új kocsijával, a gyönyörű, barna vászontetős kabrió Velorexszel. A nővére a közeli Wimbledonban lakott egy elmegyógyintézetben. Tizenöt éve már, hogy teniszcillagnak képzelte magát, ezért a hírneves hely ellen nem volt semmi kifogása, sőt. Világ életében kedvelte a kényelmet, ezért örült, hogy nap mint nap kiszolgálják, lesik a kívánságait, ingyen adnak neki enni-inni, mikor mire van szüksége, kimossák a gyomrát, az agyát, a teniszruháját, sőt hetente egyszer meg is szárítják, mielőtt ráadnák.

Csak a gumiszobát nem szerette, amiben lakott.

Időnként, amikor jobban lett, és a kényszerzubbonyt sem kellett napközben hordania, vakvezető kutyája kíséretében kirándulásokat tehetett a környéken. Kerge néni nem volt vak, csak hülye, a kutyája azonban nagyon vak volt. Ezért azután mindenfelé tudta vezetni a nénit, aki ment utána, mint akit pórázon húznak. A rokonait időnként látogatta csak meg.

Most éppen ennek az ideje volt.

Fekália néni nagyon szerette Kerge nénit. Főleg akkor, amikor nem náluk tartózkodott. A néni ugyanis imádta Herit, viszont nem kedvelte Dundy Nudlyt. Folyton megjegyzéseket tett Fekália egyetlen kicsi fiára, gonoszul kiemelte enyhe molettségét, kritizálta arcának és tokájának diszharmonikus mivoltát, és mintegy élesen szembe állította vele John Travoltát, aki hozzá képest bizony igen bezzeg volt.

– De hogy ne menjünk messzire, a kis Heri Kókler is bizony szebb, okosabb, kellemesebb jelenség – szokta mondani a néni – mint ez a kis piszokfajzat, ez a Dundy Nudly, a hájfejű semmirekellő. – Hagyd csak, Fekália! – szokta csitítani nejét püsszegve Vektor bácsi – hiszen bolond szegény, nem vitás.

Am Fekália vérig volt sértve. Direkt elsózta a levest, és odaégette a húst, a pudingot pedig szántszándékkal nem is csinálta meg, pedig Kerge néni leginkább ezért látogatta meg őket. Fekália csodálatos pudingot tudott készíteni. Egész lényét, önmagát is beleadta a csokis pudingba, ami ki tudja, hogy miből készülhetett. Kesernyésen édes volt, édes ízét a sok cukor, kesernyés ízét pedig a jó ég tudja, hogy mi adhatta meg igazán. Meg Fekália.

– ÁÁÁÁ, drága Herikém! – robbant be a néni a csukott ajtón, mert a kilincs megtalálásával mit sem vesződött. Az ajtó a manőverben azonnal maga alá temette az ünneplőbe öltöztetett Dundy Nudlyt, és valósággal belepasszírozta a tőle véres szőnyegpadlóba.

– De rég láttalak, kicsike kis prűntőkém, hogy a bűdös életbe, de megnőttél, amióta öt éve már, hogy nem láttalak, igen, akkor lett oda a kutyám szeme világa. Úgy látom magam előtt, mintha ma történt volna. Jött az a gonosz postás, és véletlenül kiszúrta a kis drágám látószervét a ronda tollával, amivel védekezett, hogy ne harapja át a torkát, pedig megérdemelte volna, persze hogy meg, hiszen nem hozta ki időben a nyugdíjamat.

– Igen! – helyeselt Heri vigyorogva, mert nagyon tetszett neki, amit látott. Kerge néni nagy izgalomban rálépett a kutyájára, a kezében szorongatott bőrröndökkel pedig véletlenül összekoccintotta Vatta bácsi golyóit, aki ettől fél lábon kezdett ugrálni, közben jajongott, és ő is rálépett a néni kutyájára. Az állat – mármint a kutya – ezt már nem bírta, láthatóan zokon vette, hogy kutyába sem veszik. Megharapta Veréb bácsit, aki ettől még

inkább jajognani kezdett. Dundy Nudly felemelte kezét, hogy üdvözölje a nénit az ajtó alól, segélykérően nyögött, húzza már ki valaki, de mindhiába, mert a vendég ügyet sem vetett rá, a többiek pedig teljesen megfeledkeztek róla.

– Drága Fekália! – kiáltott fel Kerge néni, és következő áldozatára vetette magát, miután elengedte Herit, akit agyba-főbe csókolt a nyálával. Heri elmenekült hányni, utána körömkéfével arcot mosott, és csak ezt követően jelent meg újra.

Akkor már béke volt.

És csend.

Túlságosan is nagy csend.

A néni a háromszemélyes ülőgarnitúra legnagyobb darabján foglalt helyet. Máshol ugyanis el sem fért volna. Heri csak most vette észre, hogy fehér teniszruhában feszít, amely azzal a komoly veszéllyel fenyegetett, hogy bármelyik pillanatban lepattanhat közel százkilónyi hurkairól. A miniszoknyája alól elővillanó lába csak annyira volt szőrös, mint egy kölyökcimpánznak.

Vérholt bácsi, Fekália néni és Dundy Nudly egyetlen szűk fotelben ült. Ahogy az ember rájuk tekintett, szinte tapintható volt a zsúfoltság érzése, amely egészen körülengte őket. Arcukon határozott rettegés tükröződött. Heri rögtön látta, hogy miért. Egyrészt a néni kutyája, Fircang, a fajtiszta pitbull tartotta őket sakkban. Világtalan szemürege határozottan rájuk szegeződött, izgatottan szaglászott, morgott, teste pedig idegesen remegett, mintha váltóáramot vett volna fel, a farka pedig ütemesen verte a padlót.

Mármint a kutyáé.

Fircang akkor szokott így viselkedni, amikor nem kapta meg a napi betevő véres húsát. Randa pofájából bőven folyt a nyál, amivel már bizonyára legszívesebben előemésztette volna áldozatait. De mindez semmiség volt ahhoz képest, hogy mindannyian beláttak a néni miniszoknyája alá, ahonnan a premier plánban elővillanó sikamlós részletek bizony mellbe vágó módon megdöbbsentették őket.

Mert a néni fiatal kora óta egyáltalán nem viselt bugyit.

– Rettenetes! – motyogta Dundy Nudly olyan hangon, mint aki hipnózisban van, de a szülei lepisszegették. Heri látta, hogy mindegyikük tekintete egy pontra fókuszál.

Kerge néni észrevette, hogy nahát, megjött a Herike is, a kis drága. Összezárt lábait, amitől elmúlt a varázs, a három Dundy abbahagyta a dermedt meredést.

– Tea? – kérdezte Fekália néni udvariasan, hogy másfelé terelje a szót. Sóhajtozott és nagyot nyelt, mert remélte, hogy ez segít abban, hogy gyorsabban elmúljon a hányingere.

– Tea? – kérdezte merengve Kerge néni. – Óh, igen a tea. Indiában őshonos cserjeféle, amelynek semmi máshoz nem hasonlítható aromájú és illatú leveleit vagy zöld vagy fekete vagy pedig Ice Tea formájában fogyasztja az emberiség. De mi van a teával, drágám? Talán már nem lehet kapni? Biztosan a bombázások miatt – csapott a homlokára Kerge néni.

Heri agyában felrémllett, hogy Vektor bácsi említette neki, Kerge néni betegségéhez tartozik, hogy valamiért nem képes feldolgozni, hogy egy ideje már véget ért a II. világháború.

– Ahh – mondta dacosan Fekália.

– Fekália azt kérdezi, hogy óhajtasz-e egy kis teát inni? – kérdezte udvariasan Vazelin bácsi a nővérét.

– Á, hogyne, értem én, értem – csapott a fejére a néni, ami nem esett jól Vatta bácsinak. De a vendég a testvére volt, mégsem tehetett rá megjegyzést, túrnie kellett hát békességgel, nem rúghatott bele, pedig jólesett volna neki, az már szinte biztos.

– Tehát, kérsz teát? – kérdezte Kerge nénit Fekália.

– Kérek egy filternyit – bólogatott Kerge néni.

Igen különös módon itta a teát. Bekapta a szájába a filtert, majd forró vizet kortyolt rá. Heri még soha nem látott ilyet sem azelőtt, sem ezután. Arra gondolt, hogy talán jobb is...

Kétség nem férhetett hozzá, Kerge néni nem komplett. Mindenki együttérzően figyelte.

– Egyszer megevett egy beteg marhát – suttogta Dundy Nudly fennhangon. – Azóta ilyen kerge, hogy...

Soha, de soha nem tudhatjuk már meg, hogy mi a nyavalyát akart vajon mondani, mert az apja lepisszegette az állólámpával.

– Jut eszembe – kiáltott fel Kerge néni, hogy mindannyian összerezzentek tőle – hoztam ám apró ajándékokat, finom nyalánkságokat az én drága kis Heri Kókleremnek.

– Én miért nem kapok? – kérdezte Dundy Nudly rosszkedvűen.

– Mert kövér disznó vagy – vetette oda a néni. Dundy rosszkedvűen, depresszióba süppedve piszkálgatta a konnektort.

– Agyonváglak! – fenyegette meg az apja.

– Te, vagy az áram... – vonta meg a vállát Dundy Nudly, akit láthatóan az önagresszió kerített hatalmába.

– Az apád vagyok! – sziszegte Vöcsök bácsi. – Nem mondom még egyszer, hogy hagyd abba.

De Dundy Nudly nem hagyta, tovább kereste az ujjával a fázist.

– Hagyd abba! – kiáltotta az apja.

– Még egyszer mondta – vetette közbe Heri, aki mindent megfigyelt. Aki Cotton professzornál nem akart megbukni, jobb, ha folyvást résen volt, mint a kiscserkészek.

– Még egy teát, Kerge? – kérdezte Fekália undorral a hangjában. Pedig akinek ilyen szar neve volt, jobban tette volna, ha nem finnyáskodik.

– Köszönöm, drágám – egyezett bele a néni. – De ezt már cukorral iszom. Vágyom valami édesre. Olyanra, mint az én kis drágám, a kis Heri, hogy eszem a zúzóját neki.

Heri zavartan vigyorgott. Kezdte idegesíteni ez a nagy rajongás. Kerge néni a szájába vette a filtert, forró vizet kortyolt hozzá, a cukortartóból pedig a nyakába öntötte a cukrot.

– Istenem! – sóhajtozott Fekália, és eltakarta Dundy Nudly szemét, nehogy olyat lásson a gyerek, amitől azután nem tud éjszaka aludni.

De Dundy Nudlynak nem számított már az ilyesmi, főképp a tegnapi éjszaka után, amikor is álmában megzabálta apjának székletmintáját. Amikor csak lehunyta a szemét, mindig látta magát, látta azt a rettenetes pillanatot, amikor reggel jóllakottan felébredt az üres székletmintás üveg mellett, amiről pedig éjszaka, amikor elcsente a kamrából, határozottan azt hitte, hogy jó sűrűre érett eperlekvár.

– Ah, ah, majdnem el is felejtettem azt a rengeteg édességet és nyalókát, amit az én kis cuncimókus kis puntyimuntyikámnak hoztam – áradozott tovább a néni, és egy másik bördönd teljes tartalmát is Heri elé borította.

– Ezt mind én kaptam? – döbbsent meg Heri.

– Bizony, kicsi drága egyetlenem – mézesházoskodott a néni. – Csak a tiéd. És ha meghallom, hogy adtál belőle annak a mihaszna unokatestvérednek, az ő kezét fogom letörni, nem pedig a mostohaapádét. Megértetted? – fenyegette meg játékosan a tegnapi bugyijával Herit, aki egészen elalélt ettől.

– Szemétség! – mormogott magában Dundy Nudly, és már a konnektor fedelét fészegette. – Milyen élet is az enyém? Örökké csak cseszegetnek. Kövér vagyok, ronda vagyok, senki nem szeret, nincsenek barátaim, játékaim, egy gardróbban lakom, egyetlen örömöm az evés, vagyis a zabálás,

és most méj az is elveszt tőlem. Bárcsak én is híres lehetnék! – sóhajtozott szegény hiába, de nem sokáig, mert megrázta az áram, és váratlanul elájult, amikor kigyulladt a ruhája.

Így teltek múltak csendesen a napok.

Kerge néni otthonosan érezte magát a házban. Heri igyekezett elkerülni a nénit, de nem járhatott sikerrel, mert az idős hölgy annyira kedvelte, hogy napjában legalább ötvenszer agyoncsókolgatta, benyálazta, cukorkával etette, csokival tömte, gügyögött neki, mintha még mindig kisgyerek lenne. Heri néhány napig tűrt békességgel, mert irtóra toleráns egy gyerek volt. Úgy vélte, minimális kötelessége, hogy rokonaival méltóképpen bánjon, ne sértse meg őket azzal, hogy Kerge nénit is elássa a kert végében, ha már nagyon a terhére van.

Kerge néni igyekezett mindig Heri közelében maradni, folyton agyba-főbe dicsérte, Dundy Nudlyt pedig lekicsinyelte.

– Vektor! Csakis magadat okolhatod azért, hogy a fiad éppen olyan degenerált, mint amilyen te is vagy. Gondolj csak arra, hogy apánk, anyánk, valamennyi nagyszülőnk és dédszülnk fogyatékos volt. Kész csoda, hogy én normális lettem. Te pedig nem használtál óvszert, pedig hányszor kértelek rá.

Ebben a pillanatban eldurant a néni kezében szorongatott whiskysüveg, a drága ital pedig szerteszét folyt mindenhova.

A néni kéjesen felröhögött, mert még oda is befolyt neki, ahová maga sem hitte volna, hogy befolyik még valami.

– Nem esett bajod, Kerge? – vágott aggodalmas képet Fekália.

– Semmiség, semmiség! – lihegett a néni. – A múltkor is ugyanez történt velem, amikor a szomszédomnál, Tomahawk ezredesnél üvegeztünk. Akkor is túlságosan erősen szorítottam a... poharat.

Heri bemászott az asztal alá, mert annyira kellett nevetnie. A szájába vette az öklét, és ráharapott, hogy ne törjön ki belőle a röhögés.

– Jaj, de hová lett az én kis drágám? – aggodalmaskodott Kerge néni. Körbekémlelt, de nem látta sehol hősünket.

– Fircang! – csettintett a néni az orrával. – Hozd ide nekem az én kis egyetlen drágámat.

Fircang tisztelgett, majd szaglászva elindult az asztal alá. Heri ellenállás nélkül tűrte, hogy a pitbull felkutassa, ruhájánál fogva finoman megragadja, majd a néni színe java elé citálja.

– Itt van hát az én édes kis tűró rudim! – lelkesedett a néni. – Legszívesebben megennélek vacsorára, annyira szeretlek, te finom kis csokitorta!

– Fűj! – utálkozott Dundy Nudly, de nem juthatott szóhoz, mert az apja hirtelen mozdulattal a szájába rakott egy bontatlan ananászkonzervet. Dundy ezen elrágódott egy darabig.

Heri igyekezett az evésre koncentrálni.

Ami nem volt könnyű, mert annyira kellett röhögnie.

A néni folyton csak róla beszélt, dicsérte, simogatta, csókolgatta, Herit pedig teljesen kiverte a víz, amikor a néni újra meg újra csak róla kezdett el áradozni.

Az utolsó vacsoránál azután Vastyúk bácsi tea helyett Brandyt itatott a nővérével, aki rövid idő alatt remek hangulatba került. Zenét parancsolt, felkérte Herit táncolni, akit hatalmas melleihez szorítva addig addig forgatott, amíg a szegény kis árva majdnem kidobta a taccsot.

A vacsora alatt elfogyasztott rengeteg ital hatására láthatóan egyre jobban feltörni készült a tudatalattija.

– Vektor és Fekália! – állt fel hirtelen a néni minden átmenet nélkül. – Bejelentést akarok tenni. Szeretném örökbefogadni a ti kis Heri Kóklereteket, mert annyira szeretem, hogy rájöttem, nem tudnék nélküle élni. Elhatároztam, hogy addig nem utazom haza, amíg bele nem egyeztek.

– Viheted! – vágta rá Fekália és Vektor bácsi egyszerre.

Dundy Nudly eszelősen vihogni kezdett, és égett középső ujjával beintett kedvenc unokatesója felé. Fényes jövő kezdett körvonalaázódni előtte. Már látta magát, amint hihetetlen gyorsasággal átköltözik a gardróbból a száztíz négyzetméteres kis hálószobába, amely eddig Heri Kókler szerény hajlékál szolgált.

De talán már nem sokáig.

Heri felváltva bámulta döbbenten a reménykedve utána epekedő nénit, és a mostohaszüleit. Felrémlt előtte is egy nem túl biztató jövő képe. Mindennap cukorkákat, csokit, szörpöket kell ennie-innia, amitől elszuvasodnak majd a fogai, drága fogorvosokhoz járhat, utoléri a cukorhaj, közben olyan kövér lesz, mint egy vágósertés, magas lesz a vérnyomása és nagy a tömege. Kerge néni majd reggeltől estig csókolgatja, ő pedig naphosszat mosakodhat majd, mit egy macska.

Heri habozás nélkül cselekedett.

Előkapt a varázspálcáját, amit mindig a nadrágjában tartott, és elkiáltotta magát.

– *Komplexus amnézia totális!*

A következő pillanatban mindenkinek – persze rajta kívül – fennakadt a szeme. Surrogó hang hallatszott, miközben a jelenlévőknek törlődött a memóriája. Kerge néni, Fekália, Vatta bácsi és Dundy Nudly is horkolva dőltek az asztalra.

Heri felrohant a szobájába, magához vette iratait, személyes holmijait, háromnap hideg ételmet pakolt, a baglyát, a kalitkáját, a leveleket és az új ajándékokat, váltóruhát, és el akart rohanni otthonról.

De nem tudott, mert a sok szir-szar olyan cefet nehéz volt, hogy egyik pillanatról a másikra összerogyott szegény alattuk, akár a colstok. Ekkor lehajigált néhány apróságot, majd még néhányat, utána a nehezeket, végül a könnyebbeket is, és kirohant az ajtón.

Tudta, hogy nagy hibát követett el. De most már mit volt mit tenni. Az idő kerekét már senki sem tudta visszaforgatni.

3. Külön(b)járat

Heri éppen azon morfondírozott, hogy mit tegyen.

Illetve, hogy tegyen-e egyáltalán valamit, vagy várja meg a Mágia és Titkosszolgálati Szagminisztérium titkosügynökeit, akik minden valószínűség szerint nosokára itt lesznek, hogy magukkal vigyék valami isten háta mögötti átnevelő táborba, ahol örökre kiverik a fejéből a civilek közötti varázslás rossz szokását, vagy ha ez nem sikerül, akkor csak a fejét verik – be.

Ahogy jobban belegondolt, úgy érezte, igen nagy hibát követett el, hiszen megszegte az otthoni varázslások megtiltásával foglalkozó első mágiajogi törvényt. Emiatt akár börtönbe is zárhatják, sőt, még az is meg történhet, hogy kinvallatásnak vetik alá, vagy fél évre eltiltják a közügyek gyakorlásától.

Különösen az utóbbitól Heri megborzongott, mint a hűtőházi segédmunkás a túlóra lehetőségétől.

Már-már azon morfondírozott, hogy mégis visszamegy, és elköltözik Kerge nénihez, de aztán az eszébe jutott, hogy sajnos az idő kerekét nem lehet visszaforgatni. Ami történt, megtörtént, most már mindennek vége. Itt fog majd pénz, barátok, jóakarók, szomszédok, dögös csajok nélkül éhen halni vagy megdöglenni, de az is lehet, hogy két perc múlva elviszi a *kugli* rendőrség, hogy alaposan kikérdezze, miféle droggal etette be a Dundy familiát és vendégét. Egészen biztos, kifagagtják, miként történhetett, hogy azok mindent elfelejtettek attól a perctől kezdve, amióta megszülettek, és hogyan fordulhat az vajon elő, hogy tulajdon tükörképüket sem ismerik fel többé.

Heri nem akart válaszolni ilyen kérdésekre. Inkább a Rokfortban akart lenni, a haverokkal bandázni, Hermelinről ábrándozni, órákra járni és

Kavicslabdázni reggeltől estig, mert abban ő volt a menő, sőt a Jani.
 Éppen ezen agyalgatott, amikor megérezte a harmadik szemével és a hetedik érzékével, hogy valaki a hátát nézi.
 Hát ettől teljesen kiverte a hideg.
 Heri idegesen pillantgatott hátra, oldalra, felfelé meg maga alá, de semmit nem látott, csak egy gőzölgő, meleg tócsát, ami kicsit bűdös is volt, pedig ő csinálta.
 Heri pironkodva elővette a varázspálcáját, majd egy adekvát bűbájjal megszártotta öltözetét, egy másik eljárás keretében pedig patyolattiszta állapotba hozta ruhadarabjait.
 Közben egy kicsit neheztelt magára, amiért ennyire gyáván viselkedett. Amikor ezzel végzett, előtte néhány száz méternyire, éppen két egyház és egy tilosban parkoló Forma-1-es autó között meglátta azt a két fénylő szempárt, amely semmiképpen sem lehetett kötelékben repülő szentjánosbogár.
 Inkább valami rettenetes, titokzatos, minden gonoszságra képes fenevadra hasonlított.
 Heri érezte, hogy megfagy ereiben a vér. Érezte a kicsapódó kis jégkristályokat az érfalain, és közben esküdni mert volna, hogy az a rettenetes szempár őt figyeli vagy a baglyát.
 De az is lehet, hogy mindkettőjüket.
 Éppen az jutott az eszébe, hogy felpattan a varázsseprűjére, magára rántja a láthatatlanná tévő széldzsekijét, amit a halott apjától örökölt, amikor rögtön el is vetette az ötletet.
 De hiába, mert nem kelt ki.
 Rájött, hogy a rengeteg limlomot, amit minden józan ésszerűség ellenére idáig cipelt, képtelen volna magával vinni, mert a seprűnek egyáltalán nincs csomagtartója.
 Éppen arra gondolt, hogy vajon mi az élet értelme, és hogy vajon hogyan változik meg jövőre a strukturális munkanélküliség Nagy-Britanniában, amikor óriási durranás kíséretében megjelent előtte egy kétszázal száguldó, biogázmeghajtású járgány, a külön(b)járat, és vészfékezett, hogy halálra ne *gázolja* ártatlan áldozatát.
 Heri félreugrott, mint egy torreádor, a döglődő bika elől. És milyen jól tette ez a gyerek! Mert a busz követhetetlen sebességgel átsuhant azon a helyen, ahol az imént még ő állt.
Hely, a nemjőjét!
 A busz semmi máshoz nem hasonlítható *sze/e* egészen megcsapta az orrát.
 A busz elején világított a felirat:

„KÜLÖN(B)JÁRAT”

A jármű ajtaja feltárult, mint Aladdinnak az a bizonyos szezám, és egy húszéves forma öregember ugrott le róla.
 – Üdvözljük uraságodat! A Külön(b)járat rendelkezésre áll. Itt vagyunk, segítünk, személyfuvarozásban királyok vagyunk, de mindenre vállalkozunk, ami nem törvénybe ütköző, vagy majdnem, mert számlát azt nem adunk, naná, hogy nem, mert akkor nekünk sem érné meg annyira.
 – Mennyiért visztek el Landönbe? – kérdezte Heri óvatosan, mint aki tudja már jól, hogy nem mind arany, ami fémlík.
 – Tizenöt kagylóért, vagy fél liter tüzes vízért, esetleg érdekel az órád is, mert látom, hogy te is úgy loptad.
 – Nem is loptam! – védekezett Heri.
 – De lophattad volna! – csillant fel az öreg ravasz szeme. – Engedd meg, hogy bemutatkozzam.
 – Nem! – rázta a fejét Heri.
 – Nem? – lepődött meg a buszos.
 – Csak akkor mutatkozhatasz be, ha fizetsz nekem öt kagylót, vagy adsz fél liter tüzes vizet.
 – Te megőrültél?! – döbbsent meg a férfi. – Miért kell fizessek azért, hogy elmondjam a nevemet? Ha ezt elmagyarázod, fizetek neked még öt kagylót. Áll az alku, kishaver?
 Heri bólintott, mint akinek ez a hivatása.
 – Azért kell fizetned, mert utána meg fogod kérdezni, hogy nekem mi a nevem. Én viszont csak akkor fogom elárulni, ha fizetsz nekem öt kagylót, vagy adsz nekem fél liter tüzes vizet.
 – Hát ez jó, nagyon jó! – vihogott a buszos. – És miből gondolod, hogy én meg fogom kérdezni tőled, hogy hogy hívnak.
 – Azért – felelte Heri – közben mélyen a férfi szemébe nézett – mert én ismerem a forgatókönyvet, te pedig nem. Nagy haverom K. B. Rottring, az írófejedelem, tőle tudom amit tudok.
 – A kutya életbe! – káromkodott durván a buszos, és leszurkolta a pénzt Herinek. – Most már elárulhatod, hogy mi a neved, kölyök.
 – Debill vagyok – vallotta be Heri.
 – Mindjárt gondoltam – kedélyeskedett a buszos. – Mekkora szerencséd van, az már nekem is hihetetlen. Nem elég az hozzá, hogy bolondé a szerencse, de a diákok, nyugdíjasok meg a debilek nálunk fél áron utazhatnak. Úgyhogy nemcsak elviszünk Landönbe, de még marad is egy kis költőpénzed, ha útközben el nem rulettezzük. Na mit szólsz hozzá?
 – Állok elébe! – fenyegette meg viccesen Heri, és felcuccolt a járgányra. Amikor maga is felszállt, udvariasan köszöntötte a vak sofőrt, aki rámosolygott kedélyesen, amikor meglátta.
 Heri eltátotta a száját, annyira elcsodálkozott.
 A busz ugyanis egy valóságos játékbárlang volt. Rulett, kártya, kockapóker, félkarú rablók, orosz rulett, magyar kártya, francia sakk, spanyol nátha, minden, ami szemnek és szájnak ingere, megtalálható volt itt. Legalább három tucat varázsló- és boszorkafajzat merült bele a szerencsejáték legmélyebb bugyraiba, még csak fel sem néztek, annyira nem érdekelte őket, hogy kit szedett már megint fel a mozgó szerencsejáték központ, ez a motorizált bűnbárlang.
 – Tyűha! – csettintett Heri a tobozmirigyével. – Ez aztán nem semmi. – Tudom, fiam, tudom.
 – Ne nevezzen így a bácsi – kérlelte Heri udvariasan, mert jólnevelt gyerek volt. Először szép szóval próbált meg mindent elintézni, és csak akkor folyamodott erőszakhoz, ha nem volt már más megoldás, vagy ha sietett.
 – Már miért ne nevezhetnélek a fiamnak? – kérdezett vissza a fickó, akiről éppen ebben a sorban derült ki, hogy Stan-nek hívják, mint a nagy nevetetőt, Pant.
 – Kegyeleti okból kifolyólag – magyarázta Heri. – Az apám ugyanis lehet, hogy meghalt. Persze ez nem biztos, de valószínű. Amíg elő nem kerül, senki nem nevezhet úgy, hogy fiam.
 – És hogy halt meg? – kérdezte együttérzően Stan.
 – Nem tudni pontosan – felelte kurtán Heri, mert ez volt az igazság.
 – Az enyém is pont így halt meg! – pityeredéit el Stan. – Ó, milyen rohadt az élet! Még azt sem tudjuk, hogyan halt meg a saját apánk. De nem volt lehetőség a további elégikus hangulatra, mert az ajtó bezáródott, a vak sofőr Herire kacintott. Ezt követően sok gázzal és kevés kuplunggal

mozgásba hozta a járművet, ahol csikorgó kerekekkel elszáguldott előre, ahol ki tudja, mi várt rájuk.

– A Külön(b)járatot egy random generátor működteti – magyarázta Stan, amikor Heri elnyerte tőle a heti fizetését egy kifinomult intelligenciát feltételező hazard játékon, aminek Fekete Péter volt a neve, nem tudjuk, miért. – Véletlenszerűen jelenik meg térben és időben, miközben folyamatosan ki tudja, hogy hová megy. Nagyon izgalmas rajta utazni, mert soha nem tudhatod, mikor érkezel meg, és egyáltalán megérkezel-e. Heri megborzongott attól, amit hallott. Pontosan ezek miatt nem ült soha repülőre. A buszt hatalmas dörrenés rázta meg.

– A hajtómű egy biogáz-sugárhajtómű – avatta be Herit Stan akkor, amikor a fiú elnyerte tőle a jövő heti fizetését is.

– Aha – mondta Heri, és tovább nyert, mint egy automata.

Stan nem látszott rosszkedvűnek.

– Azért vettünk fel, mert a járatunk arra specializálódott, hogy az eltévedt vagy bajba jutott varázslókat, boszorkányokat kimentsük szorult helyzetükből. Közben pedig kultúrált szórakozási körülményeket teremtünk számukra, ahol dalolva és szórakozva elszórhatják az összes pénzüket. A buszt ebben a pillanatban hevesen megrázta valami.

– Mi volt ez? – kérdezte aggódva Heri. – Csak nem mentünk neki valaminek?

– Dehogynem – vigyorgott Stan, mintha csak ő lenne Pan.

– És nem lesz abból baj? – aggódalmaskodott Heri.

– Nekünk nem – felelte sejtelmesen Stan. – A busz korszerűnek mondható kötelező felelőtlenség-biztosítással van felszerelve. Minden kárunkat megtéríti a szegény biztosító, hehehe. Szinte mindannyiunknak van nagy összegű életbiztosítása. Ha netán kitörnénk a nyakunkat, esetleg meghalnánk, komoly pénz ütné a markunkat – avatta be Herit bizalmasan suttogva, megígértetve vele, hogy nem árulja el senkinek, mekkora nagy biznics itten dolgozni.

Heri a fejét csóválta. A jármű, amelyen utazott, iszonyatosan bűdösekkel pöffent, összevissza kacsázott az úton, időnként nekiment valaminek, esetenként váratlanul megállt, hogy utasok szálljanak fel rá, és azok, akik már megérkeztek vagy már nem bírták tovább, öklendezve leszállhassanak róla. Heri még soha nem látott ehhez hasonló buszt, mert még nem járt Isztambulban.

Amikor megunták a kártyázást, Stan pedig már nem akarta feltenni tétnek az alsógatyáját, Heri újságot és frissítőt hozatott magának. Stan elébe tett egy csésze finoman gőzölgő idegnyugtató teát és egy újságot.

Heri érdeklődve lapozgatta a sajtóterméket. A címlapon egy bűnöző képe vicsgorgott. A fiúnak ismerős volt valahonnan, de nem tudta, hogy honnan. „Alkatraz börtönének leghírhedtebb foglya, Black Jack, az öröket társasjátékon kijátszva megszökött, azóta keresik, de sehol nem találják. A körözött bűnöző roppant veszélyes tömeg- és totógyilkos, különös ismertetőjegye is volt neki, de nemrégiben egy gyanús italmérő helyen lelopták róla. Azóta ki tudja, hol tartózkodik.”

– Tizenötezer embert gyilkolt meg egyetlen jólirányzott átokkal? – kérdezte hitetlenkedve Heri.

– Nagyon úgy néz ki – bólogatott Stan. – Minden gázságra képes lehet ez a fickó. Nem szeretnék vele találkozni. Azt mondták, amikor elfogták, kiröhögte az őt letartóztató hatszáz, egyenruhás titkosrendőrt. Azt hallani, hogy Netuddki egyik szövetségese volt. Állítólag teljesen örült, de az is lehet, hogy elmebeteg.

– Rettenetes – szörnyülködött Heri, és igyekezett a kezével eltakarni sebhelyes homlokát, nehogy felismerjék különös ismertetőjegyéről, hogy ő nem más, mint Heri Kókler, aki nem akáki. Milyen szomorú is, hogy talán nemsokára őt is letartóztatják, és meglehet, éppen Alkatrazba zárják majd szörnyű tettének büntetéseként. Előre megfontolt szándékkal, különösen hidegvérrel kitervelt módon, nyereségvágyból elkövetett többrendbeli elvarázslás miatt örülhet, ha nem fogják azonnal statáriálisan halálra ítélni.

Herit kiverte a víz. Igyekezett valami megnyugtató dologra gondolni, de semmi nem jutott eszébe, csak azok a szörnyeteg alkatrasi örök, akikről szegény Hibrid is annyira kikészült azalatt a rövid idő alatt, amit kénytelen volt tévedésből eltölteni a büntetés-végrehajtási intézményben.

– Hová is mész, Debill? – kérdezte a vak sofőr Herit, amikor már mindenki elhagyta a buszt, csak ő maradt ott, meg Stan, akivel mostanáig kedélyesen elbeszélgetett.

– Alkatrazba – motyogta Heri szórakozottan. – Azazhogy, izé, Landönbe tartok. A Sárga Úton szeretnék soppingolni, meg plázázni egy kicsit, utána meg ki tudja, csavargok még egyet az éjszakában.

– Csak vigyázz magadra meg a rengeteg pénzedre! – ajánlotta kissé irigykedve Stan, és fázósan összehúzta magán az alsógatyáját.

Heri fogta az összes batyuját és búcsút intett, majd leszállt.

Volna, ha nem botlik meg egy kiálló hajszálban.

Egyenesen Configuratusz Camel, a Mágia és Föld-mímelési Minisztérium miniszterének karjaiba hullott.

Aki rögtön elkapta, amint visszapatant a földről.

– Végre megvagy, Heri Kókler! – sóhajtott nagyot a miniszter. – Már mindenütt kerestelek. Rendőrségi jelentésekben, kórházi látletelek között, az újságok gyászjelentéseinek rovataiban, sőt, még nálunk, a kamrában is. Azt hittem, nem vagy sehol. Mindent tűvé tettem érted, de nem találalak – Camel széles mozdulattal körbemutatott a körülöttük elterülő városrészleten, ahol valóban minden, a házak, utak, tornyok, emberek, autók mind-mind tű alakot vettek fel, mert valaki *tényleg* tűvé tette őket.

Heri elcsodálkozott ezen, közben ellenállás nélkül megadta magát.

– Hé, Réy! Réy Csász! – kiáltott a vak sofőrnek Stan. – Nem fogod elhinni, de Debill nem is Debill. Hanem Heri Kókler! És *tényleg*! Ott van a fején az a szép nagy sebhely, a különös ismertetőjele, tudod, ami a Temzét ábrázolja.

– Híszem, ha látom! – hitetlenkedett a másik, de amikor a saját két világtalan szemével is megnézte, már nem volt benne szemernyi kétség sem.

– Ez *tényleg* ő! – lelkesedett. – Remélem, kértél tőle aláírást?

– Hát...

– Fiúk, most már mennünk kell! – intett Camel miniszter. – Fontos megbeszélésem van Herivel. Majd legközelebb kaptok aláírást. – Azzal a fejénél fogva betuszkolta Herit egy nagy, fekete, lefüggönyözött autóba, a cókómókjait pedig behányatta egy gyomorrontásos testőrrel a csomagtartóba.

Heri úgy érezte, itt a vég. Pedig az még messze volt, nagyon messze. De tény, hogy egyre közelebb került hozzá. Nem is sejtette, hogy mennyire.

4. A Nehéz Füst

– Configuratusz Camel vagyok, a Mágia és valami izé mímelési miniszter – mutatkozott be a férfi Herinek. Nem sejtette, hogy már félig-meddig ismerik egymást. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy Heri már ismerte őt Hibrid házában tett látogatása óta, ám a miniszter még nem találkozott a fiúval, mert a furfangos Kóklerje láthatatlanná tévő köpönyege alatt rejtőzött akkor.

– Heri Kókler, s.k. – fogott kezét a fiú a miniszterrel.

Rövid, kétnapos és hét éjszakás autóút után, amelynek során sikerült Landön egyik végéből a másik végébe eljutniuk, megérkeztek a világ legvarázslatosabb csehőjába, amely a Nehéz Füst nevet viselte. Annak, aki beavatott volt, lehetősége *nyílt* innen eljutni a varázslók varázslatos varázsútjára.

Herit a tavalyi szörnyő emlékei kísértették egy darabig, de felejtéses módszerrel túltette magát azon az eseten, amikor a *Tomporral* utazott volna, ám helyette igen nagy kakába került. Sovány vigasznak tűnt számára, hogy ezután viszont az események kedvező fordulatának köszönhetően sikerült megtalálnia a Mormon Kannáját, a titokzatos szakrális kegytárgyat, amelyben az élet pí-vize lötyögött, és rajta kívül senkinek sem sikerült az utóbbi kétezer évben fellelnie.

A csehőba belépve a pulthoz siettek. A kocsmában mindenféle fura egyedek, varázslók, csavargó külsejű titkosügynökök, bárhová beépíthető beépített emberek, leszokóban lévő, málnaszörpöt kortyolgató alkoholisták beszélgettek a termodinamika második törvényéről.

A kocsmáros, Dzsúz, már megint éppen azt akarta mondani, Herinek, hogy itt ilyeneket nem szolgálunk ki, amikor hirtelen megismerte. A fiút.

Méghez a szagáról.

Mivel a sötét helyiségben eltöltött évek alatt kialakult munkahelyi ártalma miatt szinte tökéletesen vak volt, minden errefelé vetődő embereggyed szagmintáját gondosan megjegyezte, így nem fordulhatott elő, hogy ugyanannak a vendégnek kétszer mondja ugyanazt a szöveget.

– ÁÁÁÁ, drága Heri Kókler! – lelkendezett a kocsmáros. – Micsoda megtiszteltetés, hogy már másodszor térsz be hozzám. No, de mondd meg hamar, barátocskám, hogy mi járatan vagy errefelé? Talán úgy döntöttél, hogy mégiscsak megkóstolod a Totálhomályoktélomat, amit a múltkori alkalommal elfelejtettél?

– Köszönjük, Dzsúz, de ma nem iszunk semmit, csak ásványvizet, dupla adag ásvánnyal és nyomelemmel – intett neki Configuratusz Camel, a miniszter. – Ezenkívül süteményt kérünk, meg vaját, mert el akarjuk rontani a gyomrunkat.

– Máris, miniszter úr! – készségeskedett a fickó, azzal elrohant.

Nemsokára visszatért két pohárral, amelynek alján víz lötyögött, a vízben ásványok úsztak, az egész koktél tetején pedig nagy, nehéz nehezekek alatt elemek préselődtek egymáshoz.

– Parancsoljanak az urak – készségeskedett a kocsmáros. – Íme, itt van az *ásványvíz*, rajta pedig a *nyomelemek*.

– Heri – kezdte Camel komolyan – ma olyat tettél, ami nem helyes.

Heri lesütötte a szemét.

Amikor füstölni kezdett, Camel eloltotta egy porral oltóval, majd folytatta:

– Elvárásoltad az egész családot. A minisztérium tizenhat munkatársának kellett villám megtanulósos módszerrel visszatartaniuk a mindennapi élettevékenységhez szükséges állapotba őket. És hogy azonnal szobatiszták legyenek... – tette hozzá fintorogva. – Bár amilyen vastag ott nálatok a bagolyfeka, szinte mindegy is...

– Sajnálom! – mondta bűnbánóan Heri.

– Ez igazán szép tőled – ismerte el Camel.

– ...hogy visszavarázolták őket – fejezte be Heri legott.

– Kivételes önmérséklettről tettél tanúbizonyságot, fiam. Én biztosan haleledellé változtattam volna őket... Nagyon praktikus, elhiheted nekem. Már próbáltam, de nem mondd el senkinek, mert ez titok. Alig valaki tud róla. A barátaim, a rokonaim és néhány beavatott. Ha összeszámolom, nem lehetnek többen háromszáznál. Úgyhogy kénelek szépen, tartsd a pofádat, mert ha köpszs, akkor tudni fogom, hogy te fújtal be... Szóval... Por alakban tárolhatóvá váltak volna, szinte mindenféle edényben elérték volna, de akár be is zacskózhattad volna őket. És nem hagyta volna nyomokat. Az akváriumban úszkáló kis aranyhalacskák néhány hónap alatt mindet megzabálták volna.

– Nahát – csapta össze a tenyerét Heri – magam is gondolkodtam ezen. – A fiúra láthatóan nagy hatást tett a miniszteri ötlet. El is tárolta a hosszú távú memóriájába, mint egy pécé, hátha később jó lesz még valamire.

– De nem ezért akarok veled beszélni – mondta szigorúan Camel és összehúzta a szemét. Ettől úgy nézett ki mint egy küklopsz. Ez nem valami tolvaj volt, hanem egyszemű óriás, aki nagyon ronda és embereket eszik meg Odüsszeuszt birkákkal.

– Jaj! – sápadt el Heri, de nem attól, amit látott – csak nem akarnak kicsapni az iskolából?

– Téged, fiam, iskolánk büszkeségét? – nézett rá könnybe lábadó szemmel szőr Camel. – Nem ettünk mi meszet! Hiszen te vagy a legjobb reklámhordozónk, szerte a vidéken. Amióta a Rokfortra jársz, minden szülő oda akarja íratni a gyerekét, mert világhírűvé titted a közepesnél alig valamivel jobb, sajtuszagot árasztó, isten háta mögötti bentlakásos tanodánkat.

– Nahát! – mondta jólesően Heri. – Ez igazán megtisztelő, miniszter úr.

– Mindazonáltal roppant módon megrémültünk, amikor olyan hirtelen elhagytad rokonaid házát – folytatta a miniszter. – Mint tudod, Black Jack, a veszélyes bűnöző, hivatásos szerencsejátékos, maffiózó, kétданos táncbajnok, a parkett ördöge, tömeggyilkos, éppen szökésben van. Okunk van feltételezni, hogy sötét tervei között szerepel, hogy elkapjon téged, utána pedig elevenen megnyúzzon. – Camel hirtelen elhallgatott mint egy kontakthibás, régi tranzistoros rádió.

– Csak nem félsz, fiam? – kérdezte Herit, aki láthatóan nem akart többé kimászni az asztal alól. Camel a fejét csóválta. – Azért a helyzet nem annyira súlyos, mint amennyire reménytelen – elemezte a miniszter a jelen állapotokat. – Itt biztonságban vagy. A minisztérium emberei mindenhová beépültek a környéken. Ők garantálják a biztonságodat, és megakadályozzák, hogy Black Jack, a rettenetes, meggyilkoljon.

Heri észrevett egy minisztériumi titkosügynököt, aki be volt épülve az asztalládba. Barátságosan vigyorgott rá, akárcsak az a másik fickó, aki láthatóan a falikárpit mögé bújva figyelte és óvta minden lépését.

– Itt fogsz lakni két hétig – mondta a miniszter halkan, miután Heri felült az asztalhoz, ahol a hamutartóból is egy szempár kacsintott rá. Kezdte magát biztonságban érezni.

– Remélem, nem bánod, hogy ilyen hosszú ideig nem láthatod kedves rokonaidat? Csak egy kicsit – vigyorgott Heri, akár a perces. Magában arra gondolt, hogy milyen nagyszerű, családmentes két hete lesz itten. Buli, csajok, pia vödörrel, róka, még róka, móka, miegymás vár rá, és közben senkit nem kell megfenyíteni, fegyelmeznie, vagy a kert végében fáradtságos munkával elásnia, ha netán szájalni merészelne. Heri boldog volt, lelkét izgatott várakozás és a szabadság előszele járta át. Utóbbiban azonban egy kicsit tévedett, mert nem a szabadság előszele volt az, hanem az egyik titkosügynök, aki már nem bírta a puffasztó ételek, valamint a kis helyre való beépítés együttes fennállását, és szennyezőanyagokat juttatott a légkörbe.

– Arra szeretnék kérni, hogy ne hagyd el a Sárga Utat – hörögte gázálarca mögül Camel miniszter úr, mert alig kapott levegőt a szénszűrőtől. Mélyen a szemébe nézett a fennakadt tekintetű fiúnak, mintha csak írszdiagnosztikai módszerekkel akarná megvizslatni rejtett betegségeit. – Mert ha letérsz róla, bizony lehet, hogy soha többé nem találkozunk, mivel kettőnk közül valaki meg fog halni, és az nem én leszek.

Heri nagyot nyelt.

Az ásványvíz darabos volt, nem is beszélve a nyomelemekről.

– Megértettem, miniszter úr – bólogatott szorgalmasan. Nagy izgalomban még a szájából is kidugta vérző nyelvét, amit az egyik nyomelem vágott kettébe vagy háromba. A sok vértől nem is látszott pontosan hányba. Magában pedig örült, hogy lesz két nyugodt hete, és végre kényelmesen elmélkedhet magában a lét nagy kérdésein, vagy akár át is adhatja magát a léha testi örömeknek, mert az sokkal érdekesebb. A pozitív jövőbe vetett erős hite elnyomta a jelen pillanatnyi kellemetlenségeit. Miután Camel miniszter elment, a kocsmáros megmutatta a szobáját. Később Heriét

is megmutatta, akinek a sajátja jobban tetszett. Már valaki fel is hordta a cókókóját, sőt, kedvenc baglya, Ludwig is ott dekkolt az ágyán lévő kalitkájában.

Heri lerogyott az ágyra, és szinte azonnal mély, kómaszerű álomba zuhant.

Két nap múlva jókedvűen ébredt a bagolyguanó szagára.

Megreggelizek, kizárólag süteményeket és fagyit evett, amelyek magas cukortartalmuk miatt elősegítették a cukorbetegség és a fogszuvasodás korai kialakulását. Miután rosszul lett a rengeteg nyaláncságtól, kért egy vödör vizet, amivel leöblítette az egész reggelit. A végében.

Mert nem működött a vízöblítő rendszer, és mégiscsak kínos lett volna otthagyni azt a nagy, kövér rókát...

Heri ezután vidáman felkerekedett, hogy bebarangolja a varázslók varázsútját, amelyek mentén számtalan mágikus mifene, varázslatos vendéglő, bűvös bolt és mindenféle más egyéb szórakoztató látvány várta.

Heri általában reggel korán, tizenegy órákor vagy tizenkettőkor ébredt. Egy ideig lustálkodott, nyújtózkodott, elköltötte a reggelije helyett elcsípett ebédet, majd ezután egy kicsit sziesztázott, nehogy valami elhamarkodottat tegyen, amiben esetleg túlfáradhat. Ezután megvacsorázott, mert logikusan úgy vélte, hogy éhgyomorral csak nem mehet el otthonról, majd vette a kabátját és az ablakon keresztül belevetette magát az éjszakába, mint egy valódi betmen.

Miután magához tért, és leporolta magáról a ráragadott járókelőket, fűtőrészve kiment a hátsó udvarba, varázspálcájával ráütött a beépített kövekre, majd a megnyíló falon keresztül belépett a Sárga Útra, amely ilyenkor csak úgy pezsgett az éjszakai élettől.

Heri ámulva figyelte a rengeteg varázslót, boszorkát, amint mindennapi élettevékenységeik közben sétálgatnak, kirakatokat bámulnak, beszélgetnek, pletykálgatnak, vagy éppen tudományos felfedezéseiket vitatják meg egymással.

Egyszer csak elébe toppant egy öreg néni, hogy majdnem kiszúrta az ártatlan két szemét neki.

Fájós szemmel méregette hát az idős banyát, aki nyálcsorgatva mustrálgatta szegénykémet, mintha csak valami szexuális tárgy lenne, vagy mi.

Azaljadék!

De Heri Kókler nem ilyen legény volt.

Hanem bátor, mint egy nindzsa és progresszív, mint egy rotátor.

Olyan tökös csávó, aki nem ijedt meg a saját ágyékától.

– Maga meg mit akar itt, néne? – kérdezte udvariasan, de azért határozottan. Hogy nagyobb súlyt adjon szavainak, megszólamlás közben egy picit még rá is állt a sarka végével a nyanya gígjáira, hogy a vén csoroszlya csak úgy szuszogott bele, mint egy hibás üllőpárna.

- Szsjszszszszszzéééééééépfffffiiúúúú – lehelte a néne, akinek már egyáltalán nem volt őzikéje, mert első nap megette nyersen, és aki látta, megborzosgott a látványtól, hogy még csak kis se belezte, csak nyelte.

De Heri nem szerette a megalapozatlan hízelkedést, a nyalizást, az érdem nélküli elhamarkodott dicsérgetéseket, és messziről megérezte, ha valaki hátsó szándékkal közeledett feléje, de azt is, ha az illető alaposan be volt rotytyintva. Momentán mindkettőt érezte, aminek egyáltalán nem örült.

– Mit akar tőlem? – kérdezte, és finomított a cipője állásán.

– Azt akartam kérdezni, arany húsom – nyalta meg a száját a néne, amitől sisteregni kezdett Heri gumitalpa – hogy volna-e kedved piknikelni velem. Elvinnélek a kéjváramba, ahol lélekromboló könyveket lapozgatnánk, videózhatnál kedvedre, elmerülnék az erkölcsi fertő bugyraiban, utána meg megenném a zúzádat, vagy levesport meg finom zöldségeket adnék hozzád a forró fürdővizedbe.

Heri éppen válaszolni akart, részletesen kifejtve, hogy az elhangzott ajánlat egyik részéhez volna éppen kedve, csak hogy nem egy ilyen banyával, hanem mondjuk Hermelinnel, az osztály prémjével, ám mielőtt megnyikkanhatott volna, a banya eszelősen felvisított. Nem azért, mert magától is ilyet tett volna, hanem mert éppen itt és most következett Hibrid hatásos belépője a történet harmadik részébe.

Mivel Hibrid majdnem nettó kettőszáz kiló volt, és ötvenkettes, erős vasalású túrabakancsot hordott, minden kétséget kizáróan súlyos egyéniségnek volt tekinthető. Erről talán a banya számolhatott volna be a leghitelesebben, ám mivel Hibrid éppen rajta landolt, a vasorrú gyors és drámai változáson ment keresztül. Kidurrant, mint a pukkanós szilva, savas kémhatású belsősegei szerteszét rotytantak. Egy perc múltán pedig a helyszínelő Heri és Hibrid megállapították, hogy bizony a boszorkányból nem maradt más, csak egy testgőg kupac, amely többé már nem pletykált, nem vajákol, nem kötött szerelmi kötéseket, de rontások sem hagyták el büdös, fogatlan száját.

– Bűdös banyája! – morogta mérgesen Hibrid. – Hogy soha nem adja fel! Járra az országot és mérgezett almát osztogat a Hóféhéreknek. Még az újság is megírta, hogy a Hóféhérek érdekvédelmi szervezete éppen a minap jelezte, hogy saját önkénteseiből fog polgárőrköt toborozni, mert a mérgezett almát osztogató boszorkányok annyira elszaporodtak az utóbbi időben, hogy a repülőgéppel való irtásuk már eredménytelen.

– Ezer szerencse, hogy *közbe léptél* – jegyezte meg Heri vigyorogva és hagyta, hogy az óriás egy atyai ölelés keretében megropogtassa a csontjait. Amikor átesett a kiopraktikai kezelésen, meghívta Hibridet a rengeteg pénzből egy gombóc fagyira azzal a feltétellel, hogy nem ő, hanem Hibrid fizet.

Miközben fagyizgattak, összefutottak a kilences ikrekkel és Hermelinnel, akik láthatóan remek formában voltak. A szünidő alatt fejenként tíz centit nőttek, a hangjuk mutálni kezdett, és minden tekintetben megférfiasodtak.

Nem úgy, mint Hermelin, aki viszont inkább nőiesebb lett. A lány roppant elégedetten nyalogatta a fagyiját, közben Herire vetette nagy szemének ígéző pillantását. A bőre csokoládé barnára sült a nyáron, és még mindig egy kicsit füstölgött.

Heri majdnem elejtette a fagyiját, annyira mélyen megérintette Hermelin látványa. Igazából, legeslegjobban ő szerette volna mélyen megérinteni Hermelint, de ezt tiltotta az iskola etikai és nemi kódexe.

Heri próbált az árvízkárosult sivatagi hépekre gondolni, hogy visszanyerje lelki erejét, de amikor Hermelin elmosolyodott, Heri majdnem elájult. Hogy lehűtse vágvainak vad tombolását, amikor senki nem látta, egy hirtelen mozdulattal a nadrágjába dugta a fagyjút.

Amikor mindannyian megölelgették és hátba veregették egymást, izgatottan beszámoltak egymásnak a nyár legnagyobb eseményeiről.

Az ikrek az egyiptomi piramistúráról fecsegték, Hermelin pedig másfél órában tömören és lényegretörően beszámolt arról a félnapos kirándulásról amelyet a szomszéd házban lakó idős néninél tett, akit már régóta ismert látásból, mert a fia húsz éve kitömté, és azóta az ablakban üldögélt.

Az igazán ásztörténet azonban minden kétséget kizáróan Herié volt, aki után a Mágia és Földmívelési Minisztérium embereinek kellett eltakarítaniuk a gonosz családját.

Igy diskurálgattak volna még ki tudja, hogy meddig, amikor Hibrid, aki az elmúlt két órában már majdnem végzett az egy gombócnyi fagyijával, teli szájjal azt javasolta:

– Gyertek, gyerekek, soppingoljunk, mert mindjárt kezdődik a tanév!

A fiatalok felkerekedtek, és elindultak, hogy beszerezzenek néhány apróságot.

És persze nagyobb méretű dolgok is voltak.

Meg közepesek.

És a kicsiknél valamivel nagyobbak, de persze ennél jóval kisebbek is.

No és olyanok, amelyek a közepesnél is kisebbek vagy nagyobbak voltak.

Vagy, szinte már nagynak számítottak a kisebbekhez képest.

Sőt...

De mindegy.

Nem ez számított.

Hanem a pénz.

Valamint az, hogy amikor elvegyültek a tömegben, egy fekete kámzsás alak figyelni kezdte őket. A szemében parázként izzott az olthatatlan gyűlölet, amit a mesterséges étel színezékek és a karcinogén hatású ízfokozók iránt érzett.

5. Macskajaj

A kis csapat Hibrid társaságában felkerekedett, hogy megvegyék a szükséges iskolai könyveket, ezenfelül varázsláshoz szükséges vegyületeket, mérgeket, gyógyfűveket és varázsporokat vásároljanak.

A fiúk és a lány ellátogattak a *Konfikció* fantázianevet viselő, modern vonalú ruházati cikket és védőfelszerelési bevonatokat áruló kereskedésbe, ahol dögös munkaköpenyeket, vadító munkáskesztyűket és eszelősen izgató, cserélhető szűrőbetéteket vettek a gázálcukhoz.

Valamint rengeteg gumipelenkát, ha valami esetleg balul ütne ki. Azután a könyvesbolt felé vették az irányt, ahol varázslatos könyveket lehetett kapni.

Az üzletben Heri kiválasztott néhány alpművet. Így például a kötelező olvasmányként felmerülő *Mit hoz a jövő? – avagy Isten útjai kifürkészhetetlenek* című könyvet, amely féltéglányi vastag volt, de teljesen üres, hiszen az írója honnan tudhatta volna előre, hogy mi történik majd a jövőben, ezért inkább nem írt bele semmit.

A örökre eltűnt kiváló szerző, Kám For tollából származó *Szent ég, mi lett belőlem?!* című átváltoztatástan témakörébe tartozó szakkönyv is izgalmas, minden bizonnyal csak egyetlen egyszer olvasandó tanulmányokat rejtett. A *jóslások és a meteorológia, avagy ne nézz minket hülyének* című vaskos szakkönyv is elég érdekesnek hatott. Heri és a többiek vásároltak egy-egy példányt a *Jövőbe látó vak asszony visszanéz* című memoárkötetből, valamint engedve a kísértésnek, megvették a Káma-szútra helyett a *Halálkanyar a bili szélén* című kalandkönyvet, amely inkább olcsónak tűnt, mint jónak.

Tovább tekeregtek a bevásárló utcában, amikor megpillantották a *Kavicsbánya* nevű sportboltot. Heri dobogó szívvel bámulta azt, amire minden szem rátapadt. Az övé is persze.

A kirakatban egy sztriptízáncosnő vetkőzött. Érzéki zene szólt, a lány csodálatos volt, alig tizennyolc éves, de csak azért, hogy ne legyen törvénysértő, amit művel. A ruháit szép lassan, de annál módszeresebben hajigálta le magáról. Közben táncolt, hajladozott, mint egy karcsú nádszál, és egyre kevesebb textilja fedte el őrlítően gyönyörű testét.

Amikor már az sem, dühösen dobantott a sarkával, majd a földről felmarkolva ruháit hisztérikusan kiabálva távozott, közben csúnya szavakat kiabált.

De senki, a világon senki nem figyelt rá.

Mert mindenki mást nézett.

A vágyak netovábbja egy csodálatos versenyseprű volt, áramvonalas, metálfényű, duzzadt az erőtől, és feltehetően rettentően drága is lehetett.

Heri fennhangon elolvasta az alatta látható táblára írt feliratot:

Vasvillám

Kis szériában gyártott, kézzel összeszerelt, extra minőségű versenyseprű. Gyémántutánzatú bevonattal ellátott, áramvonalas, kőrisfa jellegű nyéllel, műcirok hátsórésszel szerelt sporteszköz. Maximális sebessége előre 252 km/h. Ugyanez hátra: nincs adat. Széria blokkolásgátlóval, kipörgésgátlóval, hölgyeknek fogamzásgátlóval.

Figyelem! A termék mérsékeltén vízálló! Nem rendeltetésszerű használatából kifolyó tragédiákért senki nem felelős. Mosógépben mosni tilos. Nedves ruhával, vagy drótkéfével tisztogassuk. Fogyasztói ára csak orvosi felügyelet mellett közölhető.

Heri és a fiúk el voltak bűvölve. Hermelin is lelkesedett, de a fiúk egyszerűen extázisba jöttek. Csorgó nyállal bámulták a sporteszközt, és percekig tartó ösztökélés után voltak csak hajlandóak elhagyni a kirakat előtti placcot.

– Hű, micsoda csodaverda! – lelkesedett Controlles. – Biztosan egy vagyona kerülhet.

– Szerintem összesen nincs annyi pénzünk, mint amennyibe egy ilyen járgány egy órai bérleti díja kerül – jegyezte meg Hibrid fejcsóválva.

– De szeretnék egy ilyet! – sóhajtott Heri. – Sőt, mit nem adnék érte – vágyakozott reménytelenül, mint Rómeó, amikor Júlia erkélye alatt sikertelenül birkózott egy övszerautomatával.

– Menjünk, inkább vegyünk valami kisállatot – javasolta Hermelin. – Nekem úgy sincs semmiféle apró kis vacakom, akihez érzelmileg kötődhetnék. Szeretném, ha legalább egy saját baglyom, kuvikom, vagy akár egy kígyóm lenne – mondta huncutul, mert szerette az erotikus holmikat.

– Jaj, kígyót azt ne! – tiltakozott egy emberként mindenki, mert még elevenen élt bennük az emlék, hogy majdnem mit tett velük, illetve a kishúgukkal, a kicsi Gennyel a ronda és bazinagy kígyó, a Booááá.

– Akkor veszek valami kis szőrösöt – mondta cicásan Hermelin. – Ami illik hozzám, ami öltöztet, ami megy a szemem színéhez, meg a kombiném mintájához. Igazából olyan baglyot szerettem volna, mint Syntax Error, Controlles madárkája, de mégsem veszek, mert utálok a huhogást. Olyan rossz hangulatot ébreszt bennem, különösen éjszaka, amikor telehold van, nyitott ablaknál alszol, a szellő sem rebben, a függönybe mégis belekap valami légáramlat, akkor azután egyszerre csak felhugog a bagoly, és az ember azt hiszi, hogy mindjárt összeizgulja magát.

Mindenki megborzongott, mert gyakorló bagolytartóként mindannyian ismerték a rettenetes érzést.

– Vegyél inkább valami kedves kis jószágot! – javasolta Controlles. – Olyat, amelyik illik hozzád.

– Igen, igen – helyesleltek a többiek meg Hibrid, aki még mindig ott volt velük. Olyan volt tisztára, mint egy tintafolt. Nem akart sehogyan sem lekopni.

– Mire gondolsz? – érdeklődött Hermelin. – Szerinted milyen állat állna legközelebb az egyéniségemhez?

– Talán egy krokodil, esetleg egy piranha... – tűnődött Controlles, egészen addig, amíg a lány a szájába nem nyomta a retiküljét, ezzel is erőteljesen hangsúlyozva nemtetszését.

– Azt hiszem, egy cicát fogok venni – jelentette ki határozottan. – Szeretem, hogy olyan szőrös, és hogy nagy, hosszú, csontos farka van.

Mindenki elpirult.

Controlles a családi patkányát, Kakeszt bűgyürgette. Az állat igen öreg volt már, talán tíz évesnél is régebben gyártották a szülei, de még aránylag jól bírta magát. Időnként be kellett ugyan szállítani az intenzív osztályra, de miután megcsipkedte néhány ápolónő fenekét, rövid úton kitették a

szőrét. Senki nem tudta megmondani róla, hogy igazából beteg-e vagy csak kanos.

A kisállat-kereskedésben Hermelin kiválasztott egy nagy, fehér száími macskát. Ez a fajta rendszerint szét-választhatatlanul össze volt nőve egy másik ugyanilyennel, ezért is kapta a nevét a száími ikrekről. Ez az állat is, amely igazából kettő volt, miután észrevette Kakeszt, azonnal kifejezte *ételi* szándékát. Szegény patkány gazdájának zsebébe menekült, ahol félelemtől vacogva megbújta a golyókon lapuló törpegyík mellett, amelyet gazdája nagyon kedvelhetett, mert gyakran kivette, levegőztette, és naponta négyszer-ötször kifacsarta, rázogatta, közben még ráadásul elégedetten nyögött is hozzá.

A macskákat lenyugtatták egy kis friss, meleg tejjel, amely jó sűrű volt, olyannyira, hogy még a tehenet is belefacsarták. Amikor a törpetigrisek megették, dorombolni kezdtek.

Hermelin elragadtatva nézte.

– Látjátok, milyen édi? Meg kell vegyem!

Azzal így is tett.

Controlles nem örült neki, mert a patkánya most már ki sem jött a zsebéből, csak ott vacogott egyre, és zörgette a golyóit.

De hát nem lehetett mit tenni. A fiúk ma megtanulták, hogy ha egy nő valamit a fejébe vesz, akkor azt bizony akkor is megvalósítja, ha éppen tizenegy férfi mond neki ellent.

Mi volt ez, ha nem az élet nagy iskolája?

– Hát nem csodálatos? – kérdezte Hermelin Herit, majd magához szorította, és cirógatni kezdte hosszú, selymes szőrű farkát. Mármint a macskának. – Igazi two in one rendszer.

– Igen, igen – mondta Heri nem túl nagy átütő erővel. Méregette a kétfejű, nyolclábú életformát, és azon morfondírozott, hogy vajon melyikük lehet a főnök.

A macskák morogni kezdtek rá.

– Gyönyörű, igen, ez a megfelelő kifejezés – lelkenedett egy kicsit élethűbben hősünk, mert nem akarta, hogy ez a rettenet rajta élesítse a körmeit.

A macska bevette és dorombolni kezdett. Heri szeme fennakadt, mert ezt még ő sem gondolta volna, hogy egy macska ilyenre is képes.

– Nekem a patkány, neked a macska – nézett rá együttérzően Controlles. Hermelin kuncogott, majd finom mozdulatokkal, nehogy Heriben jóvátehetetlen károk keletkezzenek, inkább egy-egy gumicumit adott a kis kedvencének, ami ettől azon nyomban elaludt.

– Anyahiánya van szegénykének – suttopta, közben pedig mellére vonta a macskát, amely nem is egy volt, hanem kettő.

Így mentek, mendégéltek vagy két métert, amikor összefutottak a Ribizly házaspárral. Volt nagy öröm, hogy senki nem ütötte meg magát nagyon.

Heri észrevette, mert nem volt vak, hogy a kis Genny mennyit nőtt az elmúlt hónapokban.

Meg a melltartója is mennyivel nagyobb méretű lett.

Főleg az. Nagyon.

Annak ellenére, hogy még csak az elmúlt években született, kész nővé cseperedett. Biztosan azért fejlődött ilyen szépen, mert a szülei rendszeresen adtak neki enni, inni, aludni is hagyták, és amikor születésnapja volt vagy karácsony, ajándékokkal lepték meg, ami lelkiileg építette a személyiségét..

Heri nagyot sóhajtott.

– A cudar életbe! – gondolta, mert hangosan soha nem mondott ilyen csúnyát. – Ha nekem is élnének a szüleim, milyen nagy melák lehetnék már.

De hogy folyton fegyelmeznem kell a hülye rokonaimat, hát, bizony minden energiámat ez köti le, és komolyan visszavet a fejlődésben.

A családdal volt Sercly is, az ikrek idősebbik bátyja, aki iskolaelső lett, de senki nem emlékezett rá, hogy miben.

A nap hátralévő részét azzal töltötték, hogy módszeresen, előre megfontolt szándékkal elköltötték az összes pénzüket. Amikor végeztek, a rengeteg csomagot mind egy szálra hazacipeltek, hogy közben éppen hogy össze nem rogytak alatta.

A Nehéz Füst nevet viselő fogadóban remek hangulatú tivornyát tartottak, mert Dzsúsz, a kocsmáros megnyitotta nekik a különtermét, ahol mindenkinek ingyen fizetett egy Totálhomály-koktélt.

A vacsora szintű remek hangulatban telt, bár később senki nem emlékezett rá, hogy mit is ettek és mit is ittak. Arra, hogy miként találtak vissza kicsiny szobájukba, és hogyan találták meg pihe-puha ágyacskájukat, szintén alig emlékeztek.

Kivéve Herit, aki nem ivott a Totálhomály-koktélből, mert látott már olyanokat, akik ittak, és nem akart elvonóra menni, mert nem igen ért rá, rengeteg dolga volt, évente átlag kétszer meg kellett mentenie a világot vagy az emberiséget, úgyhogy inkább úgy döntött, elteszi magát jobb időkre.

De legalább holnapra.

Éppen caplatott felfelé a lépcsőn, amikor hangokat hallott.

Először megijedt, mert olvasott róla, ha az ember egyszer csak hangokat hall, az bizony nem jót jelent. Ráadásul voltak is már ilyen tapasztalatai, de akkor sem fordult orvoshoz. Ahogy ment, lépkedett felfelé, a hangok erősödtek. Ha viszont visszafelé hátrált, akkor a hangok halkulni kezdtek.

Heri arra a következtetésre jutott, hogy a hangok nem a fejéből jöhetnek, mert ha onnan jönnének, akkor totál mindegy volna, hogy előre megy, avagy hátra, a hangok akkor is hallatszanának.

Amikor ismét felfelé vette az irányt, meghallotta Mr. Ribizly hangját.

– Értsd már meg végre, drágám, hogy Black Jack megszökött, szabadon van, és egyetlen cél vezérli, hogy megölje Heri Kóklert! Amikor megszökött, Camel miniszter úr járt Alkatrazban. Az örök eskü alatt vallották, hogy Black Jack feltehetően megtévelyodott a bezártságtól és attól, hogy nem volt házimozi a szobában. Teljességgel alátámasztja ezt, hogy éjszakánként összefüggéstelenül kiáltozott, argentin pezőt akart venni, és minden áron meg akart szabadulni a dollárjától.

– Ez még nem jelent semmit – rázta a fejét a felesége, amit Heri is jól hallott.

– De az remélem, megfelelő bizonyíték számodra, hogy amikor elkapták, több tucat embert felrobbantott, méghozzá a nyílt utcán. Mindenki tudja róla, hogy Netuddki embere lehetett vagy a Hamasz.

Heri közelebb hajolt, hogy jobban hallja, mit sugdolóznak az ajtó mögött. Egy apró kiskéssel hegyezte a fülét, mert nem akart semmiről lemaradni.

– Nem hiszem, hogy Rokfortban Herinek veszély fenyegetné az életét. Hiszen ott vannak a világ legképzettebb varázslói, boszorkái, mindannyian tanárok, vagy professzorok, még a takarító nének is egyetemet végeztek, annyira magas ott a színvonal – vélekedett Mrs. Ribizly.

– És ne feledkezz meg a terminátorokról, amelyeket direkte azért szereztek be, hogy felkutassák és megsemmisítsék a szökevényeket.

Heri nagyot nyelt, pedig semmi nem volt a szájában.

Érezte, hogy kiszárad a torka, a szíve pedig vadul kalapál.

Felment a szobájába, bereteszte az ajtót, elé tolt a székeket meg a szekrényt. Az ablakot bezárta, a palettát beszögelte. Mielőtt lefeküdt volna, benézett a szekrénybe, az ágy alá és a hűtőbe, hogy a budiról már ne is beszéljünk, ellenőrizve, hogy nem lapul-e ott esetleg valaki, aki őrá vadászik.

Bebújt az ágyába, magára húzta a takarót, és miután hosszasan imádkozott, lehunyta a szemét, de nem tudott aludni. Minduntalan az jutott eszébe,

hogy egy örült meg akarja gyilkolni.

Ez pedig rossz volt, nagyon rossz.

Tehát ezért voltak vele ennyire elnézőek. Tudták, hogy Black Jack vadászik rá. Vajon sörétes puskával vagy talán golyóssal? Heri megborzongott, pedig nem is volt hideg. Szóval, ezért bagatelizálták el az ügyét, ezért hunytak szemet afölött az apróság fölött, hogy elvárásolta az egész rokonságát meg Kerge nénit és a kutyáját. Ezért akarták, hogy maradjon a Sárga Úton, és ne menjen be a *kuglik* lakta Landönbe, ahol fényes nappal is bármi megtörténhet, hát még éjszaka.

Heri nyugtalanul bámulta a plafont.

A Rokforton talán biztonságban lesz. Hiszen ott volt Krampusz Dupladurr professzor, aki a világ legnagyobb mágusa, legyőzhetetlen csillagász, mesterszónok és egyben ötdanos origamimester. No és a híres alkatrazi örök, a terminátorok is ott vannak, akik bizonyára azelőtt elkapják majd Black Jacket, mielőtt kettőt nyikkanna.

Jóleső érzéssel az oldalára fordult, lehunyta a szemét, és még mielőtt elaludt volna, Hermelin meztelen képét vizualizálta, hogy szép, erotikus álma legyen.

6. Terminátor

Másnap Heri korán ébredt.

Mint mindig, most is bátran kinyitotta a szemét. Felkelt, miközben nagyon ügyelt rá, hogy ne bal lábbal tegye, mert nem volt babonás, csak hitt az előjelekben, majd elvégezte reggeli tornáját, ezt követően némi apróért forró fürdőt vett.

Utána felöltözött, eltávolította a szobában előző este felállított akadályokat, összepakolta holmiját, majd a rengeteg cuccal és Ludwiggal, a döglött bagollyal levergődött a csigalépcsőn.

Ez csak gonosz vicc volt, a bagoly természetesen még nem döglött meg.

Csak elájult az éjszaka, mert Heri véletlenül lepelként ráborította ketrecére a használt zokniját.

A reggeli befalása után mindenki felrémlt, hogy íme, mégiscsak elérkezett a várva várt nap. Végre ismét mehetnek majd iskolába. Hosszú volt a tudományok és varázslatok nélkül töltött idő, de ennek vége, és most végre jön, aminek jönnie kell.

Heri végigtekintett az állatokon, a barátain.

Persze nem ebben a sorrendben.

Hermelin üde volt, mint egy reggeli kapucsinó, míg az ikrek kialvatlannak tűntek az éjszakai párnacsata miatt. A Ribizly szülők is kialvatlanok voltak, de ők másért, amiről nem ejthetünk több szót, mert ez kérem, nem egy *olyan* könyv, ahol állandóan erotikus jelenetek, utalgatások és célozgatások vannak.

Nem!

Ludwig kalitkája mellett Sercly baglya kuksolt, akit Herpesznek hívtak. A két bagoly megütkezve figyelte a sziámi macskákat.

Heri pedig sajnálkozva tette ugyanezt, amikor Controlles sántikálva megérkezett, nadrágzsebe kidudorodott, mintha tele lenne egy fürt banánnal.

De nem banán volt ott. Nem ám!

Mert a banán nem mozog mindig, nem fészkelődik és nem kezd el egy idő után rágcsálni az ember golyóit.

Amikor minden készen állt, a kis társaság elbúcsúzott a Ribizly szülőktől, majd bepattantak a minisztérium szolgálati Jaguarjaiba. A pályaudvar felé vették az irányt, és nem telt bele két óra, máris megtették a százötven méteres utat a csúcsforgalomban. A vonatra szállás a szokott helyen, a szokott időben, ám most különösebb bonyodalom nélkül történt.

Ha csak nem számítjuk azt az apró kőjátékot, amikor...

A vonat indulása előtt Mr. Ribizly közölni szeretne volna Herivel, hogy jó lenne, ha elintézné függőben lévő ügyeit, mert sajnos a rettegett Black Jack vadászik rá, aki még Alkatrazból is megszökött, pedig onnan nem is lehet.

Heri biztosította Ribizly apukát, hogy ne féljen, mindent kihallgatott este a szobájuk előtt, de nem direkt, hanem szándékosan véletlenül.

Mr. Ribizly erre olyan vörös lett mint a főtt rák, mert arra gondolt, hogy mit műveltek a feleségével a beszélgetés után, amit az ártatlan, tizenhét éves aluli Heri hallott.

Heri megértően vigyorgott, majd megígérte, hogy titokban tartja az esetet. A szülei életére megesküdött rá, hogy csak a legközelebbi barátainak, azok barátainak és legfeljebb a közelebbi ismerőseinek fogja elmesélni.

Mr. Ribizly egy szerényebb összeggel nyomatékot adva kérésének, lebeszélte erről Herit, aki elégedettnek látszott, amikor kapott egy nagyobb összeget is, amiért már mindenre hajlandó volt.

Alig telt el egy fél óra, mire mindenki épen, egészségesen, időben átjutott a betonfalon és felszállt a Rokfort Expresszre. A gyerekek vidáman integettek az őket búcsúztató Ribizly szülőknél, akikkel hamarosan megindult a peron, és előbb lassan, majd egyre gyorsabban eltűntek a távolban.

– Beszélnem kell veletek! – mondta Heri a barátainak.

Az ikrek, Hermelin és Heri elindultak, hogy keressenek egy nyugalmas helyet, ahol beszélgethetnek.

De keresve sem találtak ilyet.

Amikor már arra gondoltak, hogy feladják a reményt, könyvként, mert úgy olcsóbb mint a csomag, amikor a legutolsó kocsi legutolsó fülkéjében találtak egy megfelelő helyet. Itt nem volt tizenöt másik hangoskodó gyerek, csak egy alvó tanár bácsi.

Erre abból jöttek rá, hogy a kofferjára rá volt írva nagy betűkkel:

Miután nem tudták mire vélni, hogyan kerülhetett fel ez a szakadt varázslótalár viselő, láthatóan mélyálomba zuhant tanerő az iskolavasútra, letelepedtek ide.

Két kézzel markolászták a nyakukat, hogy közben fojtott hangon megbeszélhessék a történeteket.

– Meg akarnak ölni! – kezdte Heri hörögve.

Erre mind a tizen felszisszentek, mintha őket is érintené az ügy.

Heri részletesen beszámolt arról, amit tudott, amit meghallott, amiért pedig megfizették, arról mélyen hallgatott.

– Ez rettenetes – sápítozott Hermelin.

A többiek mondták neki, hogy most már ne szorítsa annyira a torkát, mert még megfullad itt nekik.

Az egyik csomagban ekkor megszólalt a kézibizográf, és csipogó hangot adott, majd vibrálni kezdett olyan veszettül, mintha egy mobiltelefon volna. Vagy más.

– Biztosan elromlott – találgatott Controlles.

– Dehogymondott el! – tiltakozott Hermelin, aki egészen lázban jött át, hogy milyen klasszul vibrál az a micsoda. Ha őszintén belegondolt, meg kellett állapítania, hogy még soha nem látott ilyen klasszul vibráló tárgyat, pedig nem ez volt. az első ilyen tárgy az életében.

– Majd Drogfort Cityben megnézetjük – javasolta Delete. – Ott állítólag van egy szagszerviz is, ahol nagyon értenek az ilyesmikhez.

Hermelin nem szólt sémit, de közben eltette a tárgyat, mintha az övé lett volna.

– Te kis csintalan! – hunyorított rá Heri, de nem szólt semmit, mert jó volt a szíve, akárcsak a lelke.

– Mit tudtok Drogfort Cityről? – kérdezte a többieket Hermelin, hogy elterelje a figyelmet magáról és a kézibizográrról, ami jó volt, nagyon jó.

Controlles álmodozva vakargatta a fején az Intel Inside feliratot, szakasztott úgy, mintha le akarná kaparni.

Pedig nem!

– Van ott egy hely... – suttogta álmodozva.

– Hely? – kérdezte Heri.

– Egy olyan hely, ahol minden csokiból meg cukorból van. Töltött csoki, mogyorós csoki, krémes csoki, fehér csoki, fekete csoki, sőt az épület előtt található egy hatalmas *csokító*, nádcukorból készült nádassal.

– *Hely*, a nemjóját – szakadt fel a sóhajlás az ikrekből, akik egyelőre jobban szerették az édességet, mint a szexet.

Mindenki nagyot nyelt.

– Azt olvastam, hogy itt található a világ legkísértetesebb helye, a Szellent-tanya – suttogta Hermelin. – Itt volt 1543-ban a nagy troll-tivornya. Közel ötszáz vagy félezer troll babfőzelék evő versenyen vett részt, de senki nem élte túl a szeles időjárást, amit az étel okozott.

– Milyen kár, hogy én nem mehetek veletek – mondta szomorúan Heri, és megremegett a hangja, amikor arra gondolt, hogy Hermelin hová tette az ő kézibizográját. Arra gondolt, hogy bárcsak ő is kézibizográf lehetne, mert akkor Hermelin végre oda tenné, amit megérdemel.

– Miért nem? – kérdezték egy emberként a többiek. Olyan döbbszent csend lett, hogy még a kézibizográf is elhallgatott Hermelin bugyijában.

– Mert sajnos nem íratam alá a belehegyező nyilatkozatot a rokonaimmal. Amikor agyamba villant, hogy mennyire elfelejtettem, akkor már töröltem a memóriájukat, tehát egyikük sem tudta volna aláírni a nevét – avatta be a nagy titkokba a többieket Heri.

Mindenki együttérzően tekintett rá.

Mint ahogy Lompos professzor is, aki már órák óta ülve aludt, az éles kanyarokban a feje ide-oda gördült a vállán, időnként felnyögött, a feje a mellére billent, egyszer még a nyelve is kilógott.

Na jó, nem egyszer, hanem kétszer.

De kilóghatott volna háromszor is vagy négyszer.

Persze, az sem sok egy ilyen hosszú út alatt.

De a professzort láthatóan nem foglalkoztatta különösebben, hogy hányszor és hogy hová lóg ki a nyelve.

Csak aludt, aludt, mint akinek ez a munkája.

A gyerekek nem törődtek vele, de amikor néha leesett a földre, mindig visszarakták az ülésbe, mert sajnálták is, de főleg azért, mert nehezen lehetett kimenni miatta a szozira.

A vonat csak pöfögött rendületlenül, éjjel-nappal, hegyeken, völgyeken keresztül, egyre csak előre. Az eső is megeredt közben, de senkit nem izgatott, mert az öt vasúti kocsi egyike sem ázott be. Kivéve a mozdony utáni kettőt, meg a legutolsót, az előtte lévő és a középsőt.

A táj egyre hegyesebb és völgyesebb lett, szinte pillanatonként váltották egymást az emelkedők és a lejtők.

Meg a hegyek és a völgyek.

A folyosón a büféskocsi éppen ebben a pillanatban nagy sebesen elhaladt a kupé előtt.

Nem telt bele két pillanat, máris visszafelé haladt el ugyanilyen sebesen.

Hasonlóan rövid idő elteltével ismét előrefelé száguldott, a kiszolgáló személyzet szerepét betöltő büfésnéni dühösen büfögött utána, hogy álljon már meg a jó életbe neki.

De nem állt meg, de nem ám!

Ehelyett fel és le száguldozott, közben mindenfelé édességeket, cukrokat, nyalánkságokat és nassolnivalókat szórt szanaszét. A diákok visongva, egymással versengve igyekeztek minél több potya darabot megszerezni a készletből.

Szegény büfésnéni teljesen kész lett, hogy a szeme láttára lett semmivé a készlet.

A vonat ebben a pillanatban megállt.

Lompos professzor felhorkant, mint egy vérfarkas, de utána tovább aludt édesdeden, mint ahogy eddig. Ki tudja, meddig fog még így aludni, mikor mondja majd azt, miután felébredt, hogy már kialudta magát. Ehelyett a lámpa aludt ki.

– Még nem érhattünk oda! – jelentette ki Heri, aki megérezte, hogy valami nincs rendben.

Óvatosan, nehogy a fel és le száguldozó büféskocsi a tetején hisztérikusan sikoltozó büfésnénivel váratlanul levágja a fejét, kidugta a kobakját a kupé ajtaján.

Más gyerekek is így tehettek, mert Heri elmosódott árnyakat látott mindenfelé a sötétben.

– Mi történt? – kérdezték az ikrek.

– Megyek, megkérdezem a mozdonyvezetőt! – pattant fel Hermelin a helyéről, aki szeretett sötétben ismerkedni.

A sötétben mindenki tapogatott valamit.

– Óhh, te ki vagy? – kérdezte Heri meglepetten.

– És te ki vagy? – kérdezte valaki, aki beesett az ajtón, és ledöntötte Hermelint a lábáról, ami nem volt nehéz, de hát ezt mindenki tudta, Heri pedig remélte, hogy nem, és hogy majd csak vele, és csak kizárólagosan. A kis naiv...

Nos, természetesen Hermelin azért volt ledönthető ily könnyedén, mert Hermelin gyenge lábakon állt, hiszen mindkét kezével Heribe kapaszkodott. Heri pedig nem kapaszkodott elég erősen, mert Hermelin ott volt a keze ügyében, és nem tehetett mást, eljárt a keze a sötétben.

Ide-oda...

– Micsoda debil! – morogta Delete, és igyekezett leszedni magáról azt a valakit, aki az előbb zuhant be a kupéba.

– Honnan tudod, hogy én vagyok? – döbbszent meg a hang tulajdonosa.

– Biztosan lát a sötétben – jegyezte meg Controlles epésen.

– Nahát, ez Debill! – lepődött meg Overlay is. – Azonnal gyere le a vállamról! – kiáltotta.

Puffanás hallatszott, majd valaki felnyögött. Heri volt, mert Hermelin nagyon kapaszkodott. Bele.

– Ó, bébi! Mindjárt jön...

– Kicsoda jön? – kérdezte Debill értetlenkedve.

– A kalauuuuuz – nyögte Heri. – Mindjárt jön és a kezébe veszi a... jegyeket.

– És kilyukasztja őket! – tette hozzá Hermelin huncutul, de senki nem értette, hogy miért sikoltozik közben, meg hörög, mintha nem is gondolná az ember, hogy mi éri.

Amikor megértették, már késő volt.
Ez volt az a pillanat, amikor Lompos professzor felébredt.
És rögtön a kezébe vette.
A dolgok irányítását.
A tenyerében óriás Bunzen-égőként lobbant fel egy láng. Magas volt és sercegve égett. A professzor egy mozdulattal takaréokra vette, így a láng sokkal barátságosabban kezdett el lobogni mint az előbb.
– Szemfényvesztés! – suttogta valaki.
A professzor határozott hangon annyit mondott:
– Mindenki őrizze meg a lélekjelenlétét!
– Tudtam, hogy valamit otthon hagytam! – suttogta Debill a homlokát ütögetve. – Már megint meg kell kérnem a nagyit, hogy küldje utánam.
Az ajtó ekkor félrehúzódott, és egy csuklyás figura dugta be rajta félig a fejét. Ám a feje nem is látszott, csak az egyik szeme, amelynek helyén vörösen izzott egy led. Az alak körbenézett, majd valami történhetett, mert Heri úgy érezte, hogy menten elájul. A szörnyetegből surrogó hang hallatszott.
– Visszatérek! – mondta gépiesen megtorzított hangján, amitől mindenki megremegett. Heri pedig elájult, és úgy esett össze mint a colstok. Arra ébredt, hogy Hermelin mesterséges lélegeztetésben részesíti, és a nyelvével masszírozza a szájpaddását, hogy javuljon a garati vérellátása.
– Heri, Heri! – kiáltotta valaki.
Amikor magához tért, Lompos professzor nyugtatgatta, és csokival kínálgatta, mint egy cukrosbácsi.
– Egyél fiam! Már úgysem fogsz sokáig élni! Ne törődj a cukorhajjal, az elhízással, a terminátor úgyis előbb fog veled végezni! – biztatgatta emberséggel.
Heri jólesően tekintgetett rá. Olyan mohón falta a csokit, mintha életében nem evett volna még ilyet. Amikor kezdett eltelni vele, és mohósága is csillapodott, akkor már a papírt is leszedegette róla. – Mi a fene volt ez? – kérdezte Controlles első döbbenetéből magához térve, hogy ő mért nem kapott ennyi csokit.
– Egy terminátor – felelte nyugodtan Lompos professzor az üléssor alól, és a fejére húzta Debillt, aki nem tiltakozott, ugyanis ájult volt.
– Micsoda? – döbbsent meg Hermelin.
A fülkében olyan hideg volt, hogy még egy eszkimó is fűteni kezdett volna.
– Egy terminátor – lihegte Lompos professzor úr. – Egyike az alkatrazi öröknek. Isten óvjon mindenkit attól, hogy találkozzon vele.
– Hhhhhh – mondta Heri.
Hermelin félreértette és megint masszírozni kezdte a szájpaddását. Mármint Heriét.
– Rettenetes volt! – nyögte Altefnég. – Amikor elájultál, Lompos professzor úr odasétált a terminátor elé, és mondott neki valamit. Ettől elpirult, zavartan köhintett, majd nyikorogva sarkon fordult és elment. Remélem, nem jön vissza többet.
– Mindjárt megérkezünk Rokfortra – mosolyodott el végre Lompos professzor.
Nem telt bele két hét, és tényleg így is lett.
A leszállásnál rendezetten özönlöttek le a diákok a vonatról, mindenki kiabált, de hiába, mert Hibrid öblös hangja harsant fel az éjszaka sötétjében, akár egy havasi kürt.
– Első évesek ide hozzám! Egy-kettő-három – tovább nem tudok számolni – indulás!
– Haza akarok menni! – pityeregte egy hosszú szőke hajú fiú. – Babázni akarok, főzőcskézni, lányruhákban járni, fenékbevágós bugyit hordani!
– De hát itt minden ilyesmit megtehatsz! – biztatta egy ötödikes.
– Tényleg? – derült fel az elsős arca.
– Á, dehogy! – nevetett a másik. – Csak viccelek.
– Hülye vicceid vannak! – jegyezte meg az elsős.
– Megadjam a telefonszámomat?
– Igen, bébi...
– Mindenki a fedélzetre! – kiáltotta Hibrid. A hagyományokhoz híven a diákok ladikokba szálltak, a ladikok pedig a német parti útegek vaktában leadott lövései közepette szép kényelmesen behajóztak a kikötőbe, ahol már Meggenya professzor asszony várta őket.
Heri arra gondolt, hogy nem is olyan régen, még ő is kis elsősként várta itt a halált. Ma pedig? Már harmadikos, befutott eltanuló, az iskola híressége, élő legenda, bár szobra még nincs a főtéren, de talán jövőre már lesz. Mintha csak ma történt volna minden. De már elmúlt, a tegnap kódébe veszett. Az idő kerekét pedig senki sem tudja visszafordítani – merengett Heri.
– Mindenkit üdvözlök! – kezdte mosolyogva Hibrid, hogy azok az elsőévesek, akik túléltek a máig harcoló német alakulatok géppuskatűzet és a tengeribetegség megpróbáltatásait, megnyugodjanak egy kicsit.
Ezután mindenki a nagyterembe sietett, ahol már várta az újonnan érkezetteket a beiktatási ceremónia, ahol a Teszek Rád süveg beosztotta az új gyerekanyagot az iskola gittegyleteibe: a Csippendélbe, a Melegházba, a Jajdekárba és a Humbugba.
De ezen a ceremónián Heri és Hermelin nem vehetett részt, mert Meggenya professzor személyesen beszélgetett el velük.
Először a lelkiileg és testileg is mélypontra került Herit megitta valami életerő és potencianövelő elixírral, amely zellerből, tojásléből, kaviárból és papayapüréből készült. Amikor megitta, hirtelen kiguvadt a szeme egy pillanatra, majd annyira felujjongott, hogy ki kellett küldeni a folyosóra. Amíg kint a falat kapirgálta és megugatta a Holdat, addig Meggenya tanárnő elbeszélgetett Hermelinnel a párhuzamos óráiról.
Amikor végeztek, visszamentek a terembe, hogy meghallgassák az iskola igazgatójának, Krampusz Dupladurr professzor beszédét.
– Isten hozott mindenkit! – kezdte.
– Mi hajóval jöttünk! – szolt közbe egy elsős, aki még nem tudta, hogy mi itt a rend, de lepisszegették, majd a teremszolgák kivitték a hátsó ajtón, tarkón lötték, és sietve elásták az erdőben, mert rendet és fegyelmet kellett tartani, mégha ez egyeseknek nem is tetszett.
– A Rokfort Expresszen razziáztak a terminátorok. Ha valaki nem tudná, ezek a képlékeny géplények őrzik a világ legszigorúbb börtönében, Alkatrazban a foglyokat. Nem könnyű ott az élet. Új tanárunk, Hibrid, aki tévedésből töltött ott két hónapot, tiszta pillanataiban bizonyára sokat mesél majd nektek arról az iszonyú helyről. Hibrid egyébként a veszélyes állatok témakörében vezet szemináriumot. A régi tanárunk, doctor Vector ugyanis tavaly év végén eltűnt. Egy krokodilban találták meg később, de nagyon rossz bőrben volt. A nyáron eltemettük, a szívébe karót szúrtunk és fokhagymát ettünk egy hétig, hogy ne jöjjön vissza minden éjjel. Úgy döntöttünk, hogy Hibrid a vadóri és kukorica nemesítői teendői mellett tanítani fog benneteket.
Hibrid meghatottan törölgette az orrát a pelenkanadrágjába.
– A terminátorok elől nem lehet megszökni. Black Jack, a rettegett bűnöző, szerencsejátékos és bélyeggyűjtő mégis megszökött. A terminátorok ezért halálra keresik és meg is fogják találni, ebben biztos vagyok. Ám az iskola területét senki nem hagyhatja el. Aki mégis megteszi, meghal.
Mindenki nagy csendben, áhítattal fogadta a szavait.

– Most pedig ünnepeljünk, tivornyázzunk! – derült fel az igazgató arca. – Ám előtte szeretném bemutatni mindenkinek iskolánk másik új tanárát, Lompos professzort, aki a sötét varázslatok elleni védekezés című tantárgyat fogja oktatni. Miután ki kevésbé, ki hangosabban megtapsolta Lompos tanár urat, megkezdődött a hajnalig tartó lakoma, utána azok, akik nem rókáztak, de nem is az asztal alatt horkoltak, minden erejüket összeszedve felvászorogtak a toronyszobákba és ott ágyaikba dőltek, hogy hunyjanak egy sort, mert másnap és a további azt követő napokban, hetekben újabb és újabb éjszakák és nappalok, újabb bulik vártak rájuk. Nem volt könnyű, egyáltalán nem. És ha tudták volna, hogy még mi vár rájuk... De nem tudták. Még szerencse, mert valószínűleg nem tudtak volna nyugodtan aludni. Mert a rémségek csak most következtek.

7. Setét jövő

Az elkövetkező napok rémesen kezdődtek. És ugyanígy folytatódtak. A gonoszkodó, negatív lelkületű Rágó Máyfolt és sötét cimborái, Mó-csing, valamint Döglégyminduntalan azzal szórakoztak, hogy félre nem érthető módon Herit utánozták. Ez nem lett volna akkora baj, hiszen Heri Kókler követendő példa lehetett volna minden gyerek számára, hiszen olyan jó volt, olyan pozitív személyiség, hogy mellette még egy grál lovag is elszégyellte volna magát. Ám! A tetű Máyfolt, hogy a fene a boszorkány anyját, mindig abban a gyenge pillanatában utánozta szegény Herit, amikor az a megjelenő terminátorok hatására eszméletét veszítve elájult, majd a földre hanyatlott, mintha áramba nyúlt volna. Mindegyik jajdekáros rajta gúnyolkodott, megjelentének láttán felvihogtak, ujjal mutogattak rá, nyelvüket öltögették, tiszteletlen megjegyzéseket tettek rá, mintha csak valami tanár lenne, nem pedig diáktársuk. Nem tudták az ostoba bölömbikák, hogy ami késik, nem múlik. Hogy jön még kutyára úthenger! Heri ellenben rosszkedvűen járkált fel és alá, nem győzött bosszankodni. – Sose búsulj, Heri! – veregette meg a vállát Controlles. – Majd visszavágunk nekik a Kavicsmeccsen. A szezon ellenük kezdjük. Szépen kifingatjuk őket, akkor aztán majd meglátjuk, lesz-e még olyan nagy a szájuk. Ez az ötlet Herinek is megtetszett. Elvigyorodott, majd mohón hozzálátott a reggelihez. Tíz napja nem evett, nem ivott, sőt nem is székel, annyira meggyötörte a vegetatív idegrendszerét a sok gúnyolódás, a sok rosszindulat, a sok sokkhatás. Hermelin az órarendjével volt elfoglalva, mert a kézi bizográfot nagy bánatára vissza kellett adnia Herinek, mert az az övé volt, nem pedig az övé, hiába tartotta mindig az övében. Hermelinnek egyébiránt napi huszonöt órája volt. Amikor a fiúk arról faggatták, hogyan lesz képes mindegyiken megjelenni, a kis hölgyemény sokat sejtetően elmosolyodott, majd annyit mondott, hogy egy órával majd korábban kel fel. Ennek azonban senki nem dőlt be. Ám egyszercsak Hibrid jelent meg az étkezőben. Szokásos hangyabőr hosszúkabátja volt rajta, és egy döglött perzsaszőnyeget lóbált a kezében. – Üdv nektek, drága barátaim! – lelkenedett. – Ma lesz az első óránk. Roppant izgatott vagyok, hogy minden rendben menjen, és hogy senki ne haljon meg óra alatt. A gyerekek aggódva figyeltet. Az óriás szemében olyasfajta tűz égett, amely leginkább a fanatikusokra és az elmeháborodottakra jellemző. Tekintete a semmibe fókuszált, valószínűleg járás közben nem is érzékelte a környezetét. Erre abból következtek, hogy kifelé menet átgázolt egy száz százalékgig megterített terülj-terülj asztalkán, amely eközben helyrehozhatatlan károkat szenvedett, majd a rettenetes reccsenéssel járó rombolás után kiment a kijárat – mellett. Legalább másfél méterrel az ajtónyílás mellett, szekrényi természetével Hibrid alakú lyukat vágott, majd eltűnt a hatalmas por- és törmelékfelhőben. A gyerekek is kiözlöltek, miután befejezték a reggelit, hogy elméjüket megtöltsék azzal a rengeteg tudománnyal, amely itt várta őket. Az első óra jóslástan volt. Az épület északkeleti-délnyugati részében helyezkedett el a tanterem, amit meg kellett találniuk. Hamarosan kiderült, hogy ez nem is olyan egyszerű feladat. – El fogunk tévedni! – jósolta Heri. Lássanak csodát, így is lett. Mindjárt kezdődött a jóslástan óra, ők pedig még azt sem tudták, hogy merre van a tanterem. – Az órarendben az áll, hogy a tizenhármasban lesz – lihegte futás közben Hermelin, miközben lépcsőn szaladtak fel és le, folyosókon keresztül és át, ezenfelül időnként kasul, amikor nem találták a kijáratot. Az egyik terem falán egy lovagot pillantottak meg, aki megpróbálta egy másik képről hazahúzni a lovát. Igen ám, csak hogy ez nem sikerülhetett, mert a ló nem akarta. A lovag fújtatott, mint a vastüdő, közben szitkozódott, hogy a finom lelkületű gyerekek nem győzték befogdosni egymás fülét. A lovag kirántotta a kardját. A fegyver azonban túlságosan nehéz volt, és a nézőközönség legnagyobb mulatságára a lovag kétségbeesett erőfeszítésének ellenére belefűrődött a lába előtt a földbe. – Rúgja meg a rézfánfüttyölős fekete rigája! – kiabált maradék türelmét is elveszítve. Két kezét a kard markolatára fonva rángatni kezdte a fegyvert kifelé a földből, ám az nem engedett. A lovagon székelési inger lett úrrá, annyira nyögött, hogy azon már a legkevélyebb vécénéni is legalább egy tekercs vécépapír és egy menet ingyenes vécéhasználat erejéig megenyhült volna. Mindenki nevetett, csak ő nem. – Átkozott Excalibur! – kiabált a lovag. – Mindig ezt csinálja! Ha egyszer beléáll valamibe, alig lehet onnan kihúzni. – Ki vagy te, jó lovag? – kérdezte Controlles. – Jól látod, fiam, jól – itatta fel gyöngyöző homlokáról a rengeteg verítéket páncélkesztyűs kezével a kitikkadt lovag. – Teljesen kivagyok. A lovam a sírba visz, annyira szeszélyes. Már állatorvosnál is voltam vele, hogy megnézzessem, nem öszvér-e véletlenül. De nem! A kardom meg olyan nehéz, hogy képtelenség vele normálisan hadonászni. Még szerencse, hogy én csak egy képmás vagyok. Eredeti énem már régen meghalt, csak én maradtam, meg ez a kis tájképrészlet – mondta némileg szomorúan. – Mi a neved, jó uram? – kérdezte érdeklődve Heri Kókler. – Arször vagyok, a brikettek királya. – Arször? Brikettek királya?! – lelkesült fel minden gyerek.

– Valóban arságod a kerekasztal lovagjainak főnöke? – kérdezte Heri áhitattal.

– Kissé leegyszerűsítve a kérdést, nos, valóban azt mondhatjuk, hogy igen – bólogatott a lovag, miközben leült a földre, hogy kilihegje magát. Láthatóan végleg feladta a hiábavaló reményt, hogy kirántsa azt a nyavalyás Excaliburt a földből.

– Mint tudjátok, életemről számos igaz és igaznak tűnő legenda jelent meg. Kiemelkednek ezek közül a Gyalog-Galopp, a Séta-Galopp valamint a Roham-Galopp című művek. Ha már tudtok olvasni, vágjatok bele, mert érdemes. Ez itt a reklám helye.

A gyerekek kiabáltak, egymás szavába vágtak, lelkendeztek, örököztek, hogy csak úgy zengett bele a folyosó.

– Ti mi járatban vagytok erre felé? – kérdezte a király, amikor a gyerekek végre hagyták szóhoz jutni.

– Jóslástan órára indultunk, de eltévedtünk, sehol nem leljük a 13-as számú tantermet – panaszkodott Hermelin.

– Mivel úgy sincs más dolgom, elvezetlek benneteket – ajánlotta a lovagkirály, majd intett a fiatalok számára, hogy kövessék őt árkon bokron, festményeken át.

A gyerekek követték Arsztört, brikettek királyát, a hőst, aki valaha Camelot ura volt, a kerekasztal feltalálója, a grál lovagok vezére, nagy tivornyák túlélője, ma pedig egy festmény. Hiába, így múlik el a világ dicsősége!

Freskókon, ikonokon, tájképeken és csatajeleneteken futott a hős király keresztül, hogy mutassa az utat a 13-as számú tanterem felé. Időnként elidőzött egy-egy aktképben, de utána ment, ment tovább rendületlenül, kiélt arccal, a gyerekek pedig követték – mint a három királyok a betlehemi csillagot.

Egyszer csak megérkeztek a tanteremhez. Ennek ajtaja rendhagyó módon a mennyezetbe volt beépítve, ezért igen nehezen találta meg az, aki a normális helyén, a vízszintes síkban kereste.

– Köszönjük segítségét, nagy király – hálálkodott Hermelin.

– Szórá sem érdemes. Isten veletek! – intett Arsztört, brikett király, majd visszabaktatott, hogy megint megpróbálja kirántani az Excaliburt.

– Hogyan fogunk oda feljutni? – kérdezte Hermelin, akit máris gyakorlatiasabb kérdések foglalkoztattak.

– Meg mertem volna jóslani, hogy ezt fogod kérdezni – jegyezte meg Controlles. Még mielőtt bárki bármit felelhetett volna, a tanterem ajtaja kinyílt, és a gyerekeket egy nagy teljesítményű mágikus porszívó vonósugár felszívta a plafonba épített ajtó mögé. A tanterem igen bizarr benyomást keltett.

Félhomály uralkodott, csak a tucatnyi kis asztalon elhelyezett varázsgömb sápadt fénye pislákolott. A sűrű, nehéz füsttel telített levegő elkábította őket. Herinek tüsszentenie kellett, mert nem bírta az ópiumot, allergiás volt rá már kisgyerek kora óta.

Kasszandra tanárnő, a jóslástan oktatója viaszszínű arccal fogadta őket. Láthatóan már totál be volt nyomva valami kőkemény anyaggal, amitől már az is igen gyanúsak tűnt, ami kért.

– Tudtam, hogy késni fogtok! – nevetett, miközben mindentudó magatartást tanúsított. Heri megállapította, hogy a tanárnőnek csontsovány, vékony arca, vékony ujjai, vékony álla, vékony bokája, vékony aranylánc és vékony dongája van.

– Üljetek le, gyerekek! – intett a tanárnő, aki egy nagy, vörös színű fotelben foglalt helyet. – Már régóta vártalak benneteket. Valakit már több száz éve ismerek, de néhányótokat csak az eljövendő életeim egyikében fogok megismerni igazán.

A gyerekek áhitattal hallgatták a misztikus szöveget, mert eddig ilyet a Rokfortban nem hallottak.

– A jóslás a mágia legbonyolultabb ága – kezdte a tanárnő és titokzatos arcot vágott. – Csak keveseknek adatik meg, hogy megtudják, mit hoz a jövő. Csak kevesen rendelkeznek ugyanis a látás képességével.

– Szemüveg is kell hozzá? – kérdezte meg Debill ártatlanul.

– Debill vagy, fiam! – intette le a tanárnő sajnálkozva.

– Nahát! – ámult el Debill – honnan tetszik tudni a nevemet?

– Én mindent tudok, mert a belső látásom olyan fejlett, hogy elképzelni sem tudjátok. Nemcsak világosban, de még teljes sötétségben is kiválóan látom a jövőt. Ha akarom, olvasom is.

Mindenki annyira csodálkozott, hogy öröm volt nézni.

Heri kissé gyanakodott ugyan, mert arra gondolt józan ésszel, hogy miként lehetne meglátni a jövőt, ami még nem is létezik, de nem volt idő most ezzel foglalkozni, mert a tanárnő folytatta, mintha soha nem akarná abbahagyni.

– A tanév elején megtanítalak benneteket az egyszerűbb jóslási technológiákra. Először teafűből jóslunk, később áttérünk a nagyobb koffeintartalmú kávézaccra, majd összetört kólásüveg cserepéből próbáljuk meg kielemezni a felcsillanó jövőt. Akik még mindig elég kitartóak, azok számára bevezetést tartok a kártyavetésbe.

– Ez olyan mint a kalapácsvetés? – kérdezte Debill, aki láthatóan nagyon ártatlan volt. Vagy debil.

– Fiam, te nagyon buta vagy! – nézett rá révetegen a tanárnő. Látszott, jól megnézi magának a szegény fiút, hogy mindörökké megjegyezze, hogy hülye.

A gyerekek elismerően suttoztak, többen bólogtak, valaki csettintett is az ujjával.

– Milyen nagy tudású nő – suttozta áhitattal Lavender Blue. – Ma látta Debillt először, és máris mindent tud róla.

Kasszandra tanárnő mosolyogva folytatta.

– A későbbiek során megismerkedünk majd a kristálygömbbel is, amely megmutatja a jövőt, de kiváló ágymelegítő és fényforrás is egyben. Érdemes venni legalább egyet.

– Hol lehet ilyet kapni, tanárnő? – kérdezték egy emberként a gyerekek.

– Hát hol lehetne? Természetesen, nálam – felelte Kasszandra tanárnő. – Vegyetek legalább egyet, de aki teheti, inkább kettőt, mert kell egy tartalék, ha esetleg az egyiket otthon hagynátok.

A diákok megrohanták a tanárnőt, aki nem győzte nekik eladni a rengeteg kristálygömböt. Heri csak egyet vett, mert óvatos duhaj volt. Nyugtát is kért, mert azzal akarta dicsérni a napot.

Tudta, hogy nem minden kristálygömb, ami fénylik.

Hermelin hármát vett, hogy kölcsön is tudjon adni egyet, ha kell.

– Már látom a jövőt! – dörzsölte a kezét a tanárnő. – Látom magam, amint a szünidő alatt luxuskéjutazást teszek a világ körül. De visszatérek, mert megjósolhatom nektek, hogy jövőre is lesz jóslástan. És persze negyedévben új kristály gömbökre lesz szükség, mert ezt addigra kinövétek. A negyedikben használatos a kezetekben lévőnél 0,13 ezred nanométerrel nagyobb, hogy a megváltozott fiziológiátokhoz alkalmazkodjon. Majd meglátjátok, hogy egy év alatt mennyit fogtok nőni. Én már egészen pontosan tudom, mekkorát.

Heri magában áldotta az óvatosságát és az eszét, amiért csak egyet vett. Jövőre úgyis dobhatja ezt a francba...

Ám magában vitatkozott volna a tanárnővel, ami a növekedést illette. Megfigyelte, hogy képes percek alatt tíz centit növekedni, ha álmában Hermelinre gondol, aki állítólag soha nem hordott bugyit. Nem volt azonban idő a további növeke... álmodozásra, mert a tanárnő folytatta:

– Februárban több óra is elmarad majd az influenza miatt, márciusban beköszönt végre a jó idő, húsvétkor azonban valaki örökre eltávozik közülünk...

Döbönt csend fogadta a bejelentést.
Egyeseket kilelt a hideg.
Herit is.
A gyerekek sápadt arccal gondoltak arra, hogy vajon miért csak márciusban köszönt be a jó idő.
Vajon miért nem hamarabb?
Vagy miért nem később?
A kérdések nyugtalanná tettek mindenkit.
Kasszandra tanárnő a mellette reszkető Lavender Blue-hoz fordult.
– Drágám, megtennéd, hogy idehozod nekem azt a díszes teáskannát. Igen, azt kicsim, amelyiknek az oldalán azok a szimbolikus embercsontok meg a koponyák vannak. Nem, szívem, a benne lévő vért nem kell idehoznod, lötytyintsd csak ki valahová, hiszen úgyis teát fogunk főzni.
– Ne rettegj, kicsim! – nyugtatgatta a tanár néni a fiút. – Amitől rettegsz, úgyis be fog következni. Ne feledd, a sorsunkat nem kerülhetjük el.
Lavender megborzongott, mert egész teste libabőr lett és kilelte a hideg.
– Most pedig alkossunk párokat!
– Folyton ez megy a Rokforton – mormogott a bajsza alatt Controlles. Heri bólintott és párt alkotott Hermelinnel.
Egyelőre csak munkakapcsolat volt közöttük, de Heri remélte, hogy hamarosan *elmélyítheti* majd ezt a nagyon ígéretesnek tűnő viszonyt.
– Most pedig teázni fogunk! – szólalt meg Kasszandra tanárnő, amikor megfőtt és kiázott a tea. – Mindenki igyon egy csészével.
– Honnan vegyünk csészét, tanárnő? – kérdezte Controlles tiszteletudóan.
– Tőlem, fiam, tőlem – mosolygott a tanárnő. – Két peták az ára, a tea ma kivételesen ingyenes. Viszont a kancsóhasználatért öt fontot számítok fel fejenként. Tudjátok, nekem is meg kell élnem valamiből – tette hozzá magyarázatként.
Herinek nagyon gyanús volt a dolog, de nem szólt egy szót sem, csak továbbra is párt alkotott Hermelinnel.
Miután megitták a teát, a bögre fenekére néztek.
Heri nem látott mást, csak fura formákat, némi nyálat és egy kevés aprócska teafüvet.
– Te mit látsz? – kérdezte Hermelin. Heri elmondta.
– És te? – kérdezte.
– Hát... azt hiszem, semmit.
Heri a fejét ingatta, mert a tudatát egyre jobban elhomályosította a nehéz hasisfüst. Úgy érezte, kábítják őket.
Váratlanul, maga sem tudta, hogy miért, de felröhögött, mint akinek fejébe szállt az ital.
Pedig nem az ital szállt a fejébe, hanem a füst. Kasszandra tanárnő odalépett hozzá, és belenézett a bögréjébe.
– Hadd nézzem, mi ilyen mulatságos – mondta szigorúan.
– Igen, igen – látok itt egy Tajvanban gyártott exkavátort – mondta lassan a tanárnő. – Ez azt jelenti, van egy halálos ellenséged, aki meg akar ölni.
Ki lehet az, nem tudod?
– Netuddki! – vihogott Heri. – Már kétszer, vagy háromszor megöltem, hahahahaha – nevetett, mint aki nem tudja abbahagyni. – Már fel sem veszem az ilyesmit. Tudjaki, Netuddki, ezt kapd ki – mutatta középső ujjával, hogy mit és hogyan.
Mindenki nevetett, mert senki nem volt hozzászokva az ópiumbarlanghoz.
– Mindenki tudja, hogy Heri ellensége Netuddki – szólt közbe Hermelin. – Tessék valami újat mondani.
– Ujjat akarsz velem húzni? – kérdezte fenyegetően a tanárnő.
Hermelin csak nevetett:
– De hiszen, tanárnő, az újhúzás ötödikes tananyag...
Kasszandra tanárnő nem törődött a szkeptikusokkal, hanem tovább vizsgálgatta a csészét.
Hirtelen elsápadt, ami nem volt kis teljesítmény, hiszen eddig is hamuszínű volt az arca, bizonyára azért, mert nem ment ki a jó levegőre, hanem itt rohadott bent az ópiumbarlangjában, mint egy sűrű fekete füstbe burkolózó penészszirág.
– Gyermekem, téged rettentő nagy veszély fenyeget! Ó, istenem, ne hagyj el! Atya világ!!! Nem is mondom el, hogy miféle kínhalálad lesz. Szent egek! Nem, ez nem lehet igaz!
Heri csak nevetett, és fókuszálatlanul nézett mindenkiire, mert nagyon nem bírta ezt a nehéz füsttel teli levegőt.
– Mi lesz vele? – kérdezték az ellenállóbb szervezettel megáldott tanulók, akik még nem veszítették el teljesen a tudatukat.
– Gyermekem, te megkaptad a Zorrót.
– Csúnya betegség lehet! – vihogott Heri. – Majd bekapok valami antibiotikumot, attól mindig rosszabbul leszek, meg megy a hasam is.
– Nem tudod, mit beszélsz! – szisszent fel a tanárnő.
– Hát tényleg nem, mert olyan nagy itt a füst – nevetgélt Heri. – De mi a manó az a Zorró?
Nem ő volt az egyetlen, aki nem értette, mit jelent ez.
– A Zorró egy előjel. Egy nagy „Z” betű. Azt jelenti, hogy hamarosan megjelenik egy álarcos rabló, latin neve Antonio Banditas, és miszlikbe aprítja a habtestedet. De lehet, hogy nem így lesz. Ám a lényeg, hogy meg fogsz halni. Így vagy úgy, de eljön érted a kaszás, és elvisz, mint a Presley.
– Mindenki meghal egyszer – bölcsekedett Heri. – Én például már többször is éreztem, hogy végem, de csak nem lett. Mindig folytatódik a történetem, mert az író, a nagy K. B. Rottring, az igazságos és a bölcs úgy látja jónak, hogy ne haljak meg soha, hanem inkább éljek, viragozzak, folyton Hermelinre és az ő szőrös kis muf... macskájára gondoljak, és más haljon meg, ne én. Szerintem azért, mert szeret, mint saját fiát, és ha meghalnék, akkor ki venné meg az következő ideg-zaggaatóan izgalmas, ugyanakkor mély magvú irodalmi színvonallal megalkotott zseniális könyveket az én címszereplésem nélkül, he? – kérdezte Heri nem minden alapot nélkülözően. Utána elaludt, mert teljesen kiakasztotta a finom agyát ez a tompító légkör.
Kasszandra tanárnő erre nem tudott mit mondani, mert kicsengettek, a diákok pedig kitámolyogtak a teremből, amely az óra végére megmagyarázhatatlan módon már a folyosóra nyílt, de nem a plafonból, hanem a rendes helyéből, a falból.
A gyerekek elindultak, hogy részt vegyenek Meggenya professzor asszony átváltoztatásóráján.
A tanárnő hiába tett ki magáért, hiába változott át időnként erdei görénnyé, mezei zsurlófúvé vagy kaukázusi kefirré, a máskor oly lelkes nebulók szinte ügyet sem vetettek rá.
Meggenya értetlenkedve nézett rájuk.
– Mi lelt benneteket, galambocskáim?
– Most volt az első jóslástanóránk – szífogta Hermelin... És...
Nem bírta befejezni, mert annyira elérzékenyült. Hogy.
– Hah! Szóval erről van szó! – csattant fel Meggenya professzor, és indulatossá vált.
– Amióta Kasszandra tanárnő az iskolánkban tanít, folyton megjósolja valakinek a halálát. De szerencsére nem halt még meg senki. Kivéve

szegény Atkinsint, aki tévedt leasett a sepről. No és persze Johnson, aki szó mi szó, úgy eltűnt, mintha valóban az ufók rabolták volna el. Tulajdonképpen Macmillain is meghalt, de nem úgy ahogy ő jósolta. Legalább fél órával később, mint ahogy ígérte. Látható, hogy badarság, amiket beszél. Nem szoktam kritizálni a kollégáimat, de meg kell mondjam nektek, hogy Kasszandra tanárnő úgy hülye, ahogy van. A gyerekek nevetgélni kezdtek, többen abbahagyták a körmük rágását, néhányan a szemüket is ki merték már nyitni. Láthatóan oldódott bennük. Ebédszünetben a kis társaság együtt maradt, és gondterhelten táplálkozott, mert nem nyugodtak meg teljesen. Kivéve Herit, aki nem hitt ilyen áltudományos dolgokban, melyek nem igazolhatók háromszor egymás után kísérleti úton-módon, ellenőrizhetően és standard körülmények között, szobahőmérsékleten. – Szerintem ez a jóslás dolog teljesen tudománytalan – jegyezte meg Hermelin és elővette a... Nem, azt azért ennyi ember előtt mégsem vette volna elő. Hanem az órarendjét kezdte el böngészni, közben pedig folyton az óráját figyelte, mintha azt akarná tudni, hogy *most* mennyi az idő.

8. Hibridek

Heri örült, hogy végre kimehet egy kicsit a szabadba. Az ópiumbarlangban eltöltött idő mély nyomokat hagyott bennük. Legalább húsz fok volt a hőmérséklet, de az is lehet, hogy huszonkettő. Szép őszi délutánra járt az idő, a gyerekek mégis még mindig sűrű füstöt leheltek ki a szájukból, mintha hideg lenne, és a pára szökkenne ki dermedten ajkaik közül.

De nem az szökken! Hanem egy meglepett kiáltás harsant.

Éppen kapaszkodtak fel a domboldalba, ahol Hibrid kunyhója is állott, amikor meglátták a jajdekárosok tömött sorait, akik úgy vonultak fel, mintha háborúra készülének ellenük.

– Már melegítenek a Kavicsmeccsre – vigyorgott Controlles. Egy pillanatra megillantotta Herinek a kabátja bélésébe varrott önvédelmi dezodorát meg a boxerkészletét, ami nem egy kutya volt. Erre már Herinek is kinyílt a bicska a zsebében. Úgy kellett folyton összecukogatnia, hogy meg ne késeljen vele valakit. Végül úgy döntött, elteszi jobb időkre. Meggyőzte magát, hogy majd inkább sportszerű körülmények között, a játék adta férfias közeg heroikus hangulatában, a tisztességes erőpróba lélekemelő keretei között fogja felapítani azt a pokolfajzat Máyfoltot.

A többi jajdekárost igazából nem is utálta annyira. Szinte semelyikkel sem szennyezte volna be a kezét. De Máyfolt lassan már ősi ellensége lett, olyan mint a gonosz Megawatt Voltmárvolt, akit már háromszor gond nélkül megölt. Bár az is igaz, hogy Máyfolt kisebb kaliberűnek hatott, és – nem volt annyira halott.

– Egyelőre – sziszegte Heri, és magában tudta, hogy egyszer pontot fog tenni ennek a patkányképű, gonoszkodó, ragyás fejű kis mitugrásznak a tyúkszaros életére.

Ám most nem volt idő ilyesfajta dolgokkal foglalkozni, mert sietniük kellett az órára, amit Hibrid tartott.

Ez volt az első órája. Volt egy homokórája is, de azt otthon hagyta. Természetesen napórája is volt, de azt a házában tartotta, mert rossz volt. Évekkel ezelőtt vette egy gyanús külsejű embertől (Hibrid csakis ilyen fazonokkal üzletelt). Amikor kipróbálták a szabadban, még remekül mutatta az időt. De ahogy hazaért vele, és felállította a nappalijában, amely sajnálatosan egy üregbe vajt sötét lyuk közepe volt, a napóra felmondta a szolgálatot. Hibrid sokat bosszankodott emiatt, átkozta magát, amiért ilyen jóhiszemű volt, de mára már *napirendre* tért a dolog felett.

Most csakis egyvalami foglalkoztatta: Nehogy valamit rosszul csináljon az első tanórán. Szemmel láthatóan jobban izgult, mint a diákok. Még az is lehet, hogy azoknál a szörnyetegeknél is jobban, akiknek a gondozására Hibrid akarta tanítani őket.

A Négyszögletű Kerekerdő szélén álló kunyhó, amely igazából egy földbe vajt lyuk volt, nem volt szép otthon, de Hibridnek megfelelt, mert jobb volt, mint a csillagok alatt. Kutyuskájával együtt hajnal óta már a szerény hajlék előtt várta a gyerekeket. Arcán üdvözült mosoly ült, mert égette a lelkét a hivatástudat és a bátorító védőitalként elfogyasztott brandy. Mivel közel tizenöt órája nem volt vécén, majdnem szétduzzant a hólyagja.

Amikor mindenki megjött, elnézést kért, és elszaladt a patak partjára, hogy ő is folyjon, ne csak a patak.

Amikor visszajött, megint ott volt velük. Ezt azonnal észrevették. Puha, szőrös, hernyóprém kabátját viselte, a kezében pedig egy könyv vergődött, szabadulásra vágyva, ám hiába, no, mert az óriás kezéből nem lehetett egykönnyen szabadulni.

– Gyertek, gyerekek! – invitálta a bizonytalankodókat az óriás. – Olyan izgalmas órát tartok nektek, hogy aki túléli, élete végéig emlegetni fogja.

Mindenki komolytalannak vette ezt az ígéretet, ám mégis úgy lett, ahogy mondotta.

Heri érdeklődve figyelte, mit csinál nagy darab barátja. Először attól félt, hogy Hibrid a tilosba vagy a zöld erdőbe akarja őket vezetni. Még másodszor is.

Ám nem lehetett tovább tünődni ezen, mert Hibrid beszélni kezdett. Kissé remegett a hangja a meghatottságtól, de amikor kedvenceiről, a rettenetes lényekről kezdett el beszélni, láthatóan megjött az önbizalma. Kutyája, Petbull a lába mellett ücsörgött, unottan hallgatta gazdáját. Heri fogadni mert volna, hogy őt egyáltalán nem érdeklik a veszélyes élőlények.

– Nagyon izgalmas bemutató órát szerveztem nektek! Gyertek utánam. Senki ne maradjon le, mert aki lemarad, az könnyen meghalhat.

Senki nem maradt le.

Öt vagy hat óra múlva megérkeztek egy bekerített helyhez, ami be volt kerítve. Méghozzá kerítéssel.

– Álljatok szépen a kerítés mellé, mintha állatkertben lennétek és etetni akarnátok az állatokat, annak ellenére, hogy azt sehol nem szabad – kérte Hibrid.

A gyerekek, ha vonakodva is, de így tettek. Hibrid beszélni kezdett:

– Először is nyissátok ki a könyveiteket az első oldalon. Ez rögtön a borító után következik, előlről számítva.

Debill halásza tekintett rá, Hibrid pedig örült, hogy máris pozitív visszajelzést kapott az egyik diáktól.

– Hogyan nyissuk ki a könyveket? – kérdezte akadékoskodva Máyfolt. – Bármelyik pillanatban megölhet minket. Jobb esetben csak a kezünket harapja meg.

– Ne aggódj! – intette le Hibrid. – A könyv az ember legjobb barátja, persze csak a kutya és a nő után. Szeretni kell a könyveket, nem szabad őket fordítva, könyvjelző nélkül lerakni, nem kell velük dobálózni, legyeket a falon agyonütni, és azt sem bírják, ha kimossák őket. Ha jól bánsz velük, a könyvek kedvelni fognak.

– Kedvelni fognak... – gúnyolódott Máyfolt. – Micsoda badarság.

– Dugulj el Máyfolt! – sziszegte Heri, mert nem bírta szó nélkül nézni, hogy legjobb barátjának óráját tökéletesen tönkreteszi a legostobább jajdekáros, akit speciel ő is rettenetesen utált.

Hibrid meglepetten nézett Máyfoltra. Összeráncolta a szemöldökét, majd mérgesen felmordult, mint egy nagy, szőrös medve:

– Rágó Máyfolt, hogy az apád mindenit! Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy negatív hozzáállással, verbális aknamunkáddal alááshatod az aprólékosan kitervelt tantervemet. Ha nem tetszik az óra menete, akár el is mehatsz. Persze, nem tudom, visszatárlál-e valaha is élve az iskolába. De ez engem igen kevésbé érdekel, ám ha úgy gondolod, menj, nem fogunk utánad egyetlen könnycseppet sem hullatni.

– És a temetésedre sem megyünk el! – fenyegette meg Heri.

Máyfolt ettől valószínűleg megszeppenhetett, mert ezután néhány percig nem akadékoskodott, hanem szépen befogta a száját és csöndben

maradt.
Hibrid egy minutumra eltűnt az egyik bódében. Mindenki érdeklődve figyelgette, hogy most mi fog következni. Amikor meglátták, kis híján lementek hídba.
Hibrid pórázra fűzve néhány igen hátborzongató teremtményt vonszolt maga után. Mindegyik leírhatatlanul ronda volt, némelyik félelmetes, de közös volt bennük, hogy a diákok egyike sem látott még csak hozzájuk hasonlót sem.
– Ezeket itt mind én keresztteztem – büszkélkedett Hibrid. – Évek óta módosítgatom a genetikai állományukat, hogy mindenféle érdekes életformát hozzak létre.
Heri elképedve figyelte a szokatlan formákat, a leírhatatlan alakokat, a döbbenetes fejeket, a hihetetlen testeket és a változatos végtagokat.
– Ez itt egy szokványos állat, az öszvér. Úgy jött létre, hogy egy lovat és egy szamarat keresztteztem egymással – magyarázta az óriás és a legkevésbé fura állatra mutatott.
– Ez a másik pedig egy különleges példány – mutatott egy csuklyát viselő, bogárszerű teremtményre, amely kerekeken gurult – egy Szt. János bogár. – Hibrid élvezte, hogy minden szem a kedvenceire szegeződik. Folytatta, mintha soha nem akarná abbahagyni:
– Egy szerzetest keresztteztem egy kivilágított Volkswagen bogárral. Nagyon nagy munka volt, de sikerült. Nagyon kicsi a fogyasztása, és szép fénye van a sötétben. Mindig pöccre indul, nem kell *imádkozni*, hogy beröffenjen a motorja. Ő maga teszi ezt meg helyetted...
Hibrid a kezébe vett egy görögdinnyét, amelyből fura hangok hallatszottak.
– Ez egy dinnye! – morogta rosszindulatúan Máyfolt. – Mi ebben a különleges? – kérdezte lekicsinylően.
Hibrid elvigyorodott:
– A legkülönösebb görögdinnye, amit csak el tudsz képzelni. Nem az a különös benne, hogy tud görögül, hanem másvalami. Hosszas kutató munka és rengeteg téves kísérletezés után sikerült megvalósítanom nagyapám hön dédelgetett régi álmát, vagyis keresztteztem a dinnyemagokat a nikkelbolhákkal.
– Hogy mit? – tátotta el a száját Hermelin, de gyorsan be is csukta, mert valami bele akart ugrani.
Hibrid ugyanis egy hatalmas késsel felvágta a dinnyét. A szép, vörös belű édesség kétfelé fordult a földön, majd kisvártatva záporozni kezdtek belőle a nikkelbolhákkal keresztezett magok.
– Húha! – csodálkozott őszintén Pagedown és Pageup, miközben fel és le sétáltak, hogy szemügyre vegyék a számtalan genetikai csodabogarat.
– Az az aprócska, amelyik folyton zümmög abban a befőttesüvegben, az micsoda? – kérdezte Heri.
– Óh, az csak egy lódarázs – szerénykedett Hibrid.
– Kitalálom! – szolt közbe Debill. – Úgy jött létre, hogy keresztzedt a lovat meg a darazsat.
– Mi tagadás – szerénykedett remekművének árnyékában az óriás. Heri figyelmét azonban egy megtermettebb élőlény vonta magára, amely igen-igen hasonlított egy disznóra.
Talán azért, mert az is volt. Bőfögött evés közben, meg pukizott, soha nem mosott kezet, és bent ment ki, ha szükségét érezte. Ritka nagy állat volt, de hát ezt Heri nem tudhatta, csak megsejtette, mert kifinomult ösztönei voltak.
– Ez meg micsoda? – kérdezte meg Controlles, akinek szintén feltűnt a különös létforma.
– Miért van rajta annyi lánc, tetkó, meg fülbevaló és ilyenek? – kérdezte Hermelin kissé viszolyogva.
Hibrid lelkesülten beszélni kezdett.
– Ő az én egyik legnagyobb alkotásom. Ezt biztosan ti is látjátok. Évek alatt kísérleteztem ki. A legfinomabb Hibrid kukoricával etettem, amíg ekkora nagy állat lett. Roppant büszke vagyok rá, mert úgy vélem, sikerült kifejlesztenem egy egyedülálló lényt.
– Egyedülállóan ronda – folytatta verbális aknamunkáját Máyfolt, de Heri véletlenül meglökte, minek eredményeként kibillent egyensúlyából, és fejfel előre belezuhant egy sáros pocsolóba, ahol félig elmerült a feje. Kisvártatva nemcsak félig, hanem egészen, mert Heri odaállt, ahol a haja és a nyaka összenőtt a fülével. Máyfolt szitkozódva köpködött, mulatságosan bugyborékolta is, ami mindenkinek nagyon tetszett. Heri úgy saccolta, most legalább fél óráig csendben marad majd. – Miféle állatok keveréke ez? – kérdezte Overlay.
– Nem ez, hanem Ő – javította ki Hibrid.
– Ő – helyesbített Overlay, a jószándékú.
– Genetikai tervezésénél mindenekelőtt az a szempont játszott döntő szerepet, hogy egy gyönyörű, nemes vonalú, méltósággal teli lényt hozzak létre.
– Nem sikerült – köpködté a sarat a szájából Máyfolt, de Heri belefojtotta a szót, mert a bal lábával hirtelen ismét ráállt Máyfolt fejére.
Meg a jobbal is.
Máyfolt megint alámerült, mint egy szorgalmas gyöngyhalász.
Így Hibrid megint nyugodtan folytathatta monológját:
– Ugyanakkor számolnom kellett a rendelkezésemre álló szűkös anyagi forrásokkal, és figyelembe kellett vegyem, hogy miféle lények állnak rendelkezésemre, amelyekből génmanipuláció útján újabb teremtményeket alkothatok.
Mindenki úgy figyelt rá, mintha igazat mondana.
– Keresztteztem hát a régi malacperselyemet egy erdei vadkannal, az így létrejött teremtmény azonban túlságosan is anyagi volt meg vad. Ezért azután ki vettem a legkedvezőbb génszekvenciáit és beleszabtam egy szerencsemalac DNS-ébe, amelyet előzetesen egy mezei sassal elegyítettem. Azért éppen mezei sassal, mert abban nincsen semmi különleges, csak egy mezei sas és kész, viszont mindenütt fellelhető, ezenkívül piszok jól lát és kiválóan tud repülni. Hosszas és kitaró munka után így jött létre Szado Mazsola, becenevén Szado Mazsi, a repülő szerencsemalac, aki egy vadkan. Egy japán samuráj tiszteletére neveztem el így, aki arról nevezetes, hogy egy ihletett pillanatában feltalálta a harakirit.
Hibrid elégedetten látta, hogy minden tekintet rátapad.
– Hiperintelligens is, mert azt elfelejtettem mondani, hogy egy lopott számítógépprogramot telepítettem az agyába. Egy vektort, ami valójában egy egyszerű vírus, használtam szállítónak, amely bejuttatta az információt.
Mindenki ámulattal nézett az óriásra. Senki nem hitte volna, hogy az együgyű parkőr, erdőfelügyelő, kicsapott egykori diák bunkó tekintete mögött egy valódi őrült lángelme zseniális, lángoló szelleme ragyog, akinek feltett szándéka, hogy szörnyetegek létrehozásával megváltoztassa az élővilágot, beavatkozzon az évmilliók alatt kifejlődött földi életbe, és teremtményeivel örökre összebarmolja azt, amit a Jóisten és az evolúció együttes erővel szépen létrehozott.
– Sajnos ennek a programnak van bizonyos hátránya is – folytatta Hibrid –, mert időnként lefagy, és újra kell indítani. Viszont még mielőtt megrettennétek, megnyugtatlak benneteket, hogy repülés közben még soha nem történt meg vele. De be kell valljam, a prototípusait mindig repülés közben vesztettem el. Viszont úgy tűnik, hogy sikerült egy kiváló vírusszkenner segítségével kiszűrni ezt az apró kis vírushibát. Szado Mazsi tehát kész van, és arra vár, hogy a magasba röptsen benneteket.
A gyerekek ámuldoztak, izgatottan kiabáltak, hitetlenkedtek, csodálattal és félelemmel tekintettek a fantasztikus lényre, csillogó láncait,

fémkarpereceit füles orrkarikáit, valamint nem mindennapi disznóbőr cuccait bámulták.
– Na, ki szeretne először a magasba emelkedni? – kérdezte Hibrid.
Rágó Máyfolt felemelte a fejét, de Heri továbbra sem engedte szóhoz jutni. Rövid levegővétel után visszanyomta puha cipőtálpával a barna lébe, nehogy megint közbeszóljon és kiváló barátját, Hibridet megzavarja az óra tartásában.
Senki nem jelentkezett. Csak. Heri.
Mert ő volt az, aki még saját magát is feláldozta a barátjáért. Hibrid ijedten rázza a fejét.
– Ne te legyél az! – kérlette. – Te vagy a legjobb barátom. Ha mégis leesik ez a dög, akkor belehalok.
Szado Mazsi fenyegetően felmordult. Nem tűrte a kritikát, csakis azt szerette, ha istenítik meg etetik. Az utóbbit talán még jobban.
Hibrid helyesbítésre kényszerült mint egy hazudós napilap.
– Nos, lehet, hogy kissé túlságosan erősen fogalmaztam. Vagy talán félreérthetően. Igazából azt szerettem volna mondani, gyönyörűségem, hogy milyen csodálatosan nagy, és szépen kifejlett példány vagy, nemes teremtményem, aki...
– Saját képmására teremtette... – lihegte Máyfolt, mert gálád módon kihasználta, hogy Heri már nem állt a fején.
– Pofa be! – intette le Heri egy kerítésléccel. Máyfolt elhallgatott, mert immár minden figyelmét az kötötte le, hogy kétfelé repedt koponyáját a kezével erősen összefelé szorítsa, nehogy széjjel nyíljon, és a rengeteg agyveleje mindenfelé kifolyjon.
– Menni akarak! – jelentette ki Heri elszántan. – Apám-anyám meghalt, de legalább is eltűnt, azóta csak egy tükörben láttam őket párszor. Ha meghalok, értem nem akkora kár, mintha más távozna közülünk, akiket szülők, testvérek, háziállatok várnak otthon.
– Milyen nemes lélek! – érzékenyült el Hermelin. Könnyes lett a szeme a meghatottságtól, arcocskája kipirult, melle pedig úgy pihegett, hogy öröm volt nézni. Ezért aztán mindenki ezt tette.
– El kell búcsúzzak tőled, Heri! – sóhajtotta Hermelin. – Talán örökre. Neked adom a bugyimat, hátha szerencsét hoz.
Heri elcsodálkozott, mert ő soha nem hordott női bugyit, különben sem volt egyforma a méretük, de azért elfogadta, mert jól nevelt gyerek volt. Nem akarta megsérteni Hermelint, akinek láthatóan már nagyon nem kellett ez a bugyi. Szépen elfogadta, becsomagolta egy nejlonzacsisba, hogy ne legyen olyan rettenetes használt bugyi szaga, majd a zsebébe gyűrte. Azzal elindult, hogy ráüljön Szado Mazsi hátára.
– Óvatosan közeledj felé, mert nem szereti a hirtelen mozdulatokat! – suttogta Hibrid. Heri így tett, ahogy mondták neki. Szép óvatosan, egy mérőszalag segítségével kimért léptekkel közeledett az állat felé.
– Ne bizalmaskodj vele! Ne etesd! Ne dobáld kavicsokkal. Ne lihegj, mert arra allergiás! Ne paskold meg az oldalát. Ne félj! – adta taktikai utasításait Hibrid.
Heri bátran, de lassan közeledett, mert félt.
– És most meg kell csókolnod a mellső lábát, mert azt nagyon szereti – mondta Hibrid.
Heri agyában megfordult a kósza gondolat, hogy ha ezt tudja, akkor talán mégsem ő lesz az önként jelentkező, de most már késő volt, majdnem estére járt. Heri fél térdre ereszkedett, majd amikor Szado Mazsi kecsesen előrenyújtotta csülkét, puha ajkának finom csókjával illette. Mármint Heri.
A malacot.
A disznó...
Szado Mazsi elégedetten rőfögött, úgy tűnt, még élvezi is a dolgot.
– Nagyon jó volt, Heri! – dicsérte meg Hibrid, pedig ő nem is kapott kézcsókot. – És most dobjál be néhány eurót a faránál kiképzett pénznyílásba.
Biztosan hallottátok már, hogy Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen...
Heri megértette, hogy mint mindennek az életben, ennek is ára van. A sétarepülése speciel egy euró volt.
A repülő vadkan lehajolt, hogy Heri könnyűszerrel fel tudjon mászni a hátára. A fiú kissé bizonytalanul ült a hatalmas állat hátán, kezével ügyesen kapaszkodott a bőrszíjba, amelyet az állat fül- és orrkarikáiba fűzött be egy full-orr-gépész szagorvos.
– Kapaszkodj erősen! – kiáltotta sápadtan Hibrid. Hermelin imát mondott.
Az ikrek egyik fele eltakarta az ikrek másik felének szemét.
A jajdekárosok reménykedtek, hogy ez lesz Heri Kókler utolsó utazása.
Ám állati nagyot tévedtek, mert ez még csak az első volt.
De erről később.
– Ne kapaszkodj a tollaiba! – figyelmeztette Hibrid. Heri keresve sem talált rajta tollakat, ezért azután nem kapaszkodott ilyesmibe. Mindkét kezével a gyepőt szorította, a lábával pedig Szado Mazsi oldalát.
A vadkan hirtelen felállt.
Olyan hirtelen, hogy mindenki ijedten hátrált egy lépést.
A génmanipulált szerencsemalac kiterjesztette óriás szárnyait, majd motollaként csapkodni kezdett vele.
Heri érezte, hogy a gyomra egészen lesüllyed a vastagbele környékére, aminek nagyon nem örült, hiszen az izgalmi állapot miatt amúgy is nagyon kellett székelnie. Szado Mazsola sasként tört felfelé az égbe. Heri arcát egészen megnyújtotta az iszonyatos gyorsulás, látása elsötétedett, kis híján leszédült Szado Mazsi hátáról. De megóvta őt az írói gondviselés és az a földöntúli erő, amely a kabátja belső zsebében mindig magánál hordott bűvös erejű Ebonit-rúdból áramlott bele a velejébe. Ez mindennél többet ért, multivitaminoknál, fehérjéknél és pezsgőtablettáknál.
Heri megrázta magát, arcát menetirányba fordította, majd a gyepő segítségével óvatosan irányítani kezdte az állatot.
Egészen más érzés volt mint seprűnyélen, autóban, motoron, kerékpáron, lovon vagy közös ülni. Ám az állat állatira élvezte a szárnyalást. Hatalmas szárnyai vadul szeltek a levegőt, teste minden szárnycsapásnál előre és hátra billent. A fiú úgy érezte, hogy nem is egy repülő disznón, hanem egy tévén ül, ami köztudottan a sivatag hajója.
Heri pedig örökletes úton tengeribeteg volt.
Mivel még nem került hasonló helyzetbe, ez nem derült ki, de most!!!
Majdnem lehányta magát, amikor a vadkan hánya le magáról.
Az állat tizenöt perc alatt kényelmes tempóban megkerülte a lapos földet, majd visszatérve puhán leszállt az erdő szélén, ahol mindenki megjelentette a bátor Heri Kóklerét.
– Nem nagy kunszt! – fölényeskedett Máyfolt is, miután mindenki tett egy kört Szado Mazsolával. Rágó becsmérő kifejezéssel merészeltet illelni a repülés élményét, valamint félre nem érthetően diszkriminatív célzást tett Szado Mazsola testi jegyeire, kövér disznónak titulálva öröffenését.
Ennek azonban meg is lett a következménye. A vadkan finoman, de roppant határozottan beleharapott Máyfolt kezébe, akinek ettől halálközeli élménye támadt. Punsy Pukinson jajdekáros, aki fülig szerelmes volt Máyfoltba, hisztériás rohamot kapott, amitől megijedtek az erdő vadjai és Hibrid teremtményei. Hogy ne törjön ki a pánik a Négyszögletű Kerekerdő évmilliárdok óta háborítatlanul létező élővilágában, Punsy Pukinsont sebtében beledobták egy régi kútba, követ hajítottak utána, mégis kimászott.
De utána már nem hisztizett, hanem csendben maradt szépen, mint ahogy egy jól nevelt lánynak illik, ha egy sötét erdőben mászkál éjnek idején.

Hiszen soha nem tudhatja az ember, hogy mikor fog kiugrani egy kilívágítatlan bokorból egy szexéhes farkas vagy egy mindenre elszánt, erkölcsrendész nagymama.

Máyfoltot még aznap beszállították a gyengélkedőre, ahol Madám Fiola kezelésbe vette. Szervátültetést is végzett rajta meg plasztikai műtétet, de sajnos egyik sem sikerült. Máyfolt továbbra is igen ronda maradt, ellenszenves arca, gonosz tekintete és sötét lelkülete kiütöközt testi megjelenésében is.

De az apja, aki nálánál is sötétebb egyéniség volt, megjelent Rokforton. Mint az iskolaszék egyik befolyásos tagja, kezdeményezte, hogy Hibridet azonnali hatállyal függeszék fel.

A nyakánál fogva.

Krampusz Dupladurr professzor, a Rokforti Varázsló és Főbanyaképző Szagiskola és Félelemkeltő Tudományos Létesítmény hivatásos vezetője ehhez nem járult hozzá. Mint mondotta, amíg ő itt az igazgató, addig nem lehet senkit uk muk fuck kivégezni.

Lucifer Máyfolt kénytelen volt ebbe beletörődni, de megígérte, hogy még visszatér.

Mindenki ettől tartott.

9. Lidércek

Az időjárás lassanként téliessé vált Rokforton és környékén. A napok rövidültek, nem telt bele néhány hét, és már csak 23, néhány nap múlva már csak 22 órából álltak, és ez várhatóan így ment december 21-ig, amikortól kezdve is majd egy kakasugrásnyival ismét hosszabbakká nem válnak.

De az még egyelőre messze volt. Addig még sok mindent kellett megtanulnia Herinek és barátainak, de jajdekáros ellenségeinek is. Cotton professzor gyógyszerészeti és méregkeverészeti órái továbbra is feszült légkörben teltek. Legalábbis a Csippendél egyes diákjainak számára. Cotton professzor mulhatatlan utálattal viselkedett mindenki iránt, aki ehhez a társasághoz tartozott. Nem győzte leckéztetni, megalázni, összevissza szopatni szegényeket, akik nem tehettek semmit, hiszen nem amerikában voltak, ahol indokolt esetben a diákok bármikor lelőhettek tanáraikat.

Így azután kénytelenek voltak egyre csak tűrni, nyelni és magukban ötvenig vagy százvalahányig számolni, mély levegőket venni, másra gondolni, nehogy valami olyasmit tegyenek, amiért halál vagy ami még rosszabb, kicsapatás várhatna rájuk.

Cotton professzor elsődleges célpontja Heri Kókler volt. Ugyanakkor továbbra is gusztustalan módon kivételezett Rágó Máyfolttal, arany kis cuncimókuskámnak, kis lángelmémnek, zseniális tudorkámnak nevezte, meg hasonló, hányingerszámba menő jelzővel illette.

Ugyanakkor Heritől folyvást olyan dolgokat kérdezett, amiket szegény fiú honnan is tudhatott volna.

Amikor pedig nem válaszolt, netán rosszat mondott, Cotton kigúnyolta és nem tett semmit annak érdekében, hogy a jajdekárosok ne röhögjék rajta betegre magukat.

Heri mellett Debill Longatom volt Cotton professzor másik céltáblája. Sajnos, Debill nem volt okos. Csak buta. Ezért Cotton professzor folyvást kioktatta, lekicsinyelte, büntetőfeladatokkal terhelte, amelyekkel legalább annyira nem tudott megbirkózni, mint azokkal, amelyek miatt a büntetést kapta. Debill már valósággal rettegett Cottontól. Számára minden bajtálóra felért egy kínzással. Heri is legalább annyira gyűlölte Cottont, mint amennyire a tanerő utálta őt, így azután kellemesen teltek az órák. A Csippendél egyes órán több tucat pontot veszített, mert Cotton úgy szórt a büntetőpontokat, mint dezodor az illatanyagokat. Egyet tehettek, túl kellett élniük. De azért a lelki sérülések, amelyeket emiatt szenvedtek, a későbbiek során még egyszer olyan vadul törtek felszínre a fiatalok elkövetők megsebzett lelkéből, mint milyen mélyen most kénytelenek voltak elnyomni gyilkolási vágyukat, amelynek céltárgya a gonosz, rosszacú, sötét Cotton professzor volt.

A setét varázslatok kivédése tantárgyat az új tanerő, Lompos professzor okította. A professzor emberséges volt, egyszerűen ilyen volt a lelkivilága. Ok nélkül senkit nem piszkált, jól bánt a diákokkal, előre engedte az ajtóban a nőket, nem kínozta az állatokat, nem szemetelt, nem hazudott, legfeljebb füllentett, néha igaz szellentett, de soha nem pisilt a végében mellé. Lompos professzor mindezek ismeretében egyre szimpatikusabb benyomást keltett a gyerekekben.

Kivéve Máyfoltot és elvetemült cimboráit, akik nem győzték a háta mögött becsmérelni. Különösképpen egyszerű öltözetét kifogásolták, mert úgy gondolták, hogy a ruha teszi az embert. Első óráján Lompos professzor mindjárt gyakorlati foglalkozással indított. A gyerekeket betelerelte a tanári szobába, ahol éppen senki nem volt, csak Cotton prof, aki kiment, mert éppen kint volt dolga, nem pedig bent. Majdnem gyerekkora óta mindig így tett, amióta sikerült szobatisztává válnia.

Lompos professzor elmagyarázta, Debillnek kétszer is, ez is bizonyítja pedagógiai felkészültségét, hogy a mumus egy alakváltó lidérc. Mint ahogy elmondta, az alakváltás félelemérzetet generál az áldozatokban, amitől az embert enyhébb esetben kilelheti a hideg, súlyosabb esetben akár be is rosálhat, extrém esetekben akár be is állhat a halál. De ez ritkán fordult elő, talán csak minden második embernél.

A lidércet azonban le kellett győzni. Ez volt a feladat. Könnyűnek látszott, pedig nem volt az. A lidércek igen szívós teremtmények voltak. Nem fogott rajtuk az átok, a varázslás, a bűbáj, hatástalan volt ellenük a pisztolygolyó és a lángszóró, de felrobbantani sem lehetett őket, nem reagáltak a radioaktív anyagokra és a vegyi fegyverekre.

Egyvalami ölhetett csak meg őket.

Csakhogya ezt senki sem tudta.

Illetve, majdnem senki.

Éppen ezért egy lidérccel való találkozás roppant érdekes fejleményeket tartogathatott mindenki számára.

Mármint abban az esetben, ha az illető túlélte.

– A lidércek legyőzhetetlenek! – jelentette ki nem kis felhördülést keltve Lompos professzor.

– Akkor hogyan fogjuk legyőzni őket? – kérdezte Hermelin aggódva, mert nem volt csoportos élet- és balesetbiztosítása.

– Sehogy – felelte Lompos professzor.

– De hát akkor... – szólt közbe Debill, de elfelejtette, hogy mire is gondolt. Lompos professzor titokzatos képet vágott.

– Mind a mai napig a lidércek elleni egyetlen hatásos fegyver az volt, ha megrémítjük őket. Egy rémült lidérc azonnal elveszíti identitását, és miután elveszítette, soha többé nem találja már meg. Ekkor hangos pukkanás és sárgásfekete kéngőzös pukkanás keretében megsemmisül.

– Meg kell rémítenünk őket, professzor úr? – kérdezte Heri Kókler aggódalmasan. Igaz, hogy rövid élete folyamán már háromszor megölte a gonosz Voltmárvoltot, akitől mindenki annyira félt, még így holtában is, hogy csak Netuddkinak nevezte, de ez a lidérckérdés még neki sem tűnt egészen világosnak. Lompos professzor megrázta a fejét, mint parasztyerek a szilvafát.

– Rossz hírem van, gyerekek. Mint ahogy említettem, a lidércek elleni egyetlen hatásos védekezési mód mind a mai napig az volt, ha megijesztettük őket. Csakhogya... – Lompos professzor itt minden átmenet nélkül elhallgatott, mint a bolhapiacon vett távolkeleti hifitorony.

– Csakhogya? – kérdezte Hermelin, aki egészen beleélte magát abba, hogy meg kell ijesztenie egy lidércet.

– Csakhogya a mai naptól kezdve a lidércek már nem ijedősek többé.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte Controlles megdöbbenve.

– Bár nagyon okos vagyok, fiam, én sem tudhatok mindent – felelte gondterhelten Lompos professzor.
– Jaj, istenem, akkor mit fogunk tenni? – kérdezte valaki. Már soha nem tudjuk meg, hogy ki, mert egy szemvillanásnyi idő alatt kinyílt a szekrényajtó, kiugrott belőle a lidérc, és hhhaaaaaamm, bekapta a kérdezőt. Mindenki, akiben egy csepp kis józslás volt, megdöbbenve nézett.
– Meneküljünk! – ordította Delete, és máris hanyatt-homlok rohant volna, ha Lompos professzor meg nem állítja egy határozott jobbegyenessel.
– Jól jegyezzétek meg, amit mondok, mert csak egyszer mondom el, ugyanis utálok ismételni magamat. Másokat még jobban utálok ismételni, de magamat sem szeretem nagyon. Szóval, hogy tovább ne szaporítsam a mondandómat, vagyis, száz szónak is egy a vége, a lidércek ellen már csak egyetlen utolsó reménysugár maradt. Egyetlen, utolsó csodafegyver, ami bevethető.
– Csak nem a romlott menzakaja? – találgatott Debill. Lompos professzor megrázta a fejét, erre Debill abbahagyta a további találgatást.
– Tudományos kísértetek bizonyítják, hogy a lidércek rettenetesen félnek az elektromos fogkefétől – jelentette ki. – Ugyanis fogalmuk sincs, hogy mire való. Be kell valljam, hogy nekem sincs...
– Akkor a professzor úr is lidérc? – rémült meg Debill.
– Nem, dehogy – nevetett Lompos professzor úr. – Én igazából farkasember vagyok, teliholdkor átváltozom és emberekre vadászom. Ezen mindenki igen jól nevetett, mert akkora nagy marhaságnak tűnt. Még Heri is, pedig ha tudta volna, hogy mit hoz a jövő, talán nem vidámkodik itt annyira.
Lompos professzor úr kiosztott egy csomó fogkefét, majd elemet is adott hozzá, hogy a fogkefék működni is tudjanak, zizegjenek meg rezegjenek.
– Az alakváltó lidérc, amikor megpillant benneteket, felveszi annak az alakját, akitől a legjobban féltek. De ne törődjetelek vele, mert a lidérc igazából egy tizenhét mikrogramm súlyú asztrális porból álló éteri lény, valójában nem is létezik ebben a világban, csak egy árnyék, ami ide vetődik valahonnan a túlvilágról. Valamilyen érdekes oknál fogva az elektromos fogkefék által keltett rezonancia megegyezik a lidércek saját rezgésével. Nincs más dolgotok, minthogy az elektromos fogkeféekkel meg kell érintenetek a lidércet. Abban a pillanatban átveszi a rezgést, majd hangos sikoltás közben kipukkan, mint egy lufi. Ha tényleg működik, és mindenki túléli, akkor igen jó szórakozás lesz, majd meglátjátok. Azzal Lompos professzor kinyitotta a szekrény ajtaját, amelyből csak úgy záporoztak kifelé a rettenetesebbnél rettenetesebb lidércek. Olyan rondák voltak, hogy néhány nebuló öklendezett, amikor rájuk nézett.
– Rajta! – kiáltotta Lompos prof, és vadul előreszúrt a fogkeféjével. A hatás leírhatatlan volt. A texasi láncfűrész gyilkosra hasonlító lidérc meglepetten bámult egy ezredmásodpercre, majd iszonyatos sikoly keretében kipukkadt, mint egy lufi. Kénkö, hamupor és vakolat darabok záporoztak mindenfelé. – Látjátok!? – kiáltotta lelkesítően Lompos professzor – Így kell ezt csinálni, nem máshogy. Hermelin felé egy torzszülött Hóféherke száguldott. Szemfogai vadul csattogtak, tekergőztek, akárcsak a feje. A fogai között egy kívül piros, belül rohadt mérgezett almát tartott, igen hasonlóan a fogai között citromot szorongató névtelenül kínhalált halt újévi malackához. Hermelin összeszorította a fogát, majd előrenyújtotta a kis kacsóját, amelyben az elektromos fogkefe zizegett. A szörnyeteg beleszaladt, mint ideges ember fülébe a borotva. Rikoltás hallatszott, majd óriási durranás keretében eltűnt a szörnyeteg. De jött ezer másik.
Controlles megvadult pokémonok ellen vívott embert próbáló csatát, Debill saját szuperegója elől menekült kétségbeesetten, egészen addig, amíg sarokba szorította magát. Lompos professzor segítségére sietett. Miközben azt kiabálta, hogy öld meg, öld meg, Debill bambán előretolta a karját, amibe beleszaladt a rém, és ez is társai sorsára jutott.
Vagyis a kénköves pokolra.
Heri Kókler agyán átfutott a kérdésbe oltott gondolat, hogy van-e még hely odalent, hiszen olyan bőséges az utánpótlás, ami idefentről érkezik, hogy az ördög vajon tényleg azért nem alszik-e, mert nincs egy szabad perce, folyvást el kell helyeznie az érkezőket...
De nem gondolkodhatott ilyen sokáig, mert egyszer csak megjelent egy lidérc, amely szakasztott úgy nézett ki, mint egy terminátor.
Heri ettől azonnal elájult.
Lompos professzor viszont bátran szúrta, majd a lidérc halálával zárolt utolsó csörte után véget vetett a vadászatnak. Herit a gyengélkedőre szállították, ahol Madám Fiola már várt rá.
Heri a gondos ápolásnak köszönhetően rövid idő alatt felépült. A sok nyugalom, a rendszeres alvás, a meleg ételek és a hűtött italok hatására szépen felerősödött. Hiába tartóztatta volna tovább Madám Fiola, aki egy konkrétan már tervbe vett, ám bővebben ki nem fejtett tudományos emberkísérletet szeretett volna elvégezni rajta, Herinek mennie kellett, mert még sok dolga volt. Megkezdődtek ugyanis az edzések.
A Kavicsjáték kemény, férfias sport volt, ezért is játszhatták fiúk és lányok vegyesen. A testi ügyességen és a szellemi frissességen kívül elengedhetetlen volt, hogy minden játékos fizikálisan is a csúcson legyen.
Heri ezért minden áldott nap, hajnali nyolckor kelt, edzett két órát a csapatjátékosaival, majd miután lezuhanyozott és elfogyasztotta proteinekéből álló izom- és agyhártyafejlesztő koncentrátumát, kilenctől este ötig egyfolytában tanult, órákra járt és evett, majd este megint edzett, utána ágyba zuhant, bulizott, majd rövid hunyás után kezdődött minden előlről. Nem volt könnyű igénybevétel, de a fiatal szervezete mindent elbír.
Hetek teltek el ebben a monotonitásban. A fiú érezte, hogy ez így nem mehet tovább. Lehet, hogy erős lesz, mint egy bivaly, de így nem marad ideje a kulturálódásra, nem tud színházba, moziba járni, mert ilyenek a Rokforton nem voltak, és persze nem fordíthat kellő időt Hermelin becserkészésére sem. Leginkább ez aggasztotta, meg az, hogy Meggenya professzor nem engedélyezte számára, hogy kilátogasson a mesebeli Drogfort Citybe, ahol mindent lehet kapni, ami szemnek és szájnak ingere, sőt mást is.
De nem volt mit tenni!
Meggenya professzor genya volt, hajlíthatatlan, akár egy betonoszlop.
A kirándulás napja is elérkezett egyszer, mint minden ebben a rohadt életben.
Heri búskomoran közlekedett, sóhajtozott, mint akinek légzési nehézségei vannak, pedig csak a szíve fáj, de az nagyon. A többiek vidáman készülődtek, viccelődtek, de neki maradnia kellett, nem tehetett ez ellen semmit a világon. A többiek elmentek már, amikor a folyosón összetalálkozott Lompos professzorral, aki szobájába invitálta, hogy megmutassa Herinek a legújabb fűrészhálát. A fűrészhál éppen tűzifát aprított a szép és tágas akváriumában, és annyira belefeledkezett a munkába, hogy még csak fel sem nézett az aprításból, amikor Heri megérkezett.
Lompos professzor rumos teával kínálta Herit, de kihagyta belőle a teát, azért a fiú igen hamar kiváló hangulatba került. Szőkenős vicceket meséltek egymásnak, nagyokat nevettek, ittak még rumos teát, hogy ki ne száradjon a torkuk, majd nevetve figyelték, amint Cotton professzor is megérkezik.
Cotton szokásos undorkodó pillantásával fogadta Herit, akit ez most nem nagyon zavart, mert annyira fejébe szállt a sok... tea, hogy mindenem nevetett.
– Ezt neked, hoztam, Lomposkám.
Herit meglepte ez a bizalmaskodó légkör, de nem tulajdonított neki nagy jelentőséget, mert annyira be volt nyomva, hogy csak pislogott meg büfizett felváltva.
Pedig nem ártott volna résen lenni, de nem ám!
Cotton professzor egy üveg gőzölgő, igen rossz szagú folyadékkal telt serleget hozott. Lerakta Lompos elé, aki megszagolgatta, de egyelőre nem itta meg.

– Idd meg melegében! – javasolta Cotton, majd távozott.
Lompos professzor megízlelte, majd magába döntötte az egészet.
Heri halálra váltan figyelte, ahogy a néhány csepp megmaradt folyadék sistereg a serlegben, szakasztott úgy, mintha valami erős sav lenne.
– Miféle főzet ez, tanár úr kérem? – kérdezte aggódva.
– Gyógytea ez, fiam, gyógytea – mosolygott Lompos professzor, de látszott rajta, hogy ő sem hiszi el, amit mond.
Lassan eljött mindennek a maga ideje. A professzor vissza akart térni az órávázlatához. Már majdnem este volt, és még mindig csak az órávázlatnál tartott, pedig reggel óta dolgozott rajta. Herit is beavatta szép tervébe, amely szerint estére mindenképpen el akart készülni a végleges, mívesen kidolgozott óra festménnyel, mert a hagyományos halloweeni lakomáról és az abból következő tivornyáról semmiképpen nem akart lemaradni.
Heri rossz érzéssel az agyában elhagyta a szobát.
Még nem sejtette, hogy csak most jön a java.
Amikor hazafelé baktatott... illetve tántorgott, egyszer csak megpillantotta kedvenc barátait, akik a bejáratot őrző festmény, a nagy didikkel felszerelt bukkot madonna előtt állogáltak. Herinek feltűnt, hogy a szokásos átlagnál mintha kétszer többen volnának, másrészt igen tanácsstalanu bámulnak és mutogatnak közére.
Amikor Heri megérkezett, és vidáman csuklani kezdett, senki nem fordított túlzottan nagy figyelmet arra, hogy mennyire sok teát ivott.
Inkább a sietve érkező Krampusz Dupladurr professzort figyelték, aki gondterhelt arccal közeledett.
Heri is igen gondterhelt lett, sőt egy másodpercre még a felgyorsult szívverése is elállt, amikor meglátta, hogy miért néznek olyan sápadtan a többiek.
A festményből az említett hölgyemény ugyanis elmenekült, a vásznat pedig valaki csúnyán szétszaggatta egy éles tárggyal.
– Ki tette ezt? – kérdezte döbbenten Dupladurr, de senki nem válaszolt. Csak Hóbort, a kopogó szellem, aki éppen a morze-gyárból jött haza, akkor látta meg, hogy mi történt, és hogy ki volt az elkövető.
– Black Jack volt az! – sikoltotta, mint egy sikítószellem, és elmenekült az épület másik végében található lovagi páncélba, amely állandó hajlékál szolgált.
Heri megborzongott, mint az eltévedt sarkkutató. Azonnal tudta, hogy tenni kell valamit, mert valahol máris itt leselkedik rájuk a halál.

10. Vereség!

A Csippendél egylet valamennyi tagja a társalgóban volt kénytelen eltölteni az éjszakát. Dupladurr professzor, Cotton professzor, Meggenya professzor és mindenki, aki professzor volt, az épület átkutatásával foglalkozott, sőt, Alamusz Giccs, a gondnok és a macskája, akit Csak Norrisznak hívtak is ezzel vesződött. A gyerekek őrzését a defektusokra bízták. Nevezettek felváltva álltak őr, és összeszorított fenékizmokkal, kissé görnyedt tartásban, ám igen feszülten sasolták, mikor jelenik meg előttük a sötétben az ügyeletes főgonosz, Black Jack.
De szerencsére nem jelent meg, sőt, minden jel szerint ismételtelen eltűnt. Valósággal senki nem látta sehol.
Másnap is volt nap, aludni kellett, de nem volt könnyű a földön fekvé, szivacsokon, azokban a gusztustalan színű halványrózsaszín, zöld mintás hálósákokban. A gyerekeket rémálmok gyötörték. Heri álmában Black Jackkel kockapókerezett, de mindig veszített, mert ellenfele cinkelt lapokkal játszott. Számtalanszor felébredt álmából, lapot kért, majd tovább aludt és játszott. Reggel olyan kimerült volt, mint egy átnedvesedett szárazzelem.
– Győztem – mondta, majd mély álomba zuhant ismét.
Csak reggeli után ébredt fel újra. Rohanni kezdett órára, de tudta, alaposan el fog késni. Amikor benyitott az ajtón, Lompos professzor helyett Cotton professzor állt fel éppen és nézett rá setéten.
– Elkésett Kókler! Ez tíz pont levonást eredményez egyletének pontjaiból.
– Mi történt Lompos professzor úrral? – lihegte Heri, mert balsejtelem lett rajta úrrá. Emlékezett rá, hogy amikor együtt ittak Lompos professzorral – ő rumosteát tea nélkül – Cotton valamiféle főzettel itatta meg a fiú kedvenc tanárát. Vajon mi lehetett az?
– Gyengélkedik... – mondta olyan hangsúllyal Cotton, mintha egy döglött halat kellene sütés nélkül megennie.
– Mi baja van? – kérdezte Heri.
– Az állapota nem súlyos – válaszolta röviden és sajnálkozás nélkül a professzor. Heri a helyére ült, mert Cotton kilátásba helyezte, hogy további büntetőpontokkal fogja sújtani, ha nem teszi azt, amit mond, vagy ha nem ül le a helyére.
– Ma a dérfarkasok szaporodását fogjuk tanulni – kezdte Cotton, de az osztály felmorajlott.
– De hát ott még nem tartunk! – vetette közbe Hermelin. – Még csak az egyszerű kertitörpék és a kapudíszek fiziológiai felépítését vettük, a múltkor pedig lidércekkel gyakoroltunk.
– Magát senki sem kérdezte! – Cotton vészjósló pillantást vetett rá, amitől Hermelin elbőgte magát. Bebújt a fiókba és ott zokogott, amivel akadályozta az óra menetét. Cotton professzor idegesen járt fel és alá, közben gúnyos megjegyzéseket tett Lompos professzor oktatási módszereire:
– Maguk még azt sem tudják, miféle szerzet egy dérfarkas.
Hermelin tudta, de ő a fiókban zokogott és nem tudott felelni.
– A kérdést megismétlem! Mi a különbség a dérfarkas és a sima farkas között.
– A sima farkasban nincs fagyálló – találgatott Debill.
– Debil vagy, fiam! – intette le Cotton.
– Lompos professzor úr is rögtön kitalálta – derült fel Debill arca. – Ha ennyire ismert leszek, lassan lekörözöm Heri Kóklert, és én leszek az iskola sztárja. Engem rajonganak majd körbe a csajok és istenítének a diák kollégák, én leszek a Kavics csapat sztárja és az iskolaelső.
– Szállj le a földre, Debill! – intette meg a naplóval a fejét Cotton.
Debill derékig belefúródott a földbe és ott jajongott:
– Ezért vagyok annyira hülye, mert már kisgyerek korom óta mindig leintenek, a fejemet ütlegelik, mintha péppé akarnák zúzni az agyam. Micsoda sanyarú sors!
– Miért kérdez tőlünk olyat a professzor úr, amire nem tudunk felelni? – kérdezte Controlles Cottont. – Netalántán élvezni tetszik?
– Ha már így szóba került, nos, igen, tényleg élvezem, hogy hozzátok képest én mennyire okos vagyok, meg azt is, hogy mindennap visszaélhetek hivatali hatalmammal – szölte el magát Cotton, majd elkomorult amúgy is feketén sötét tekintete, mert nem akarta ennyire leleplezni magát.
– Controlles! Büntető feladatot kapsz, mert nem lehet ennyire nagy a pofád! Holnapra kismilliószor le kell írjad, hogy tisztetlen voltam Cotton professzor úrral. És nem használhatsz lézernyomtatót. Kézzel-lábbal kell írnod, különben a büntetésed négyzetesen fog emelkedni. Óránként! Megértetted?

– Meg – mondta rosszkedvűen Controlles. – Hogy verne ki a ragya – de ezt már csak gondolta hozzá.
Az óra véget ért. Következhetett a Kavicsmeccs.
Az időjárás borzasztóból rettenetesre változott. A hajdekárosok halasztást kértek és kaptak. Arra hivatkoztak, hogy kiváló játékosuk, a lelkiileg és szellemileg valamint morálisan is mélyponton lévő alapemberük, Rágó Mályfolt súlyos sérülése még nem jött rendbe, ezért nem állnak ki, ha nem muszáj, ilyen időben. A versenybizottság, amely Cotton professzorból, a mélyen párt- és gittegylet semleges gonosz alakból állott, helyt adott a kérelemnek, a Csippendél csapatnak pedig egy másik ellenfelet, a Melegházat jelölt.
A mérkőzés zuhogó esőben kezdődött és szakadó esőben folytatódott. A látási viszonyok iszonyokká váltak, a játékosok pedig uszonyok nélkül szárnyaszegetten repkedtek a magasban alig látható versenyseprűkön.
Heri átvette a csuromvizes, ólomcsizmára emlékeztető puha cipőjét a Szputnyik 2000-es világmárkájú seprűjén, majd felszökött a levegőbe.
Igen, igen, ez még a mérkőzés elején volt. Az azóta eltelt félórán semmit nem látott, mert a szemüvegét elárasztotta a víz, látása megszűnt, vakon repült, mint a denevér, de sajna valamivel rosszabb volt a hallása.
A mennydörgést azért hallotta, a közelben becsapódó villámok pedig izgalmi állapotot okoztak nála.
A szünetben kiderült, hogy a Csippendél csapat vezet néhány ponttal. Heri bosszankodott a szemüvege és a rajta folydogáló folyadékréteg miatt, ám Hermelin befújta az okulárét egy, a plázákban is kapható páramentesítő sprickölővel, amitől a szemüveg teljesen páramentes lett.
– Újra látok! – ordította boldogan. – Minden kristálytisztá, jól kivehető, éles és szép színes, mint eddig. – Heri megölelte a mellette álló Controllest, és annyit mondott: – Köszönöm, Hermelin.
Füttyszó harsant, mindenki a seprűjére pattant, Heri is, csak hogy fordítva, mert valamiért nem jól látta az elejét meg a végét.
– Ajjaj!!! – sóhajtozott Hermelin, és a körmét rágta izgalmában. – Hogy fogunk itt nyerni, ha veszítünk?
Ez olyan bonyolult problémának tűnt, hogy nem merülhetünk bele mélyebben a kibontásába. Annál is inkább, mert máris kezdődött a harmadik félidő. Heri elégedetten röpködött, a vizuális dezodor csodásan bevált. Nem törődött az esővel, volt utána való köpönyege, csak szállt, szállt, mint egy kismadár. Éppen hogy csak nem csicssergett közben. Egyszer megpillantotta az Aranylabdát, amit feladata volt megszerezni, de nem sikerült, mert valaki majdnem keresztülrepült rajta. Amikor újra egyenesbe hozta a seprűjét, már szem elől veszítette a roppant sebességgel száguldozó kisjátékszert. Heri ügyesen szalamoszott, bukfencet hányt, dugóhúzót csinált, csak azért, hogy belekóstoljon az oldalán fityegő palackba, amelyben a védőitalként magával hozott kölyökepszőgő kotyogott.
Heri meglátott egy Zorrót, amelyiknek sárgán fénylett a szeme, és ki tudja, hogyan került ebbe a történetbe.
Úgy érezte, megőrül, hogy már megint látja, de az is eszébe villant, hátha nem örült meg, csak paranormális lett.
De a java még csak most következett.
Az ég megdördült.
Az egyik, a „B” közepén békésen szotyolózó közönség soraiba vágódó villám fényénél meglátta, hogy miféle lények álldogálnak odalent, és mind őt nézik ámulva.
Terminátorok voltak!
Heri agyán átsuhant a kósza gondolat, hogy tényleg visszatértek.
A stadionra furcsa, akciófilm-hangulat ereszkedett. Lövések dördültek, izgalmas zene szólt, mindenkin furcsa, mozilátogatási inger vett erőt, volt olyan is, aki mindenáron jegyet akart venni, a közönség pedig literszám öntötte magába a popkornot, ami ki tudja, mit jelent már magyarul.
Heri keze megcsúszott a seprűnyél nyelén.
Kilelte a hideg, mert majdnem lepottyant, mint a madárkaki.
– Asztala viszta, Heri! – mondták a terminátorok, és megvillantották rubinvörös üvegszemüket.
A kezükben zászlóerdő lengett, csuklyájuk mögé rejtőzött fémarcukon sportszeretet fémllett.
Heri ilyet még nem tapasztalt.
Pedig már tapasztalt Kavicsjátékos volt, de a rajongók még soha nem rohantak be ennyire a pályára, hogy őt éltessek.
Heri a fejéhez kapott, mert megszédült a szédületes dicsőségtől, és érezte, amint elveszíti a józan eszét, fejébe száll a siker, és hulló falevélként lebeg alá, mint egy kódarab.
Amikor becsapódott, már semmit nem érzett, mert elájult, ami nagymértékben tompította a fájdalmait.
A mérkőzés félbeszakadt, amikor az ellenfél fogójátékosa megkaparintotta az Aranylabdát és ezzel a győzelmet.
Heri esküdni mert volna, hogy valami sátáni kacajt hall, de nem tudta eldönteni, hogy ezt belülről a fejéből hallja-e vagy pedig éles fülével valahonnan kintről.
Bár ez most annyira nem számított, mint amennyire megütötte magát szegény fiú.
A kórházi ágyon tért magához, ahol már Madám Fiola éppen plasztikai műtétet akart végrehajtani a fején egy fűrésszel. Vagy lehet, hogy anyakán.
Aneszteziológia nővér hortyogva dőlt az altatógépre, így az érzéstelenítés elmaradt, mint szomorújátékban a katarzis.
– Ne! – könyörgött Heri.
– Mit ne? – kérdezte fenyegetően Madám Fiola. – A tudomány fejlődése érdekében újra meg kell próbálkozzam egy eddig még soha nem sikerült eljárással, nevezetesen: meg akarom kísérteni az összevissza sérült fejed különálló gyógyítását, amelyet úgy valósíthatok meg legegyszerűbben, ha elválasztom a fájó testrészt a többitől.
Heri szeme elkerekedett, a szemébe rémület költözött, a vérében adrenalin száguldott, a mellékveséjében nemi hormonok termelődtek, a golyóiban pedig... De ezt hagyjuk.
Lényeg a lényeg, hogy Heri felpattant a műtőasztalról, akár egy spirálrugó, és hanyatt-homlok kimenekült a csalódottan látszó Madám Fiola elől.
– Jézus, micsoda gyors gyógyulás! – csóválta meglepetten a fejét a doktornő. – Még soha nem tapasztaltam, hogy egy kísérleti terápia már a kezdeti szakaszában ennyire hatékony lenne.
Heri futott, mint akit üldöznek.
Pedig senki nem üldözte, csak néhány szurkoló, de azokat néhány autogram után faképnél hagyta. Egyenesen a Csippendél egyet szálláskörletébe rohant, ahol már várták a többiek.
Hogy mikor lesz a temetése.
Ezért nagyon megőrültek, amikor látták, hogy Heri él, Heri élt, Heri élni fog még sokáig.
Ennek öröme megéljenezték.
Heri ezt megengedte nekik, de azt már nem akarta, hogy a levegőbe is dobálják, mert rossz érzés kerítette hatalmába, amikor a levegőre gondolt.
– Csoda, hogy túlélted – ölelte meg Hermelin. Mindenki irigykedett Herire.
Heri most nem foglalkozott semmi mással, csak az elmúlással.
– Meg is halhattam volna – mondta fejcsóválva. – Csak arra emlékszem, hogy megjelentek a terminátorok és integettek felém a zászlóikkal. A szemükben szurkolói szeretet fényét láttam megcsillanni. Fantasztikus érzés volt. Előntött a büszkeség, majd egyszercsak elveszítettem a

– En meg azt hittem, hogy azért, mert gyenge vagyok, mint a hajnali harmat. Lompos végignézett Herin, majd megrázta a fejét. Nem esett jól Herinek, de nem szólt. Tudta, ne szólj szám, nem fáj fejem, így is lett, ahogy gondolta.

– Tudod fiam, a terminátorok rettenetes lények. Pokoli helyen, Hollivúdban teremtetten őket a beteg képzelet. Több fajtájuk is van, de a legrosszabb a cseppfolyós. Azokat nem is lehet megölni, csak legfeljebb beolvasztani. Alkatrazban, a világ legszörnyűbb börtönében ők őrzik a foglyokat. Fémtestükbe nagy teljesítményű hangszórókat építettek, így a börtönben állandóan totál hangerőn szól a Sing-Sing. Ez néhány óráig egészen kellemes, de aki volt már ott, az azt meséli, hogy egy hét alatt meg lehet tőle örülni.

– De miért? – kérdezte Heri.

– Mert az örök ezt akarják. Mivel tartóselemmel üzemelnek, igen sokáig tudnak működni, ám ők is lemerülnek egyszer. Akkumulátortöltő azonban nincs a szigetbörtönben. Csak emberek. Pokoli módon azonban a terminátorok rájöttek, hogy nem csak elektromos árammal, hanem az emberek által termelt energiával is fel tudják magukat tölteni. Ezek a szörnyetegek kiszívják az emberből a bioszuflát, és abból élnek, amit kivonnak. A foglyok teljesen kikészülnek, mert minden életerejüket lecuppintják a gépek.

– Rettenetes! – összegezte Heri. – Nem irigylem azokat a szerencsétleneket, akik oda kerültek.

Lompos professzor komoran bólintott:

– Én sem.

– Ám Black Jack mégis megszökött – morfondírozott Heri. – Hogy lehet ez?

– Mivel kiváló szerencsejátékos, könnyen lehet, hogy kijátszotta az öröket.

– Őrület! De talán a tanár úr ért a terminátorok és a szurkolók elkergetéséhez? – kérdezte Heri. – Hiszen a Rokfort Expresszen igen hatékonyan el tetszett zavarni azt az egyet.

– Csak alapfokon – vallotta be Lompos professzor. – Ám minél többen vannak, annál nehezebben boldogul velük az ember.

– Kérem, tanítson meg! – könyörgött Heri.

– Rendben, de csak a téli szünet után, mert addig nem érek rá, mert sziszifuszi munkám van, amit be kell fejezzek.

Heri a következő hetekben főként az edzőmunkájára koncentrált. Mivel a Melegház csapat megverte a Humbug egyet legjobbait, a Csippendél csapatnak ismét lehetősége nyílt rá, hogy megnyerje a bajnokságot – de csak akkor, ha többé nem veszít el egyetlen meccset sem.

A karácsonyi szünetig egyre gyorsabban fogytak a napok. A tanulás, a sportolás, a bulizás és a csajozás monotonitásának köszönhetően egyre csak peregtek a napok. A diákok számára újabb alkalom nyílt arra, hogy kilátogassanak Drogfort Citybe, ahol elintézhették a karácsonyi nagybevásárlást. Kivéve persze Herit, akinek nem volt nevelőszülői hozzájárulása, mert elhamarkodottan törölte az összes hozzátartozójának agytekevénységeit, így nem volt aki aláírja, hogy mehet. Átkozta is magát a szegény árva, hogy hogyan lehetett ekkora ökö. De mivel önkritikus is volt, nemcsak a világ megmentője, mindjárt tudta, hogy hogy.

Az iskolai könyvtárból kikölcsönzött egy könyvet, amely a versenyseprűk katalógusa volt, hogy kiválasszon magának belőle egy olyat, amely méltóképpen tudná helyettesíteni a hősi halált halt Szputnyik 2000-est. Heri az edzéseket mostanáig egy kiöregedett, Tunguzka Meteor 1909-essel végezte, ám ez minden volt, csak megfelelő sporteszköz nem. Heri éppen a körletébe tartott, amikor összetalálkozott a folyosón a szembe jövő nagy íróval, helyesebben annak asztrális kivetnivalójával, aki több mint százkilencven centi volt, ezért az egyik legnagyobb író volt, aki erre a pályára adta a fejét.

Ő pedig nem volt más.

Mint.

K. B. Rottring!

Heri megörült, mert megismerte teremtményét, aki mindig szíven viselte a sorsát, amit legjobban az is bizonyít, hogy a szegény árva fiú rendelkezésére bocsátotta a világ egyik legvarázslatosabb bűvtárgyát, a szent Ebonit-rudat, amely nemrégiben nyerte el ezt a magas mágikus fokozatot egy vidéki zsűrizésen, amelyen a római pápa boldoggá avatta, mint elsőrangú csodatévő ízét.

Heri leborult a nagy férfiú előtt, és már éppen azon volt, hogy kezet is csókoljon neki, amikor a nagy író, az irodalmi Oszkár várományosa finoman meglegyintette, majd azt mondta, hogy ő ezt nem várja el, mert ő nem egy miniszterelnök, csak egy egyszerű zseni.

– Heri! – mondta az írófejedelem – Elérkezett a pillanat kiskomám, hogy a történet holtpontján isteni közbeavatkozás segítségével átlendítsek a ló túlsó oldalára, mint ahogy az a nagy eposzokban szokott lenni, tudod-e?

Heri nem tudta, ezért bután nézett.

– Megajándékozlak téged gyermekem egy másik mágikus tárggyal! – mondta egyszerűbben K. B. Rottring.

Heri így már értette és becsukta a száját. A sajátját persze, nem pedig teremtményét, aki most éppen azzal beszélt hozzá.

– Rendezkedésre bocsátom a baromi régi korokból származó ezredéves mágikus zsírpapírt, amelyet egyszerűen csak a Tökfejek Térképének nevezték el.

Heri ámulva figyelte, amint az asztrális kivetülés kezében manifesztálódik egy objektum, egy csillogóvillogó zsírpapír.

– Hűha! – mondta mély átéléssel Heri, és átvette az adományt. – De hogyan kell használnom? – kérdezte óvatosan, mert nem volt afféle Hübele Balázs, aki csak úgy összevissza használni akart volna olyasvalamit, amit nem ismert.

– Meg kell érintened a varázspálcáddal, és azt kell mondanod: „*Installation*”.

Heri így tett, nem másképp.

A térképen megjelent az ősrégi felirat: *starting windows*.

– Most, ha nem fagy le a mágikus rendszer, akkor hamarosan megjelenik egy ikon, amely arról tudósít, hogy mit kezdhetsz ezzel a kis ajándékkal.

Heri megpróbált okosan nézni, de nem sikerült neki. Ám nem adta fel, mert nem olyan fából faragták.

Mint Pinokkiót.

A fatökök.

A térkép tetején kiíródott a következő felirat:

*A Tökfejek Térképét tartod a kezvedben.
Megalkották és kopirájtilag levédették
Holdkór,
Kullancs,
Cickafark
és
Waracskos
urak.*

Heri elámult. Annyira csodálkozott, mint amikor néhány évvel ezelőtt megtudta, hogy a fiúk miben különböznek a lányoktól. Felrémlt benne még, hogy arról is azonnal megbizonyosodott, hogy ő nem lány. Szép emlék volt, nagyon szép...

A térképen ugyanis kirajzolódott Rokfort és környékének műholdtérképe. De nem ez volt a különös, hanem az, hogy a térképre mindenféle épület, út, járat, üreg a lehető legpontosabban fel volt szerkesztve, méghozzá olyasfajta részletességgel és pontossággal, ami teljességgel lenyűgözte Herit. A térkép azonban mást is tudott. Az iskola tanárainak tartózkodási helyén apró pöttyök pittyegtek, világosan megmutatva, hogy miféle tevékenységet végeznek.

Krampusz Dupladurr professzor éppen a dolgozósobájában tartózkodott és a Barbi-babáival mókázott. Alamusz Giccs, a gondnok macskájának farkával játszott, akit Csak Norrisznak hívtak. Hóbort, a kopogószellem szellemi munkát végzett, kopogtatócédulákat gyártott megrendelésre. Meggenya professzor pedig Madám Fly szobájában tartózkodott és momentán javában szkandereztek. De a térképen mindenféle titkos alagút is megfigyelhető volt, amelyről eddig senkinek sem lehetett halovány sejtelve sem. Még neki sem, pedig járt már a pincében, nem is egyszer. Heri elismerően fűttengett:

– Ez remek!

– A tiéd, fiam! – monda a nagy író. – Használd egészséggel. De vigyázz! Soha ne használd rosszra és vécépapír helyett, mert akkor a tekercsben lakozó spirítusz ellened fordul, és nyomban elragadja lelkedet az Ernő sötét oldala.

Heri mélyen átérezve a mondottakat, bólogatott.

– A titkos járatok közül hét éppen Drogfort Citybe vezet. Ám az alagutak közül csak egy járható biztonsággal. Ez éppen a Nyálasfalás nevű cukorbeteg-előállító és -kitermelő édesség-boltba vezet, egészen pontosan annak pincéjébe. Ha akarod, máris mehatsz. A térkép megmutatja neked az utat. Az alagút lejárata itt van mindjárt, csak meg kell kocogtatnod a botoddal ezt a szobrot. – K. B. Rottring a folyosó egyik félreeső zugában felállított „*Hóféherke éppen a mérgezett almába harap, majd kinyúvad*” című görnyedt testtartású szoborra mutatott.

Heri úgy tett, ahogy kellett.

Megkocogtatta a szobrot, amitől az még jobban összegörnyedt. De a talapatán kinyílt egy nagy lyuk, amelyen egy ember kényelmetlenül beférhetett.

Heri nem gondolkodott, máris indulni akart.

– Használat után ne felejtse el kikapcsolni a térképet! – kötötte a lelkére K. B. Rottring – Mert ha nem teszed, bárki használhatja, aki nem te vagy.

– Mit kell tegyek? – kérdezte Heri áhitattal.

– Kocogtasd meg varázspálcáddal, majd mondd azt, hogy Alt F4. Egészen addig ismételd ezt a szent szótagot, amíg a térkép ki nem kapcsol.

Akkor aztán abbahagyhatod az ismételtetést és összetekeredhetsz. Más rajtad kívül nem fogja tudni használni.

Heri megígérte, amit megígérhetett. Ekkor a nagy író árnyalakja megremegett.

– A térkép legyen veled, fiam! – lehelte elhalkulva, majd az asztrális kivétel eltűnt, mintha soha nem lett volna itt.

Herin izgalom lett úrrá.

Nem olyan, mint amikor Hermelinre gondolt, aki nem hordott soha bugyit, hanem másféle. A titkos utakon járó kalandorok izgalma csiklandozta a bensőjét. Nem lacafacázott sokáig, hanem cselekedett, ahogy egy tökös regényhőshöz illik is.

Odalépett a szoborhoz, megkocogtatta, majd amikor a talapat szétnyílt, Heri belevetette magát az ismeretlenbe. Egy ideig csúszott lefelé valamin, amiről nem is tudta, hogy mi, majd a földre huppant.

A pálcáját előrenyújtotta, és azt mondta halkan:

Tungsram Halogén!

A pálcá végén apró bányászlanika jelent meg, és világítani kezdett, mint az urán kettőharminchatos izotóp, ha dústíják.

Heri egy járatban találta magát. A szíve dobogni kezdett, mert életében volt már néhányszor, hogy földalatti járatokban kellett kolbászolnia, és abból csak a legkritikább esetben sült ki jó dolog. Ám a cél érdekében, hogy ő is telezabálhassa magát édességgel – amelyek ártanak az egészségének és hosszú távon súlyos elhízáshoz, magas vérnyomáshoz, cukorbetegséghez, végül kellemetlen módon halálhoz vezetnek –, mindenre hajlandó volt.

A térképen ellenőrizte, hogy jó felé baktat-e a föld alatt. Az apró pötty, amely őt ábrázolta, szépen, komótosan haladt az áhított cél, a Nyálasfalás felé. Néhány perc vagy néhány nap elteltével Heri egy ódon mozgólépcsőhöz ért, amely halk, surrogó hangon felvitte a felszínre. Heri ősrégi tűzoltólétrához érkezett, amelynek a tetején egy csapóajtó tűnt elő a sötétből, szintén nem mai darabnak látszott. Felmászott rajta, majd jó nagyot csapott a csapóajtóra, mire az felcsapódott.

Heri pedig felmászott.

Az áhított bolt pincéjében találta magát, ahol minden finomság nagy faládákba csomagolva ott állt előtte halomban. Először arra gondolt, hogy teletömöködi a zsebeit minden földi jóval, ám a lelkiismerete úgy diktálta, hogy ne tegye, hogy fizetés nélkül egye. Felrémlt előtte a jövő. Ha kitudódik, hogy tolvajkodott, akkor bizony soha nem lehet majd belőle grál lovag vagy politikus. Persze ha nem tudódna ki, akkor az más volna, de hát Heri tudta jól, hogy a döglött kutyát hamarabb utoléri, mint a halott embert. Így filozofálgatott válogatott marhaságokon, amikor léptek zaját hallotta. Félreugrott, majd elrejtőzött egy maxi méretű tőrórudi mögött.

Egy kövér ember jött le a pincébe, szuszogva tett-vett, ládába pakolt ezt-azt, majd hátrébb ment, hogy a raktár távolabbi pontjairól is összeszedjen néhány apróságot, de lehet, hogy csak azért, mert beépített ember volt és lehetővé akarta tenni, hogy Heri a felszínre juthasson.

A fiú nem volt rest, kibújt a maxi-rudi mögül, majd kilépett az ajtón, és elvegyült az édességekért remegő gyerektömegben.

Senkinek sem tűnt fel, hogy egyszerűen csak sitty-sutty ott termelt, mert mindegyik szegény gyerek azzal volt elfoglalva, hogy a zsebében csörgő különféle pénzfajtákat cukorbetegséget okozó termékekre váltsa be.

Heri meglepetten vette észre, hogy a helyiség milyen hatalmas. Nemcsak a kiszolgálópult előtti háromszáz méteres terület, hanem az épület homályba vesző hátsó traktusai is mind-mind tele van jobb sorsra érdemes gyerekekkel. A fiú azonnal kiszúrta, hogy hátrébb székek, asztalok vannak felállítva, ahol az édességfüggők helyben fogyaszthatják el azokat a nyalánkságokat, amelyek nélkül ingerlékenyek, nyugtalanok, dekoncentráltak, viszont egészségesebbek lehetnek volna.

De hát ki törődött volna ezen a helyen ilyesmivel, amikor minden kapható volt itt, ami finom és nyalánk.

Heri megcsóválta a fejét. Bár ő is szerette az édességet meg a cukrot, a csésze teájába mindig tett egy merőkanállal, de azért túlzásokba soha nem esett. Éppen azon tűnődött, hogy miféle helyre került, amikor véletlenül nekiment valakinek a hátával.

Amikor megfordult, Hermelinnel találta magát szembe, aki hatalmas szemeket meresztett rá. Heri mélylélektani úton látta rajta, hogy nagyon a határán áll annak, hogy sikoltozni kezdjen. Nem azért, mert annyira jó volt neki, hanem mert megrémült Heri látványától, annak ellenére, hogy odafent az iskolában nap mint nap láthatta, éppen ezért akár meg is szokhatta volna már.

Hiába, ha az ember rossz helyen, rossz időben tartózkodik, abból mindig nagy galiba adódhat!

Erről többet később! Heri finoman leintette Hermelint egy jobbegyenessel. A lány a karjaiba hanyatlott, ami nem is volt olyan rossz, mert pont olyan

puha volt a pólójának eleje, mint amilyen kemény Heri nadrágja. Heri úgy tett, mintha egy zacskó kristálycukrot próbált volna éppen a lány szájába tömni. Az ilyesmi itt egyáltalán nem tűnt fel senkinek, így nyugodtan arrébb vonszolhatta Hermelint egy árnyékos asztalhoz. Amikor odaért, beszélgetés foszlányait hallotta meg, mert nem volt süket.

– Herinek feltétlenül vinnünk kell a savanyúcukorból, s kristálycukorból, a tejcsokiból, a fekete- és a fehércsokiból, az étcsokiból, a mogyorós, a mandulás és a mazsolás-puncsos csokiból, hogy a mézesmadzagot ki ne hagyjuk! – hadarta Controlles.

– Felesleges! – lihegte Heri. – Ugyanis már itt vagyok.

Mindenki döbbsen abbahagyta a zabálást, és úgy meredtek rá, mint akik kísértetet látnak. Pedig nem kísértetet, csak egy kísérletet láttak. Egy emberkísérletet.

Egy embert, aki legyőzte magában a klausztofóbiát és újfent lemerészkedett a föld alá, hogy kiszökjön a rabságból, hogy találkozhasson a barátaival, akik nélküle muriztak.

– Ne ijedjete meg! – emelte fel a két kezét Heri védekezően. A mozdulattól Hermelin úgy dőlt el, mint egy zsák, és a feje csúnyán koppant a szép járólapon. Ezer szerencse, hogy nem tört el, vagy nem repedt meg. Mert nagyon szép járólapon volt ám!

Amikor magához tért, felsegítették, asztalhoz ültették, és csokival traktálták, hogy szép, kövér legyen, hogy járhasson orvoshoz, aki ezen sokat kereshet.

– Hogy kerül sz te ide? – kérdezte még mindig ámulva Controlles, aki annyira meglepődött, hogy zacskóstól eszegette közben a savanyúcukorkát.

Heri elmesélte, hogyan. Mindenki ámult és bámult.

– Jelentenünk kell az esetet Dupladurr igazgató úrnak! – pampogott Hermelin. – Még csak az hiányzik, hogy Black Jack valamelyik titkos járaton keresztül behatoljon az épületbe.

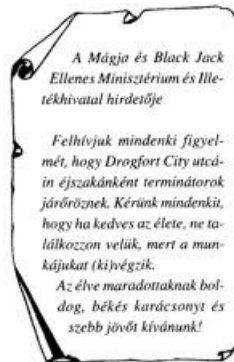
A többiek leintették.

– Erről a térképről senki nem tud, csak mi – suttogetta Heri. – Black Jack biztosan nem ismerheti.

– És ha mégis? – kérdezte fojtott hangon Hermelin. A kérdés annyira elvont volt, hogy senki nem válaszolt rá.

Heri okos tekintetét a falra függesztett pergamenre vetette, amelyen egy gengszter sematikus képe volt nehezen kivehető. Alatta fenyegető felirat hirdette, hogy élve vagy halva, de inkább halva szeretné a Magja és Szökevényügyi Minisztérium kézre keríteni, lehetőleg minél előbb. Az érte kapható vérdíj összegén Heri igencsak elcsodálkozott, ugyanis több mint 100 peták volt, ami nem kevés pénz volt.

A kép alatt egy újságból kivágott betűkből készített felirat állt:

– Sietnünk kell hazafelé! – aggódott Hermelin.

– Gyerek még az idő – intette le Controlles. – Inkább térjünk be a Három Elázott Disznóba, és igyunk meg néhány forró bikatejet.

Miután senkinek nem volt ellenvetése, lebújtak a fent nevezett lebuja. Odabent nagy zsvaj, meleg, sűrű füst fogadta őket.

A valaha szép arcú, szilikonkeblű kocsmárosné, Mellinda éppen néhány totálkáros táltost szolgált ki, akik *varázslatos* gyorsasággal hörgöltek fel az italjaikat.

Amikor a gyerekek is megkapták a frissítőt, letelepedtek egy asztalhoz. Éppen beszélgetésbe akartak elegyedni egymással, amikor kinyílt az ajtó és belépett Configuratus Camel, mágiaügyi miniszter, Meggenya professzor, Hibrid, az óriás és az ismeretlen Fityisz tanerő az iskolából.

12. Sötét titkok

Heri az asztal alá bújt ijedtében.

Controlles félrenyelte, Hermelin hörögni kezdett, a többi iker kővé dermedten figyelte, hogy mi lesz.

De semmi nem történt, mert az érkezők letelepedtek egy közeli asztalhoz. Egy nagyon, nagyon közeli asztalhoz.

A mellettük lévőhöz!

Hermelin az utolsó pillanatban melléjük varázsolt egy kábatokkal teleaggatott ruhafogast, ami félig, de inkább csak meddig eltakarta őket.

A tanárok alkoholtartalmú italokat rendeltek, majd miután felöntöttek a garatra, beszédbe elegyedtek a szilikonozott, optikailag feltuningolt kocsmárosnéval, aki láthatóan régi ismerősük volt.

Heri lapult az asztal alatt, mint kutyakaki a fűben, összehúzta magát, még a lélegzetét is majdhogynem visszafojtotta.

– Black Jack a legelvetemültebb tömeggyilkos, akit a föld a hátán hordott – kezdte Hibrid. Heri hallotta, ahogy az óriás keze ökölbe szorul.

– Azt mondják, hogy Alkatrazban mindenki megőrül, mert a terminátorok kiszívják belőlük a bioszuflát – vetette közbe Mellinda.

– De ő nem örült meg, sőt, egészen normálisan viselkedett – morfondírozott Meggenya professzor. – Keresztretjévényeket fejtett, fejtörő játékokat játszott és folyton zéróíkszezni akart a gépörökkel, de azok szóba sem akartak vele állni, pedig még Pascal nyelven is próbálkozott. Amikor ott jártam, nyugodt volt, ám meglepett, hogy szilárdan hangoztatta ártatlanságát. Pedig több száz ember látta, amint megölte őket. A Nagyon Különleges Ügyosztálynak kellett ellátnia a baját. Amikor elfogták, egyáltalán nem védekezett. Még óvszer sem volt nála.

– Ki gondolta volna, hogy Black Jack lesz Dzsemsz Kókler és feleségének gyilkosa? – merengett Mellinda. – Hiszen a legjobb barátja volt. Elválaszthatatlanok voltak ők ketten... A szakmából vett hasonlattal élve, talán úgy, mint a Whisky és a szóda vagy a Gin és a Tonic.

– Igen, igen – hüppögött Hibrid, és rendelt még fél liternyi rövid italt, hogy könnyebben eméssze a szomorú emlékeket.

Heri az asztal alatt dermedten hallgatott. Az ő boldogult emlékü apja és az alkatrazi fogoly... Hogyhogy a legjobb barátok?

– Olyanok voltak, mint a testvérek – emlékezett Meggenya professzor is. – Két eszes, vidám gyerek, soha nem gondoltam volna, hogy egyikük a setét oldalra áll majd.

– Melyikük? – kérdezte Mellinda, aki nem volt nagyon okos, nem tudott idegen nyelveken, de állatira jó dudái voltak és tűrhetően főzött. – Hát Black Jack! – hördült fel Hibrid, hogy felborult a leheletétől a sótartó.

– Rádadásul még egy rettenetes nagy gonosztettet követett el ellenük – vette át a szót Camel miniszter.
– Ne mondja! – hitetlenkedett Mellinda, és közben megremegett a melle. Camel miniszter úr kis híján elfelejtette a mondanivalóját, annyira lekötötte a jelenség. Amikor alábbhagyott a nemi vágya, folytatta, mint aki még el sem kezdte.
– Black Jack volt Kóklerek legjobb barátja. És visszaélt vele! Elárulta őket, mint ahogy Júdás elárulta Jézust.
– Jézus! – hüledezett Mellinda, mert erről a fickóról már hallott a templomban, ahová nem járt, mert ateista volt. Összecsapta a tenyerét megdöbbenésében, amitől megint remegni kezdett a melle. Camel kért egy nagy adag jéghideg ásványvizet, és feltűnés nélkül a nadrágjába öntötte. A folyadék engedelmeskedve a gravitáció erejének, szépen végigfolyt pipaszár lábain, majd gyülekező tócsa formájában megjelent a földön.
Heri azonnal észrevette, de ő azt gondolta, valami más történt, és kérdésként ötlött fel benne a döbbenet, hogyan lehetett miniszter ez az ember, ha még nem is szobatiszta. A folyadék lassan, de biztosan feléje kezdett el csörgedezni. Herin rossz érzés lett úrrá. Amikor Camel lekonyult, tovább folytatta. Közben igyekezett valami szörnyűsége gondolni, és a világért sem nézett tovább Melindára, vagy a mellére. De még mellé sem, mert arról is csak az jutott eszébe, hogy mell-lé.
– Netuddki csatlósa volt végig. Eljátszotta a jóbarátot, de közben csak az alkalmat várta, hogy lecsaphasson. Elárulta Kóklereket, éppen akkor, amikor senki sem gondolta volna.
– Ohhh! – csapta össze a kezét Mellinda.
– Netuddki soha nem találta volna meg őket, mert jól elrejtőztek. De Black Jack elárulta őket. A legjobb barátját, a feleségét és a tulajdon keresztfiát.
Heri csuklani kezdett, mert rájött, hogy ez csakis ő lehet. Igen rosszul érintette, hogy egy tömeggyilkos a keresztapja, aki ráadásul tetteztársként résztvett a szülei meggyilkolásában.
„Még szerencse, hogy nem valami politikus, annál még ez is jobb egy fokkal” – gondolta az ártatlan gyermek, akinek ki tudja, hogy mit kell még megélnie, ha meg nem hal addig.
Controlles finoman oldalba rúgta, hogy ne köhögjön annyira.
Heri idegesen fészkelődött, mert a folyadék folyamatosan közeledett felé. Fogalma sem volt, *mit* évvő legyen.
Bár, ha jobban belegondolt, tulajdonképpen ebben a nehéz pillanatban nem is volt éhes.
De amazok annyira bele voltak merülve a rettenetes történetek mesélésébe, hogy ügyet sem vetettek a fura hangra, ami a szomszédos asztal alól jött.
– Netuddki megölte őket, a kis Heri azonban teljesen váratlanul végzett vele – vette át a szót Hibrid. – Amikor kimentettem a házból, még találkoztam is Black Jackkel! – kesergett Hibrid. – Magával akarta vinni Herit. Arra hivatkozott, hogy ő a keresztapja. De nekem parancsom volt Dupladurr professzortól, hogy a nagynénjééknél kell elhelyeznem. Black végül beletörődött, de búcsúzóul nekem adta a repülőmotorját. Biztosan azért, mert nem akarta, hogy feltűnjön ezzel a nem mindennapi járgánnyal. Ha tudom, hogy ő volt az áruló, akkor ott helyben kitekertem volna a nyakát! – kesergett az óriás, és rendelt még egy liter tisztaszest, mert már nagyon fájtak neki az emlékek.
Heri imádkozni kezdett az asztal alatt. Kérte az Urat, hogy lépjen közbe, és a közeledő folyadék ne erre folyjon. De sajnos... – Pedigré Pál, Kóklerek másik igen jó barátja a nyomába eredt, hogy bosszút álljon – idézte fel a múltat Meggenya professzor. – Meg is találta.
– De ráfázott szegény, pedig rendes kis fickó volt! – csuklott közbe Hibrid. – Black Jack végzett vele. Akkora krátert robbantott, hogy kilátszott a föld középpontja. Pedigréből pedig semmi nem maradt, csak néhány ruhafoszlány, amit még egy használsruha-kereskedésbe sem lehetett beadni, mert annyira véres lett – suttogta Meggenya megborzongva.
– Pedigrének nem volt esélye – morfondírozott Camel. – Blacknek nem volt ellenfél szegény...
– Aztán elkapták és Alkatrazba vitték, ahol azóta is Sing-Singet kell hallgatnia – összegezte Camel.
– Vajon miért szökött meg? – kérdezte Mellinda?
– Valószínűleg a Sing-Sing miatt – találgatott Camel. – Jóból is megárt a *sokk*. – Biztosan szerepel a terveiben, hogy bosszút álljon. Vagy hogy befejezze fekete mestere fekete tervét. Meg akarja ölni Herit is, hogy ne végezzen fél munkát. Heri elsápadt az asztal alatt. – Túl sok volt ez neki. A rengeteg szörnyűség, a lelki traumák és a mostani folyó ügy folyamánya, amely már csak néhány tíz centi re volt tőle, de megállíthatatlanul közeledett. Heri megpróbálta elfújni, de nem járhatott sikerrel, mert Camel miniszter biztosra ment, és egy liter ásványvizet használt fel a cél érdekében. Heri ezt nem tudhatta, ezért azután csak fújta, fújta. Fújhatta!
– Még szerencse, hogy szegény kis Heri nem hallja, miről beszélünk! – révedezett könnyes szemmel Hibrid, és az eddig egészen tiszta abroszba fújta az orrát.
Heri az asztal alatt rájött, hogy a folyásirány befolyásolhatatlan, négykézlábra állt, és engedte, hogy a fura színűvé váló lé keresztülcsorogjon az asztal alatt.
Hermelin, aki éppen lenézett, csuklani kezdett. Megbökte Controllest, aki szintén észrevette, hogy mi folyik az asztal alatt.
– Szegény Heri! – lehelte Hermelin. – Összeizgulta magát!
– Túl sok volt ez neki... – krákgotta Controlles elérékenyülve.
Ekkor váratlanul a másik asztalnál ülők felálltak, fizettek, majd elmentek, mert még állati sok dolguk volt. Amikor tiszta lett a levegő, Heri feje bukkant elő.
– Heri? – kérdezte Hermelin, mint egy aggódó anya. Heri fakó arccal ült fel az asztalhoz.
A többiek nem győzték beletölteni a nyereg alatt puhított tehénből készült forró bikatejet, hogy életet leheljenek bele.
Heri összefüggéstelenül nézett rájuk.
Nem tudott szólni.
Nem tudott mozdulni.
Nem tudott nem tudni.
– Hogy vagy, Heri? – kérdezte aggódva Hermelin.
Heri nem válaszolt, csak tátozott, mint az újszülött ebihal.
– Nagyon sok hatás érte! – suttogta Controlles. – Amiket hallott, mélyen megrázhatta szegényt.
– Aha... – nyögte Heri.
– Meg kell gyógyítanunk! – aggódott Hermelin.
– De hogyan fogjunk hozzá? – kérdezték a kilences ikrek egy emberként.
– Terápiára van szükség! – jelentette ki Hermelin, akár egy mindenre elszánt kutató-orvos.
Senkinek nem volt ellenvetése. De terápiája sem.
– Mire gondolsz? – kérdezte Controlles teljesen kiszáradt szájjal.
Heri mozgatta a száját, de hang nem jött ki belőle, csak pára.

Rettenetes látvány volt.

Ilyen szép, okos, igyekvő gyerek, előtte a nemi élet, és nem tud beszélni!

Mindenki sajnálta, aki látta.

– Mit javasolsz, mit tegyünk? – kérdezte Delete. Hermelin gondolkodott, de igazából ő sem tudta. Mert.

Nem volt orvos vagy természetgyógyász, a kuruzsláshoz alig értett, ötlete pedig nem volt. A helyzet igen súlyos volt. Mindenki tanácstalanul nézett. Ekkor Hermelin, mint egy igazi barátnő, megszólalt. Amit mondott, attól mindenkinek felállt.

A szőr a hátán.

– Mindenre hajlandó vagyok, csak meggyógyuljon.

Heri abbahagyta a motyogást.

És eltátotta a száját.

Hermelin olyan csábosan nézett rá, hogy egészen meg kellett örülnie tőle.

– Komolyan? – kérdezte Heri. Hermelin bólintott.

– Meggyógyult! – örvendeztek az ikrek.

– Még nem egészen! – tiltakozott Heri.

Hermelin azonban csak annyit mondott, hogy ha eljön az ideje, visszatérnek a dologra.

Heri azonban erősködött, hogy itt az idő, most vagy soha. Hermelin az órára pillantott. Kis híján elsikkantotta magát.

– Mindjárt hat óra! – suttogta fojtott hangon.

– Perceken belül járőrözni kezdenek a terminátorok – lihegte Controlles.

A többi iker a homlokán lévő Intel Inside feliratot csapkodta, hogy hogy lehettek ilyen marhák, hogy elfelejtették, haza kell menniük.

De főleg Herinek, akinek gyenge volt az idegrendszere, nem bírta a terminátorokat, folyton elájult tőlük.

– Vissza kell jutnunk a Nyálasfalásba! – hörgögte Controlles magánkívül.

Herit közrefogták, ami alig volt feltűnő, majd miután egy jelentősebb összeget hagytak az asztaluknál, sietve távoztak.

Az utcán már majdnem sötét volt, de terminátorok egyelőre nem látszóttak.

Miután a kis galeri tagjai beözönlöttek az édességboltba, mindenféle apróságot vásároltak még, porcukrot, szaloncukrot, vattacukrot, nádcukrot, gumicukrot, mentolos kutyagumit és még ki tudja, hogy mit nem.

Am közben ügyesen elterelték a kiszolgáló személyzet figyelmét, így Herinek sikerült lelépnie.

A pincébe.

Ott azután eltűnt, mint a kámför.

Amikor legközelebb látták, már otthon voltak a Csippendél egyeslet társalkodójában, és hihetetlen, de igaznak tűnő történetekkel szórakoztatták az ártatlan tekintetű alsóbb éveseket.

13. Vasvillám

Másnap, amikor Heri aludt már egyet az egész tegnapi napra, jóval higgadtabban tudta értékelni az eseményeket. Sőt, mondhatjuk nyugodtan, hogy igen megfontolt, hideg fejjel hozott józan döntéssel állt elő.

– Megkeresem Black Jacket, és kinyíffantam!

A bejelentéstől Hermelin elájult, az ikrek elsápadtak. Controlles csak annyit tudott kinyögni, hogy:

– Jaj, ne!

– De bizony! – ismételte határozottan Heri. – Miatta halt meg a családom, nem hagyhatom, hogy éljen. Neki Alkatraz nem is büntetés, mert valószínűleg imádja a Sing-Singet, ezért nem is örül meg tőle. Nekem kell a kezembe venni a bűnügyet.

– Heri, te megőrültél! – összegezte mindenki véleményét Controlles.

– Nem – tiltakozott Heri. – Még soha nem voltam megfontoltabb. Bosszút kell állnia valakinek. És az a valaki, én leszek! Háromszor megöltem Megawatt Voltmárvoltot, egyszer még olyan fiatal korban, hogy nem is rémlik, hogy történt. A további kettő sem volt azért piskóta, ugye, emlékezetek rá? Akkor pedig az egyik szolgája meg sem kottyánhat nekem.

– Jaj, ne! – siránkozott Hermelin.

– Hermelinnek kivételesen igaza van! – kiáltott fel Controlles.

– Mi az, hogy kivételesen?

– Amikor Black Jacket elkapták, és Pedigré Pál darabjait szedegették össze egy kávéskanállal, tudod, hogy mit csinált az az örült? Nevetett rajtuk. De azt nem árulta el, hogy miért. Ott állt mindenki kétségek között. Miért nevet ez vajon rajtuk? Talán nem húzták fel a sliccüket, vagy reggel óta fogkrémes a szájuk? Netán rosszul fújták ki az orrukat, és *olyan* maradt az arcuk? És vajon rajtuk nevet-e esetleg valami máson? Rettenetes, igaz? Kompletten örült ez a fickó, nem vitás! – hörgött Controlles.

– A terminátorok úgyis el fogják kapni! – bocsátkozott megalapozatlan jóslatokba Altefnég. – Tutira biztos vagyok benne, hogy ki fogják kapcsolni. – Bosszút fogok állni! – jelentette ki Heri.

Senki nem nyugodott meg.

– Menjünk le Hibridhez! – javasolta Hermelin minden átmenet nélkül, de lehet, hogy azért, hogy eltántorítsa Herit a céljától.

Úgy látszott, a bosszúállást nem azonnal akarta a szegény kis árva végrehajtani, mert beadta a derekát, és cimboráival együtt átvonult Hibridhez, az óriáshoz, aki szomorúan várta őket.

De hát hogyan is örülhetett volna a szegény bunkó, hiszen hivatalos levelet kapott. Mivel funkcionális analfabéta volt, igen nehezen olvasta el a három sort, még értelmező kéziszótárt is igénybe kellett vennie hozzá, hogy felismerje a mondatok végén a pontot.

Mindenki meglepődött, mert amikor Hibrid ajtót nyitott, hüppögött.

– Mi lelt téged, barátunk? – kérdezte mindenki. Hibrid abbahagyta a hüppögést, és bögni kezdett, mint egy nagy marha. Szem nem maradt szárazon.

Amikor befejezték, megtörölgették a szemüket és kifújták az orrukból a vizes taknyot. Hibrid akadozva beszélni kezdett.

– Rettenetes hírt kaptam... A bizottság... Képzeltétek... Rettenetes... Nem tehetik, nem...

Miután a gyerekek megkérték, hogy ne beszéljen ennyire akadozva, mert akkor egyáltalán nem értik, hogy mi a jó francot akar mondani, Hibrid megemelte magát és eléjük tárta a tényállást.

– Le akarják vágni a kicsikémet! – mondta sírós hangon. – Pedig kinek ártott, szegényke?

– Szado Mazsit? – kérdezte Heri, akinek vágott az esze, meg ismerte a forgatókönyvet, ezért rögtön tudta, hogy mi az ábra.

– Őt biza! – siránkozott Hibrid. – Pedig ha tudnák, hogy milyen jámbor állat szegényke. Hogy milyen_ kedves is tud lenni, ha éppen nem gyilkol. De

hát vadászstőzn is van benne. Ez csak nem bűn, igaz? – Hibrid vigasztalhatatlannak tűnt. Meg nagy darabnak, de ez nem volt újdonság.

– Lucifer Máyfolt azon mesterkedik, hogy bosszút álljon a fiát megsebesítő lényen – elemezte a helyzetet Hermelin. – Micsoda egy felfuvalkodott, gonosz hólyag!

– Ó, bárcsak kipukkadna egyszer! – álmodozott Hibrid nagy, buta két szemével. Az egyik szeme sírt, a másik üveg volt.

– Nem hagyhatjuk! – harciaskodott Heri.

– A Veszélyes Lényeket Írtó bizottságban szörnyetegek ülnek. Minden vágyuk, hogy kiirtsák az olyan csodálatos teremtményeket, mint amilyen Szado Mazsi is – sírta Hibrid újra. – Először arra gondoltam, hogy szabadon engedem. De sajnos már annyira házias, hogy nem találná fel magát a természetben. Aggódom amiatt is, hogy a badi pírszingjei beleakadnak valami ágba. Rémálmok gyötörnek, mert minduntalan arra gondolok, hogy szegénykém nem tud kiszabadulni, és ott hal meg étlen-szomjan, barátok és malactáp nélkül.

– Engedd hát szabadon! – javasolta Hermelin.

– Nem lehet – rázta a fejét Hibrid, amitől Hermelin elájult, mert abszolúte nem voltak egy súlycsoportban.

– Azonnal tudnák, hogy én engedtem el. Nem akarok visszakerülni Alkatrazba. Tudjátok, milyen rettenetes volt ott? Csupa brutális élmény. Annyi bűnöző egyed. Rossz ételek, rossz italok, rossz társaság. És folyton nekem kellett hajolgatnom a zuhanyban a szappanért. És még vazelint sem adtak.

– Rettenetes – összegezte Heri. – De mit éreztél, amikor a terminátorok a közeledben voltak?

Hibrid elsápadt a negatív emlékek hatására.

– Hát, Herikém, az szörnyű volt. Kiszívták belőlem a bioszuflát. Úgy éreztem, jártányi erőm sincs. Eszembe jutottak életem legszörnyűbb pillanatai. A születésem, amikor elfelejtettem felsírni. Szegény anyám, ha tudnátok, mennyire szégyellte magát. Meg az a pillanat, amikor egyszer... – de ezt nem mondom el, mert annyira ciki.

– Hüm, hüm, hüm... – mindenki együttérzően hümmögött.

Miután nem tudtak Hibriden segíteni, felajánlották neki az euthanázia lehetőségét, mire Hibridnek mégiscsak visszatért az életkedve. Miután elköszöntek, visszamentek a suliba, hogy elüssék valamivel az időt.

Közeledett a karácsony.

Már csak néhány sor volt hátra és itt volt megint.

Mint minden évben.

Dögunalom, hogy folyton csak ismétlődik egymás után, amíg az ember végleg meg nem hal.

A gyerekek nagy boldogan kibontották az ajándékaikat. Az ikrek zoknikat kaptak, süteményt, cukorkákat, csokit, minyont, karamellát, inzulint, Heri azonban valami nagy, és különleges csomagra lett figyelmes. Miután a kézbizgográf nem jelzett, mert el volt dugva az utazótáskájába, úgy vélte, hogy nem az Iszlám Dzsihád küldte, hanem talán valami jóakarója.

Amikor kibontotta, elállt a lélegzete.

Az ajándék egy Vasvillám volt, a szuper versenyseprű, amelyet a kirakatban annyiszor de annyiszor megbámult. A versenyverda, amiért annyi, de annyi nyálat folytatott el, hiába. Most úgy festett, mégsem teljesen hiába.

– Ki vehette ezt neked? – kérdezte Controlles meglepetten.

– Hát a Dundy familia aligha – nevetett Heri. – Biztosan Dupladurr professzortól kaptam, mint a kifordítható, láthatatlanná tévő köpönyegemet, ami az apámé volt.

– De ez egy vadiúj seprű! – lelkesedett Pageup.

– Megfoghatom? – kérdezte Hermelin is áhítattal.

– Meg! – mondta Heri. – Sőt, már régóta szerettem volna kérni, de nem volt hozzá bátorságom – vallotta be félénken.

Hermelin megfogta.

– Hohh, huhúháááá, ohh, hohhohó! Milyen hosszú! És milyen kemény! – duruzsolta teljesen elalélva.

– Tökéletesen fel van polírozva – magyarázta Heri. – Érzed, hogy milyen kőkemény?

Hermelin sikkantott, mert érezte.

– Vajon ki vehette ezt neked? – csodálkozott mindenki.

Heri megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs. De tulajdonképpen mindegy. Most már az enyém. Tanúkkal tudom igazolni, hogy én kaptam karácsonyra.

Hermelin megcsóválta a vöröské fejét.

– Nem tetszik ez nekem – mondta gyanakodva.

– Nem tetszik az új Vasvillámom? – döbrent meg Heri. – De hát miért nem? Ugye a színe? A színe nem tetszik? Lehetne egy hangyányit vidámabb színe ennél a mattfeketénél, nem igaz?

Hermelin egészen összehúzott szemmel vizsgálta a versenyseprűt, amitől úgy nézett, mint egy rövidlátó, kötőhártya-gyulladásos kis kínai.

– Lehet, hogy Black Jack küldte neked azért, hogy meggyilkoljon orvul.

Heri szólni sem tudott döbbenetében.

– Te megőrültél! – mondta tömören Controlles. – Miért küldene neki egy Vasvillámot csak azért, hogy megölje? Hiszen ez egy valóságos vagyon!

Ha meg akarta volna ölni, egyszerűbb lett volna, ha küld Herinek egy ketyegős csomagot, ami kibontáskor robban. Ennek a költsége legfeljebb tizenöt font plusz áfa, amit ráadásul vissza tud igényelni, ha csak egy kicsit is ügyes a könyvelője.

Hermelinen kívül mindenki bólogatott.

– Nem tetszik ez nekem – ismételte, és sietve távozott.

Heri még öt percig örülhetett az ajándéknak, mert kisvártatva megjelent Meggenya professzor, és elkobozta a Vasvillámot. Heri hiába könyörgött, rimázkodott, Meggenya nem engedett. Mint mondotta, erős a gyanú, hogy a versenyseprűt Black Jack küldte, hogy kioltsa vele Heri fiatal életét.

– Kérem, ne vigyék el a seprűmet! – jajongott Heri, de mit sem ért vele.

– Néhány hét, de legfeljebb hat hónap alatt átvizsgáljuk a versenyeszközt. Ha nem találunk benne rejtett hibát, időzített bombát vagy másféle, merényletre utaló rejtjelet, akkor visszakaphatod. De ha bármiféle apróság arra utalna, hogy a Vasvillám nem tökéletes, akkor bizony tűzre vetjük, mint egy lebukott boszorkányt – ígérte Meggenya. Heri látta rajta, hogy nem tréfál.

Szegény árva fiú! Teljesen vigasztalhatatlan volt, hogy egy buta nő ennyire tönkrevágta a szépnek induló karácsonyát.

Megjelent Waad, a csapatkapitány is, aki abbéli aggodalmának adott hangot, hogy mi lesz akkor, ha Heri megint lezuhanna mérkőzés közben a seprűjéről, és emiatt elveszítenék a következő mérkőzést is.

Heri megnyugtatta, hogy többé nem fordul elő ilyesmi.

Waad nem látszott teljesen nyugodtnak.

– Na, és mivel fogsz repülni? – kérdezte.
– Kapott karácsonyra egy vadiúj Vasvillámot – újságolta rezignáltan Controlles, de sajnos elkobozták tőle.
Doo Waad lefordult a székről, amelyen ült.
– Micsoda? – döbbsent meg. – Egy igazi Vasvillámot? És miért kobozták el?
Heri és az ikrek elmesélték, hogy miért.
Waad idegrohamot kapott, összefüggéstelenül kiáltozni kezdett, majd elrohant, hogy beszéljen Meggenya professzorral.
Ilyen békés hangulatban telt el a karácsony.
Amikor újév lett, és mindenki magához tért a szilveszter utáni kómából, lassanként megkezdődött ismét az oktatás.
Lompos professzor pedig a tanítási órák után és az edzések előtt hozzálátott Heri felkészítésének a terminátorok elleni hatékony védekezésre.
Elméleti és gyakorlati órák követték egymást, de Heri igen lassan haladt, mert a feladat embert próbáló volt. Mivel igazi terminátoron nem gyakorolhattak, ezért egy ügyes kézzel átalakított alakváltó lidérccel, egy mumussal tréningeztek.
Heri biztatón haladt.
Csak az volt a baj, hogy rendszerint a terminátor is.
Feléje...
Heri az első gyakorlatok alkalmával szinte azonnal elájult, később már néhány másodpercig képes volt dacolni a terminátor sokkhatásával. Egy igen bonyolult védővarázsalatot, a patrónus műháját alkalmazta, amely annyira nehéz volt, hogy alig bírta magára csatolni.
A patrónus műháj ugyanis egy kényszerzubbonyhoz hasonlatos mellénykébe volt beépítve. Ez az igen bonyolult zsírpárna nehéz volt, ezért nem akárki tudta magára venni. Heri sem igen, mert pipaszár lába folyton megremegett, és vékony dongája sem könnyedén bírta a képzett varázslók számára sem könnyű patrónus műháját. Pedig igen hasznos lehetett, mert a világtörténelemben már állítólag többször is megvédte viselőjét a terminátoroktól. A patrónus műháj nehéz volt, mint a dög, nem lehetett benne mozogni, az ember olyan súlyosnak érezte magát benne szobahőmérsékleten, mintha átázott ruhában és ólommellényben zuhant volna bele egy folyóba.
De a patrónus műháj titka más volt.
Amikor viselője nehéz helyzetbe került, azonnal mozdulatlaná kellett dermednie. Ez nagyon könnyű volt a patrónus műhájban, mert az öltözet annyira nehéz volt, hogy ha az ember nem mozgott viselés közben, akkor a patrónus műháj és a varázslóegyed szépen lassan elkezdett belesüllyedni a földbe, egyre gyorsabban és gyorsabban, a Föld középpontja felé haladva, megállíthatatlanul, mint egy perpetuum mobile.
Teljesen jogosan merülhet fel akkor a kérdés mindenkiben, aki valamennyire is normális, hogy akkor mi a jó életért vettek magukra jobb sorsra érdemes varázslók a patrónus műháját.
A magyarázat roppant egyszerű.
Amikor az öltözékben lebénuult varázsló hirtelen mozdulattal ledobta magáról a patrónus műháját, azonnal úgy érezte magát, mint aki tud repülni. Megkönnyebbülten fellélegzett, újraindult a szív- és agyműködése, izmai megfeszültek, majd soha nem látott gyorsasággal el tudott menekülni bárki, még a terminátorok elől.
Herinek ez egyelőre még nem ment, de már jól haladt.
Lompos professzor egyre csak biztatta, hogy lesz ez még így se, sőt, időnként megdicsérte, amikor nem izgulta magát össze a gyakorlat közben.
Az önvédelmi gyakorlatok után Lompos professzor nyereg alatt puhított bikatejjel kínálta a fiatalokú Herit, aki örömmel védte az alkoholmentes folyadékot.
Közben diskuráltak is.
– Mondja kérem, professzor úr, mi van a terminátorok csuklyáspótlója alatt? – kérdezte egy alkalommal Heri.
Lompos elgondolkodott egy pillanatra. Nem válaszolt azonnal, nehogy elhamarkodja magát.
– Akik látták, azok már nem mondhatják el – mondta lassan. – A terminátor csak akkor veszi le a csuklyáját, amikor a legborzasztóbb fegyveréhez folyamodik.
– ??? – kérdezte Heri.
– Ezt úgy hívják, hogy a terminátor csókja. Tudod, a terminátor azt csókolja meg, akit mindörökre el akar hallgattatni, nem pedig, akit nagyon szeret.
– Akkor olyanok, mint Júdás, aki Jézussal tette ugyanezt – vetette közbe okosan Heri, mert művelt volt ám, de nagyon.
– A ma reggeli Esti Hírekben benne volt, hogy az a sors vár Black Jackre is. Statáriálisan meg fogják csókolni.
Heri megborzongott, mint aki túl sok jégkrémet evett.
A gyakorlás befejeztével már nem ájult el egyszer sem, amikor megjelent a terminátor. Heri visszasétált a Csippendél egylet tornyába. Útközben találkozott Meggenya professzorral.
– Jó hírem van, Kókler! – mondta örömmel a tanerő.
– Jaj, csak nem?! – derült fel Heri arca. – Mégsem haltak meg a szüleim?
– De, meghaltak! – simogatta meg a fejét Meggenya.
– Ne tessék velem szemétkedni! – kérte Heri tisztelettudóan, ahogy egy jólnevelt nevelt gyerekhez illik.
– Eszemben sincs! – tiltakozott Meggenya. – Ellenkezőleg. Átfésültük a Vasvillámot, de nem találtunk benne semmi olyasmit, ami arra utalna, hogy bárki is törekény életre törne.
Heri ujjongott, hálálkodott, kiment az erdőbe madarat fogni, annyira, de annyira örült, hogy még Máyfoltot is a keblére ölelte, aki ezután elment hányni, fürödni, fogat mosni és elégette a ruháit is.
Heri a bikatejtől és a boldogságtól megrészegülve indult el hazafelé. Útközben találkozott a kilences ikrekkel, akiknek meg kellett ígérnie, hogy mindegyikük holnap kipróbálhatja az új seprűt.
A bejáratnál Arször, brikettek királya várta őket a festményen. A jelszót követelte Debilltől, aki elfelejtette az összes e hetit.
– Milyen marha is vagyok, istenem! – tépte a haját Debill. Körülötte minden csupa haj volt.
– Igen, igen! Milyen igazad van, te nagyszerű elme! – *haj*bókoltak a többiek.
Ebből egyelőre nem lett nagyobb baj, mert Hermelin ismerte az összes jelszót, így simán bejutottak az egylet körletébe.
Másnap edzés következett, ahol végre Heri kipróbálhatta a Vasvillámot. A fiúk tapsoltak, a lányok sikkantgattak, volt, aki el is ájult attól, amit látott.
Heri repült, mint a veszett fene, nem volt, aki utolérte vagy legalább csak megközelítette volna.
– Biztatón mozog a fiú... – értékelte Waad, a csapatkapitány. – Holnap megverjük a Melegházat, és nagy lépést teszünk előre, hogy megnyerjük a kupát. Ez a nap is eltelt valahogy.
Másnap már holnap lett, nem is akármilyen nap. A meccs napja.
Aznapi történet még egy sajnálatos esemény. Közvetett bizonyítékok alapján alapos gyanú merült fel, hogy Hermelin szíami macskája egy rettenetes pillanatban felfalta Controlles családi patkányát, Kakeszt, akiből nem maradt semmi csak egy rakás... Nem, még csak annyi sem.

14. Patrónus műháj

– Jó estét, jó *szurkolású* – üdvözölte az útépitésen rákkeltő anyagokkal dolgozó tüdőbeteg munkásokat a mérkőzésre igyekvő sztárriporter, Crazy Jenő. Valamiért annyira megtetszett neki ez a mondas, hogy amikor nem közvetített, mindenkinek ezt mondta.

Még reggel is.

– Heri! Megtudtam, hogy a Melegház lefogó játékos a Chö Chi lesz. Ő egy negyedikes lány és hihetetlen nagy mell... szóval, igen agresszív játékos. Majd meglátod, ha éppen nem a didkóit figyeled. Istenem, ha egyszer a kezem közé kaphatnám... Nos, hmm, szóval, koncentráljunk a meccsre. Reméltem, nem épül fel a kezdésig, mert volt egy csúnya sérülése. Tavasszal eltörte a fejét. De azóta felgyógyult, úgyhogy legyél óvatos! Szerencsére neki egy Komódor hatvannégyese van, ami vén bútordarab a te Vasvillámodhoz képest. Herinek harminchét kettő volt a lámpaláza, de tudta, amint megkezdődik a meccs, megy ez még feljebb is.

A taktikai értekezlet annyira félbemaradt, hogy el sem kezdődött.

A csapatok kifutottak a homokba, majd mindenki felemelkedett. Jöttek a labdák, zúgtak, suhogtak a furkók, ordibáltak a bunkók, némelyek fűtültek, amikor nem tetszett valami.

Chö Chi a kezdéskor rámosolygott az ártatlan Herire, és felajánlotta, hogy a meccs végén ők ketten cseréljenek majd mezt.

Heri érezte, hogy nemileg izgatótt lesz. Igyekezett a botsáskák táplálkozási szokásaira összpontosítani, de nem nagyon sikerült. Megrázta a fejét és a levegőbe szökkent, mert megkezdődött a meccs. A seprű remekül mozgott, bár Heri ma nehezebb volt, mint máskor, mert a védelmi berendezései némi plusz terhet róttak a versenygépére.

Heri a pálya felett lebegett geostacionárius pályán, és az időjárás frontokat tanulmányozta. Akárhogy is meresztgette a szemüvegét, nem látta sem Aigner Szilárdot, sem az Aranylabdát, utóbbit pedig akár mások vagy a saját élete árán is meg kellett szereznie ahhoz, hogy ma győzzenek. Ám a lelki szeme előtt még mindig két piros folt lebegett, Chö Chi látványa a későbbi meccsere közben.

Egyszer csak megcsillant valami. Heri megrántotta a gázkart, begyorsult, mint speedes a diszkóban, és már majdnem elkapta a céltárgyat, amikor valaki felé terelt egy medicinlabdát, ami kis híján eltalálta. Heri ügyesen félrerántotta a botkormányt. Mögötte felsikoltott az ellenfél egyik játékos, de nem derült ki, hogy ki lehetett. Bárki is volt, annyira megváltozott az ütközéstől, valamint a nagy eséstől, hogy senki nem akarta azonosítani, mivel annyira gyomorfelkavaró látványt nyújtott az a massa, ami megmaradt belőle.

A csapatok közben felváltva szereztek pontokat, de egyik fél sem tett szert behozhatatlanul nagy előnyre. Az izgalmak lassan a tetőfokra hágtak.

Heri ekkor ismét megpillantotta az Aranylabdát.

Ez azért történhetett, mert annyira nagyon figyelte.

Minden erejét összeszedve meglóduzott feléje. Chö Chi a nyomában volt, ám a nyomába sem ért.

– Jaj! – sikoltott Chö Chi, amikor észrevette a terminátorokat. Hárman voltak, mint a hét törpe áfa nélkül.

Heri gondolkodás nélkül cselekedett. Ahogy mindig szokott. Lendületből feléjük repült, majd elkiáltotta magát:

– Ezt kapd ki!

Azzal rájuk dobta a patrónus műháját. A nehéz teher másodpercenként több mint kilencméteres sebességgel gyorsulva szépen kupán találta a terminátorokat, akik kiterültek, mint a figyelmetlen kutya a kamionkerék alatt.

Heri kinyújtotta a kezét, és magához ölelte az Aranylabdát.

Győztek!

A következő pillanatban őt ölelte mindenki magához.

– Elkaptad! – ordította Controlles.

– Győztünk! – üvöltötte megrészegülve Waad.

– Mi lesz a meccserével? – kérdezte Heri Chö Chit üldözve, amikor kitört a rajongók gyűrűjéből. Ám csalódnia kellett, mert a lány rosszkedvűen felé mutatta középső ujját.

Heri, aki naiv volt, mint egy elsőbálozó a drogpartin, félreértette.

– Máris gyűrűt szeretnél? Hiszen még nem is ismerjük egymást eléggé. Úgy vélem, elhamarkodott lépés volna mindkettőnk részéről, ha meccsere előtt máris gyűrűvel tennénk szorosabbá kapcsolatunkat...

Herinek azonban nem volt ideje tovább kajtatnia a melegházass mellkirálynő után. Sőt, amikor meglátta hátulról, teljesen lelohadt.

A kedve.

Chö Chi feje még nem gyógyult meg teljesen! Hiányzott a tarkója, amit egy átlátszó üvegbura helyettesített. Az üveglap alatt aggasztóan parányi méretű agy működött zakatolva.

Heri sarkon fordult. Azonnal beleütközött az ünneplő tömegbe, amely magával sodorta. Azon morfondírozott, hogy bizony nem árt egy nő házasság előtt alaposan átvizsgálni, nehogy a végén kiderüljön róla egy és más, például az, hogy nem is nő, hanem határeset. Nem értette hogyan, de egyszer csak ott volt a terminátorok teteme fölött.

– Ez volt ám az igazi patrónus műháj! – dicsérte nevetve Lompos professzor úr.

– Nem is éreztem, hogy el akarnék ájulni tőlük! – dicsekedett Heri.

– Ezek nem igazi terminátorok voltak! – ordított Meggenya professzor, miközben rugdosni kezdte *áldozatait*.

– Ötven pont levonás a Jajdekártól! – kiáltotta Meggenya tájékozva, és a világ minden kincséért sem hagyta volna abba a rugdosást... – Csalók, gonosztevők, még egy politikus is sokkal jobb nálatok.

Ezen mindenki felszisszent, mert nagyon durva sértés volt.

Ám megérdemelték a gazok, szemernyi kétség sem fért hozzá.

– Ha nem lennétek fizetős magániskolában, akkor bizony úgy kirúgnálak benneteket innen, hogy a lábatok sem érné a földet – jegyezte meg rosszkedvűen a mindig higgadt (csak most nem) Krampusz Dupladurr professzor.

A köpönyegeg alól Máyfolt, Mó-Csing és Döglégy mászott elő megszégyenülten.

Senki nem tapsolta meg őket.

A Csippendél egylet elvonult bulizni. Mindenki evett, ivott, boldogan kiáltozott, örömködött, folyt a bikatej, fogyott a mézeskalács, csak Hermelin ült egy sötét sarokban. Gönyvedten olvasott egy olyan vastag könyvet, amit alig bírt megtartani a két kezében.

– Gyere, te is lazíts velünk! – javasolta Heri minden bátorságát összeszedve, mert nagyon kanos volt. Amióta ugye Chö Chi felajánlotta neki a meccserét, azután meg cserbenhagyta, szinte már mindegy is volt neki. Még a konnector is jó lett volna, ha nem lett volna olyan nagy az átmérője, és nem lett volna benne annyi áram.

Hermelin azonban nem tágitott. Pedig milyen jó lett volna!

– Holnapra el kell olvasnom ezt a könyvet, és még négyezerkettő oldalam van hátra – sajnálkozott.

Hát még Heri. Buli után mindenki elalélt. Egyszer csak ugyanennyien felriadtak, mert Controlles felkiáltott.

– Black Jack! Itt volt Black Jack!

– Ne hülyéskedj! – intette le a nagypárnájával bátyja, Sercly, aki a Defektus volt. – Bizonyára a rengeteg édesség erjedési folyamatai révén alkoholos befolyásoltság alá kerültél, ami...

– Nem érted!? – ordított Controlles. – Itt volt és egy papírvágó kés volt nála. Felettem állt, és ki tudja, mit akart velem tenni.

– Biztosan nem a hajadat akarta levágni – jegyezte meg Heri sápadtan.

– Talán fel akart bontani... – találgatott Hermelin. – Pedig nem látszol borítéknak.

Meggenya professzor is megjelent. Rózsaszín hálóingében úgy festett mint egy kiöregedett Hófehérke.

– Mi folyik itt?

– Controlles azt állítja, hogy Black Jack járt itt – jelentette Sercly.

– Lehetetlen!

– De igen! – erősködött Controlles.

– Megkérdзем szór Arszört, brikettek királyát, hogy bebocsátott-e valakit a Csippendél körletbe – gondolt egyet Meggenya professzor.

Így is lett, nem másképp.

– Szór Arször! Beengedett-e fenséged egy közismert gyilkost, aki nem más, mint Black Jack?

– Be! – jelentette ki Arször. – Bár gyanúsak találtam, az igaz. Ám, minden jelszót ismert, egy dörzspapírról olvasta fel őket.

– Ki volt az a debil, aki felírta az összes jelszót, azután meg elveszítette a papírt?

– Honnan tetszett kitalálni? – lepődött meg Debill.

Meggenya egy jobbegyenessel nyomatékosította, hogy így.

Szegény Szór Arszört száműzték egy képtárba, és a restaurálás alatt álló bukott madonnát a nagy didikkel ismét szolgálatba állították. Debill pedig csak elmeorvosi felügyelet mellett maradhatott az intézményben.

Az éjszaka nyugtalanul telt. Mindenfelé biztonsági emberek kutattak a közismert bűnöző után, a tanárok járőröztek, Alamusz Giccs, a gondnok pedig úgy döntött, minden lyukat bedeszkáz.

Másnap nagyon sötét lett, mert az ablakokat is beszegezte, ráadásul a vécék is így jártak, úgyhogy a diákok és a tanárok majdnem nagy kakiba kerültek emiatt. Az igazgatóság azonnal utasította Giccset, hogy ne vigye túlzásba a dolgot.

Boldogító vécézés után Heri és a kilencesikrek meglátogatták Hibridet, heveny haverjukat, aki igen gondterhelt volt.

Herinek feltűnt, hogy szegény óriás lassan már évek óta ilyen gondterhelt.

– El kell utazzam Landönbe, ahol a Veszélyes Lényeket Kiirtó Ostoba Bizottság székel – magyarázta. – Hermelin igen rendes volt és precedens értékű ügyeket keresett nekem az iskolai könyvtárban. Állítólag léteznek olyan ügyek, illetve erről szóló dokumentumok, amikor felmentették a megvádolt nagyon veszélyes lényeket.

Heri és barátai elcsodálkoztak, hogy Hermelinnek még erre is van ideje. Az is igen furcsa volt, hogy Hermelin több órán vett részt egy időben, ami meghaladta a józan ész határait, és senki sem tudta, hogy ez hogy lehetséges. Hermelin viszont nem magyarázta meg, hogy hogyan. Titkolózott, ahogy a nők szoktak, ha valami disznóságon törik az agyukat.

– Paranormális ez a nő! – jegyezte meg Controlles. – Még nem döntöttem el, hogy ő a veszélyesebb-e vagy a macskája, amelyik megette szegény Kakeszt, a patkányomat.

– El kellene küldenünk orvoshoz – tanakodott Heri. – Olyan zaklatott mostanában. És ingerült. Meg feszült. Szüksége volna egy hatalmas nagy kikapcsolódásra, egy klassz kis üvegezésre, és az utána következő hatalmas nagy murira, amikor már senki sem emlékszik rá, hogy ki kivel és hányszor. Na, attól biztosan megnyugodna.

– Hermelin nagyon rendes lány – jegyezte meg Hibrid is kissé szemrehányóan. – Például velem sem akart rögtön lefeküdni.

Így diskurálgattak napestig. Hibrid saját készítésű mákteával kínálta őket, de a fiúk nem ittak, mert elítélték a drogozást, és különben sem voltak szomjasak. Hibrid sem ivott, mert nem is volt mákteája, csak be akart volna vágódni, de ezek a gyerekek kulturáltak voltak, mivel volt gyerekszobájuk, magas volt a szocio-kulturális színvonaluk, nem fordultak negatív kortárscsoportok felé és nem verték őket a szüleik.

Főleg Herit nem, mert neki nem is voltak ilyenek.

Amikor már nem volt miről dumálni, csak nézték egymást tompán meg kínosan hallgattak, mindenki hazament.

Egy szép napon, a biztonsági intézkedések közepette is feltűnt a fiúknak, hogy a hasmarsos görnyedésben álló Hófehérke szobrát senki nem őrzi, nem kerítették körbe és aknazár sem védi. Ideje volt hát kiruccanni Drogfort Citybe.

Hermelin ugyan tiltakozott, és erőnek erejével azt akarta, hogy Heri ne menjen le, mert szerinte veszély fenyegeti az életét. Azzal fenyegetőzött, hogy befújja a fiúkat az igazgatóságon. Ez komoly érv volt, amit meg kellett fontolni.

Heri mérlegelt, mint egy súlyemelő verseny előtt, de azután úgy döntött, hogy egy frászt marad itthon, ha éppenséggel mehet is.

Konspiratív úton megbeszélték, hogy még nem ölik meg Hermelint, mert ezért esetleg kirúgnák őket az iskolából. Inkább csak nem mondják meg neki, hogy hová mennek.

Hermelin az ilyesmitől nagyon ideges tudott lenni.

Most is ez történt.

Egymással fenntartott emberi kapcsolataik lassan a mélypontra süllyedtek.

Ám azok a nyugodt órák, amelyeket Hermelin nélkül tudtak eltölteni, igazán kárpótolta őket azért az apró kellemetlenségért, amit utána kaptak.

Heri egy óvatlan pillanatban leereszkedett a járatba. Néhány perc vagy óra után megérkezett a Nyálasfalásba, ahol találkozhatott barátaival. Magára terítette láthatatlanná tévő köpönyegét, így rejtve maradhatott a kíváncsi szemek és a mindenhová beépített titkos-ügynökök elől.

Izgalmas városnézés kerekedett a dologból. Bejárták a központot, látogatást tettek a postahivatalban, ahol igen jelentős bagolyguanó kiállítás lehetett megtekinteni és megszagolni. Jártak Zacskó csodabazárában is, ahol Heri rendelt néhány cuccot, amire mindig is vágyott, de sajnos eddig soha nem vehette meg. Beszerezte élete álmát, a felfújható Barbi-babát, vett néhány mézesmazdagot és egy örökégyő bunzenégőt a sötét és nehéz napokra.

A legérdekesebb kulturális kiruccanásnak a Szellent-tanya megtekintése ígérkezett. A hírhedt épület magányosan állt egy dombtetőn.

Na jó, nem egyen, hanem kettőn, mert igen nagy volt.

A kilences ikrek szétszéledtek, Heri Controllessel sétálgatott a frissen trágyázott trágyadombok között és éppen azon voltak, hogy semmiségekről beszélgessenek, amikor megjelent nagy hirtelen Rágó Máyfolt és két fogdmegje, Mó-Csing, illetve Döglég. Biztosan nem véletlenül ette őket a fene ide.

– Nahát, Ribizly! Milyen egyedül vagy ma délután. Hová lettek a testvéreid? Talán már unják veled a banánt?

– Semmi közöd hozzá! – vágta rá dühösen Controlles.

– Helygynem! – vigyorgott Mátyólt. Intett testőreinek, körbefogták Controlleket, hogy belekössenek.
Ám rohadtul pórul jártak, mert nem számítottak arra, hogy a baj nem jár egyedül.
– Miért nincs rajtad sapka? – kötekedett Mátyólt, és fenyegetően vicsorgott Controllesre. – Tudod, hogy nem járkálhatsz sapka nélkül. Ha anyád rájönne, lenne nemulass, igaz?
– Miért ütöd bele a nagy orrodát mások dolgába? – felelte Controlles dühösen.
– Most pedig megverünk, mert nem tetszik a képed – röhögött Mátyólt.
– Nagyon tévedsz – nevetett Controlles, és vigyorogva figyelte az előadást, amely éppen most kezdődött.
Heri ugyanis megragadta az alkalmat, helyesebben a jó, sűrű trágyadombos földet, és ahogy azt kell, egészen közelről képen nyomta a felfuvalkodott Mátyóltot, akinek elakadt a lélegzete.
– Mi a fa...?
Puff! A láthatatlan Heri újabb adagot dobott a szájába, egészen belefojtva a szót.
Mátyólt úgy köpködött, mintha trágya ment volna a szájába.
A két meglepett verőember sem kerülhette el megérdemelt balsorsát. Heri adott nekik, nem sajnálta tőlük a jóféle anyagot, amit bizonyára egy nagy marha készített nem is olyan régen, hiszen annyira, de annyira frissnek látszott. Lelki szemeivel Heri már-már úgy látta, hogy a három jajdekáros szinte örömmel harap bele. Controlles betegre röhögte közben magát.
– Mennyi kísértet van erre, talán több mint szűnyog! – heherészett.
Mátyólt és két rosszarcú bűnségédje lassanként teljesen átázott a rengeteg trágyától és fertelmesen bűzlött. Az egyikük azonban egy pillanatra valahogyan ráesett Heri köpönyegének szélére, mert a fejről egy másodpercre lehullott a lepel és előbukkant a semmiből a kócos üstöke. Heri visszarántotta a köpönyeget, de Mátyólt máris észrevette.
– Kókler! – üvöltötte Mátyólt. – Hogy kerülsz te ide?
Nem várta meg a választ, máris futásnak eredt. Heri is visszaszaladt az alagútba és lélekszakadva rohanni kezdett, hogy előbb érjen vissza Rokfortba, mint a gonosz Mátyólt.
Halálos versenyfutás kezdődött kettőjük között.
Heri az életéért futott.
Mátyólt pedig azért, hogy kioltsa azt.
Mielőtt felmászott a csúszdán, levette a láthatatlanná tévő köpönyegét, pedig jobb lett volna, ha nem veszi le. De hát az idő kerekét – mint tudjuk – nem lehetett már visszafordítani. Ami megtörtént megtörtént, nem lehet visszacsinálni.
Ám, amikor kimászott a Hófehérekének tűnő banya lukán, néhány lépés után Cotton professzor kiáltott rá.
– Kókler! Magamhoz!
Heri odament, mert nem tehetett mást.
Cotton körbenézte, megszaglásztta és fintorgott.
Heri zavartan figyelte, mert hallott már róla, hogy egyes angliai internátusokban miféle szexuális erőszaknak vannak kitéve a kiskorú gyerekek.
– Valami nagyon bűzik nekem rajtad, Kókler.
– Éppen most jöttem a nagy vécéről és elfogyott a budipapír – füllentette Heri, miközben igyekezett trágyás kezét a köpenyzsebében megtörölni.
Maga is érezte, hogy reménytelen vállalkozás ez. Olyan, mintha egyedül akarná átfesteni kékre a Vörös-tengert.
– Fűj! – mondta undorral Cotton, de láthatóan nem adta fel.
Összehúzott szemmel vizslatta, majd azt mondta:
– Rágó Mátyólt az előbb jelentette nekem, hogy látott téged Drogfort Cityben. Azaz, nem téged, hanem a fejedet.
– Az lehetetlen! – tiltakozott Heri. – Hiszen a fejem és én végig itt voltunk a Csippendél toronyban. A professzor úr életére esküszöm, hogy a Kemény fiúk, puha lányok című romantikus játékfilmet néztem a diavetítőn.
– Tanúkkal tudod-e mindezt igazolni? – fúrta a veséjébe a tekintetét a kígyótekinetű Cotton.
Heri érezte, hogy izzad, mint finn a szaunában. Inkább nem szólt, csak a földet nézte, közben pedig hallgatott, mint akinek ez a hivatása.
– Most pedig szépen kiürítet a zsebeidet! – parancsolta gonoszul Cotton.
Mit volt mit tenni, Heri így tett. Előkerült néhány apróság, a felfújható Barbi-baba, a mézesmadzag, cukorkák, mindenféle apró holmik és a Tökfejek Térképe. Még szerencse, hogy ki volt kapcsolva, így csak egy papírlapnak látszott.
Cotton láthatóan ráizgult a felfújható Barbi-babára. Heri nem bírta látni, hogy ilyen emberek tanítanak ebben az iskolában. Miután Cotton végleg tönkretette a szép és újszerű Barbi-babát, figyelmét a papírlapnak látszó tárgyra irányította. Elővette a varázspálcáját, majd ütögetni kezdte.
Nem Herit, hanem a papírlapot.
Szakasztott úgy, mintha bántani akarná.
– Nyilvánulj meg! – sziszegte. – Nyílj fel! Tárd fel magad! Szezám tárulj! Kapcsolj be! Hogy az ördög vigyen el! – hörögte, de nem történt semmi.
Heri gyomra ökolbe szorult, annyira beleállott az ideg.
– Tudom, hogy ezzel tudtál lejutni Drogfort Citybe! – hörögte Cotton. – Nehogy azt hidd, hogy megúszod, Kókler! Kicsapatlak innen, mert annyira emlékeztetsz arra az ostoba apádra.
– Ne merje sértegetni a fatert! – fortant fel Heri. – Maga nem tudja, hogy halottról vagy jót, vagy semmit? Különben is, ő egy igazi hős volt, megmentette a maga tyúkszaros életét. Dupladurr professzor úr azt mondta, hogy maga azért utál engem annyira, mert nem bírja elviselni a régi negatív emlékeinek maradó hatásait. Cotton ronda arca még jobban eltorzult. Abba hagyta a pergamennel való reménytelen szarakodást, és Heri felé fordult. Főle tornyosult, mint egy nagy fekete kísérlet, ami nem sikerült.
– Hát ide figyelj! Az a hülye apád csak azért mentett meg a biztos haláltól, mert ha odavesztem volna, akkor őt kicsapják az iskolából. Merthogy miatta kerültem életveszélybe. Fogadni mernék, hogy ezt nem tudtad, igaz?
Heri nem szólt, mert torkára forrott a szó.
Izgalmában majd bekakantott, de maga is tisztában volt vele, jelenlegi állapotában ez nem osztott nem szorozt volna, mert úgyis annyira bűdös volt.
Bár Mátyólt rosszabb állapotban lehetett, ebben bizonyos volt. Igyekezett ebbe a pozitív gondolatba kapaszkodni, és valahogy túlélni Cotton terrorját.
Ami nem ígérkezett egyszerű feladatnak.
Cotton dühösen visszafordult a pergamenjéhez.
– Ha nem mutatkozol meg, tűzre doblak, összetéplek, szétszórlak, ááááá – ordította egészen kikelve magából.
A térképen egyszercsak megjelent egy felirat:

Holdkór úr üzenetrögzítője beszél. Kérem önt, hogy ne hagyjon üzenetet, mert nem hívjuk soha vissza.

Cotton dühösen fújtatott, mint egy indulásra kész gőzmozdony. Az arca vörösre változott, majd elkékült. A nyakán kidagadtak az erek, a halántékán pedig egy másik lüktetni kezdett.

Heri remélte, hogy az állapota még rosszabbodni fog, és egyszer végre megüti a guta.

A felirat tovább folytatódott:

Kullancs úr is osztja az előtte szóló véleményét. Tisztelettel kérjük Cotton professzor urat, hogy pukkadjon meg.

– Már jó úton halad – motyogta Heri. Ezer szerencséjére a professzor nem hallotta meg, mert a térképet bámulta, mintha azon gondolkodna, miképpen tudná végképp tönkretenni.

De még nem volt vége:

Cickafark úr is szólni kíván. Cotton professzor úrnak javasolná, hogy sürgősen utazzon el melegebb éghajlatra, és ne jöjjön vissza.

Heri megdöbbsent, mert ez már lassan túlment a jó ízélés határán. Sőt:

Waracskos úr pedig rőffenetét küldi a vén Cottonnak, remélve, hogy egyszer minden rossznak vége szakad, és ez alól ő sem lesz kivétel.

Cotton dühöngeni kezdett. Heri bebújt volna az asztal alá, de mivel a helyiségben ilyen nem volt, ott kellett maradnia együltő helyében, ahol állt. Cotton a *kandallóhoz* lépett, majd elkiáltotta magát.

– Gyí te!

Heri összerезzent, mert már egészen oda voltak az idegei.

Lódobogás hallatszott, majd megjelent a *kandallóban* Lompos professzor.

Heri azt hitte, csak a vodafonos mikulások közlekednek így, de be kellett látnia, újfent tévedett.

– Lompos! – tájékozott Cotton. – Kiűrittettem Kóklerrel a zsebeit, és nem fogod elhinni, de ezt találtam. Olyan undorral tartotta az érkező elé a pergament, mintha egy használt női fehérnemű volna a nehéz napokból. Lompos rezzenéstelen arccal figyelte.

Heri arra gondolt, hogy biztosan azért, mert volt már felesége.

Lompos elolvasta az üzeneteket, majd megrázta a fejét. SMS-ben figyelmeztette Herit, hogy ne szóljon közbe, mert mondani akar valamit.

Heri wap-olta, és csendben maradt.

– Szerintem ez csak egy vacak tajvani bazáráru, ami akkora hamisítvány, hogy Albániában gyártották – vont a vállát Lompos prof, majd Herihez fordult.

– Ismersz ilyen nevű embereket, fiam? – kérdezte higgadtan, miután felolvasta a pergamenre kiíródó neveket.

Heri egészen ki volt már a sok izgalomtól.

– Nem – felelte az igazságnak megfelelően.

– Látod, Cottonkám, Heri ezt biztosan Zacsó csodabazárjából szerezte. Veszélytelen, de bosszantó holmi. Tudod mit? Önként vállalom, hogy tüzetesen átvizsgálom. – Azzal elvette a meglepett Cotton kezéből a pergament, a hóna alá kapta Herit és távozott. Az ajtóból még visszafordult. Miközben beverte Heri fejét, aki hosszabb volt, mint amilyen széles az ajtó, azt mondta:

– Most pedig megbeszéltem Kóklerrel, hogy miben hibázott, amikor a dolgozatában nem használt egy helyben kettőspontot.

Visszafordulva ismét beverte az ordító Heri fejét, majd angolosan távozott, otthagyva a szobában a döbbenettől elnémult Cottont, aki legfeljebb a használt Barbi-babával vigasztalódhatott volna, de már ahhoz sem volt kedve.

15. Kavicsdöntő

– Felesleges magyarázkodnod, Heri – mondta a szertárában Lompos professzor. – Tudom, hogy a pergamen valójában egy térkép, mert többek között én készítettem, de ezt nem árulom el neked, mert még nem akarom, hogy megtudd. Csak később közlöm ezt veled, úgyhogy vedd úgy, hogy nem is mondtam.

Herin látszott, hogy máris így tett.

– Mindazonáltal megdöbbsentőnek tartom, hogy nem adtad át Dupladurr professzornak a térképet. Hiszen te magad is jól emlékezhetsz, hogy mekkora veszélyt rejtegethet egy olyan holmi, amiről azt sem tudod, hogy ki készítette. Az ilyesmi könnyedén ki is készíthet.

Heri visszagondolt Turbó Denim naplójára, amely kis híján véget vetett egy ígéretesen induló életpályának és egy ugyanilyen kiváló könyvsorozatnak, magában pedig igazat adott Lomposnak.

Lompos elkobozta a térképet, majd Herit és Controllest, aki időközben csatlakozott hozzájuk, szabadon engedte. Ám lelkükre kötötte, hogy legyenek észnél, és ne tegyenek semmi olyasmit, ami veszélyes vagy törvénybe ütköző, mert a statáriális állapotokra való tekintettel esetleg Alkatrazban találhatják magukat, ahol folyton *soul* a Sing-Sing és mindenki megőrül tőle. A professzor magukra hagyta a mély lelki válságba kerülő és önmarcangolást fontolgató két jó barátot.

– Hibáztunk, bammeg! – szögezte le Controlles.

– Igen, bammeg! – ismerte el Heri.

Már éppen az alkoholhoz akartak nyúlni bánatukban, amikor meglátták, hogy egy bombanő közeledik feléjük. Azért volt bombanő, mert majdnem felrobbant – dühében.

– Ássuk el a csatabárdot! – javasolta Heri békülékenyen. Ha már az egész világ összeesküdött ellenük, legalább közben ne kelljen egy nő ellen harcolni, mert az sokkal rosszabb, mint az előbbi.

Hermelin beleegyezett, de nem látszott igazán nyugodtnak. A kezében szorongatott nagy papírdossziéval ütni kezdte a fiúkat, mert azt akarta, hogy őket is *lesújtsa* a hír.

– Most jövök Hibridtől. Az elbizakodott bizottság nem adott helyt Hibrid kérelmének. Szegény Szado Mazsit ki fogják végezni, mert úgy ítélték, hogy a létezése törvénybe ütköző, ráadásul veszélyes is.

– *Már nagyon le vagyunk sújtva* – ordították a fiúk, mire Hermelin abbahagyta a püfölésüket.

– Hibrid küldött nektek levelet. Mivel annyira ideges, hogy írni sem tud, ezért én *vetettem* papírra. Lehet, hogy ezért kissé rendezetlen a külalakja. De a helyesírása és a tartalma ötös.

Ezt mindjárt gondolták.

Heri elolvasta hangosan, hogy az időközben befutó többi iker is hallhassa mind a tizenhat fülével, mármint összesen.

Kedves Barátaim!

Elvesztettük a pört. Mazsikát visszahozhattam Rokfortba, mert az ítéletet itt akarják végrehajtani. A kivégzés időpontját még nem tűzték ki. Lesz még egy utolsó tárgyalás, de akkor már eljön a hóhér is, régi ismerősötök. Jövő hónap tizenharmadikán szegénykém végleg jobblétre szenderül majd.

Hibrid

– Nem gyilkolhatják csak meg úgy egyszerűen! – tiltakozott Heri, aki zsenge kora miatt még nem tudta, hogy a bírósági perek nem azért vannak, hogy az igazság kiderüljön, netán győzedelmeskedjen, a jó elnyerje jutalmát, a gonoszokat pedig megbüntessék. Nem, nem és nem! Szegény, naiv kis Heri Kókler, az árvám! Nem tudta, hogy az igazságszolgáltatás rendszerének lényege, hogy egy csomó léhűtőt az állam pénzén jól megfizessenek, a vérszívó ügyvédek pedig mások szerencsétlenségét kihasználva busás haszonra tegyenek szert.

– Lucifer Máyfolt zsarolta meg a bizottság tagjait. Mindenkit megfélemlített, utána pedig már nem volt nehéz dolga azzal a sok bárgyú, szavazógéppé aljasodon vén trottyal.

– Meg fogjuk menteni a világot! – jelentette ki rutinosan Heri Kókler, azoknak az embereknek a nyugalmával és bizonyosságával, akik vagy komplett örültek vagy pedig már egyszer sikerült ez nekik.

Heri mosolygott, mint egy tévésztár, mert neki már háromszor összejött.

Pont háromszor többször, mint ahányszor Hermelin.

De tudta, hogy ami késik, nem múlik el nyomtalanul.

– Nemcsak a világot, hanem Szado Mazsit is megmentjük! – harciaskodott Controlles, mire Hermelin vadul a nyakába borult, és zokogni kezdett. Controlles zavartan tűrte. Utána meg nem akarta elengedni magától, mert ciki volt, hogy olyan hegyes lett a nadrágja.

– Talán túl nagyot mondtam? – morfondírozott magában Heri.

„Hermelin bizonyára azért borult inkább Controlles nyakába, mert szegényke úgy véli, hogy egy olyan félisten magasságába soha nem érhet fel, mint amilyen én vagyok” – tűnődött.

– Sajnálom, hogy a macskám megette a patkányodat! – zokogta Hermelin.

– Sajnálom, hogy sajnálok! – zokogta Controlles.

– Sajnáljuk, hogy megittuk a romlott kakaót reggel – szólalt meg a háttérben zümmögő kórusként a többi nyolc iker és Heri, majd kiszaladtak háyni.

Délután meglátogatták Hibridet. A szobája falára kifüggesztett festmény alatt zokogott. A kép őt ábrázolta, még óvodáskorában festette, ezért nem volt egyértelmű, hogy csendéletet ábrázol-e vagy pedig egy akciójelenetet.

– *Magam alatt vagyok!* – hüppögte a portréja alatt. – Elszúrtam az egészet. Annyira izgultam, hogy semmi nem jutott eszembe. Szegénykét elítélték...

– Fellebbezni fogunk! – biztosította Heri. – És győzünk, mert én nem szoktam veszíteni. Háromszor kinyíffantottam Voltmárvoltot, ezek után nekem nem feladat megmenteni egy felturbózott szerencsemalacot.

Mindenki felszisszent, amikor kimondta a tabunak számító nevet, de Hibrid arcán a remény halovány sugara futott át.

– Hát jó! – mondta, majd feltápáskodott és bizakodóan tekintett a jövőbe.

A fiúk menni akartak, a lány is, ezért kinyitották az ajtót. A tölgyfa ajtón keresztül három jajdekáros zuhant be.

Mivel biztosan senki nem találná ki, hogy kik voltak, ezért nem is áruljuk el a nevüket.

Máyfolt, Mó-Csing és Döglég ez idáig hallgatóztak, de most beestek, mint lapostetőn az eső.

Mindenki felhőrdült.

Hermelin ocsúdott először. Odaugrott a vigyorogva feltápáskodó Máyfolthoz, és akkora pofont kevert le neki, hogy Máyfolt szájából kiesett a rágó. De az még hagyján! A gonosz tetű az ütés erejétől métereket repült hátra, közben pedig csodálkozott, mint Newton, amikor fejbe találta a rohadt alma.

De még nem volt vége!

Hermelin odaszökkent a döbbenettől lemerevedett Mó-Csinghoz és három mozdulattal szétcincálta. A látvány olyan szörnyűséges volt, hogy Döglég nem várta meg, hogy sorra kerüljön. Inkább nagy sikert aratva felpofozta, majd végül különös hajlékonyságról tanúbizonyságot téve lágyékon rugta saját magát. Utána elájult.

A Csippendél tagok és szimpatizánsok nem bírtak megszólalni a csodálattól.

Hermelin meghajolt, majd annyit mondott:

– Oroszlánként fogunk harcolni!

Ezek után ebben senki sem merészelt kételkedni.

Ám ideje volt indulniuk, mert varázslástan óra következett, ahol Flickflack professzor a nevető varázst tanította meg nekik. Vizsgaanyag volt, nem ártott tehát figyelni.

Ebédelni jókedvűen mentek, már-már eufórikus hangulatban.

Amikor elmúlt a varázs, rádöbbenetek, hogy milyen szar az élet.

Rengeteget kellett tanulniuk, mert közeledtek a vizsgák. A húsvéti szünet sem állt másból, mint éjjel-nappal tartó magolásból és edzésből.

Heri mégis úgy érezte, hogy egészen kirobbanó formában van, fizikálisan és mentálisan a csúcsra ért. A formaidőzítés tökéletesre sikeredett, és ezért az edzői terheket is magára vállaló Doo Waad volt dicsérhető.

– Úgy érzem, olyan a testem, mint egy köteg dinamit! – feszítette meg egyszer a bicepszét az edzésre kilátogató Hermelinnek.

Milyen kár, hogy a hozzá tartozó kanóc csak hat és fél centi – jegyezte meg szégyenlősen Hermelin, aki láthatóan még mindig az érett férfiakat részesítette előnyben.

– Honnan tudod? – kérdezte döbbenten Heri, és bekukkantott a nadrágjába. Dühösen fúj egyet, majd visszament, hogy tovább gyúrja magát. Lgyekezett kiverni a... fejéből Hermelin életnagyságú *mellszobrát*, de nem sikerült neki.

Minden bánatát az edzőmunkájába ölte bele. Waad elégedett volt vele, mint ahogy a többiekkel is. Az edzéseket hosszan tartó taktikai értekezletek követték. Ezek mindegyikén a csapatkapitány a játékosok fejébe sulykolta, hogy a sajátos pontarány viszonyok miatt csakis akkor kaphatja el Heri az Aranylabdát, ha tudja. Ugyanis akkor bizonyosan győznek majd, hiszen a játék lényege az volt, hogyha valaki elkapja azt az izét, akkor nyer, mint a gép.

Mint minden nap, a mérkőzés napja is elérkezett egyszer. Előtte való éjszaka Herinek különös álma volt. Éjjel felébredt, kiment az ablakhoz, hogy

ígyon a pohárkájából egy korty nehévizet, amikor egy nagy kullancsot látott odakint. A kullancs nem volt egyedül, hanem egy kétéjú macska kísérte. Mivel nem volt hülye, Heri azonnal felismerte, hogy ez Hermelin szíami macskája. Már éppen azon volt, hogy felébreszti barátait, ám végül örült, hogy nem tette, mert a furcsa páros egyszerűen eltűnt, mintha a föld nyelte volna el őket.

Azután felvirradt a nagy nap: a Csippendél csapat a Jajdekár legjobbjával mérkőzött.

– Jó estét, jó szurkolást! – köszöntötte a stadionba menet az igen népszerű Crazy Jenő az egyre tudóbeteggebbnek tűnő aszfaltozómunkásokat, majd ugyanezt mondta, amikor megkezdődött a közvetítés.

– A Csippendél csapatjátéka *kísértetiesen* hasonlít a nagy elődök *szellemes* játékához! – kommentálta az eseményeket C. J. – Jaj de kár, hogy a Jajdekár csak a rombolással foglalkozik. Erős testalkatú, de gyenge elméjű játékosai láthatóan nem a labdákkal, hanem az azokat tereletető babákkal vannak elfoglalva. Szinte minden megmozdulásukat brutális szabálytalanság kíséri.

Reccs!

Ebben a pillanatban Pagedown-t telibe találta az egyik bunkó.

Jajdekáros.

Szegény fiú hulló falevélként ereszkedett alá. Nem, nem is! Inkább úgy, mint a nyeletlen balta. Az utolsó pillanatban kinyílt a paplanernyője, amivel földet érés után betakarózott, majd elaludt a homokágyban. Nem is csoda, hogy kivolt szegény fiú, mint a liba tömés után, hiszen a rengeteg tanulás, edzés és a sok-sok taktikai értekezlet teljesen leszívta az energiáit.

– Csere! – kiáltotta Crazy Jenő. – Ha jól látom, egy fiatal hölgy, Malícia Spiné áll be a sérült csippendéles fiú helyett. És milyen kemény lány, istenem, milyen kemény lány. És tessék nézni! Előretör, és remek sarkazás után pontot dob! Nem is egyet, hanem mindjárt ötvenet! Te jó ég... kedves nézők, illet nem mindennap látni! Csak ma! Mert ma van a meccs.

Heri a magasból figyelt, feszülten mint egy áldozatára váró ragadozó. Fel és alá száguldozott a Vasvillámmal, és nem volt senki, aki megállíthatta volna.

Alatta pedig tovább folyt a meccs és a vér is.

Az egyik jajdekáros játékos bekanyarodott Overlay elé, de a labda helyett a fiú fejét kapta el. Igaz, hogy később visszadobta neki, de akkor már nem lehetett meg nem megtörténtté tenni ezt a súlyos szabálytalanságot.

A mérkőzés egyre jobban eldurvult.

Adok-kapok kezdődött, utána meg törlesztések következtek. Rossz volt nézni, hogy egy olyan szép és kecses játék, mint a Kavicslabda, hogyan válik lassan olyan durva és kíméletlen sporttá, mint amilyen például a sakk, ahol szintén teljesen elfogadott volt, hogy szabálytalan időközönként állandóan leütnek valakit.

A közönség folyamatosan üvöltött. Heri hallotta a morajlásukat, amely időnként még odafent a magasban is orkánná erősödött. Láta, amint a zászlóba öltözött szurkolók hullámozni kezdenek, jelvényeket, bögréket lobogtatnak, az öklüket rázzák, füttyögnek, kurjongatnak, mutogatnak, mint a közlekedési rendőr, ha megzavarják.

De nem csak ezeket látta!

Hanem egy drámai pillanatban megpillantotta az Aranylabdát, amely alatta szállt éppen egy csapat költözőmadárral.

Heri alig vette észre, annyira jól elbűjt.

Máyfolt, az ellenfél hasonló beosztású játékosa viszont valahol a pálya másik felén szálldosott, és éppen mit sem sejtett.

Az Aranylabda csak arra várt, hogy megfogják.

Heri agyában asszociációk képződtek, és párhuzamok vonódtak az áhított repülő tárgy és az áhított nő, Hermelin bizonyos testrészei között, de most nem akart erre gondolni. Kényszerítette magát, hogy az Aranylabdára figyeljen. Heri tudta, hogy a szerelem vak, de ő semmiképpen sem akarta elveszíteni a látását. A hidegvére mellett legjobban erre volt most szüksége. Lecsapott a Vasvillámmal, mint gólyafos a gyanútlan járókelőre, és üldözőbe vette a játékszert.

Már-már elkapta, amikor a bútorokat, dobozokat, berendezési tárgyakat cipelő, csapatnyi *költöző* madárral együtt repülő Aranylabda a legnagyobb meglepetésére megszólalt:

– Kókler úr! – könyörgött a játékszer minden átmenet nélkül – Kérem, ne fogjon meg engem!

Heri meghökkent. Ilyet még ő sem látott, pedig már háromszor megölte a gonosz Netuddkit. De hogy egy labda próbáljon meg szóba elegyedni vele, na, illet még ő sem pipált.

– Hogy hogy ne? – kérdezte döbbenet.

– Tudja, Kókler úr, szerelmes vagyok! – lelkenedett a labda. – Eddig egy dobozban tároltak néhány ostoba bunkó, valamint ugyanennyi Kavicslabda társaságában. De ma megpillantottam a szerelmemet. Első látásra, ahogy az a nagykönyvben meg van írva – sóhajtott.

Heri kis híján leesett a seprűjéről. Az Aranylabda folytatta:

– Szeretném bemutatni önnek a barátnőmet. Igazi bombázó, a parkoló autók szélvédője a specialitása, de embere is szokott menni, szóval, száz szónak is egy a vége, oda vagyok érte, meg vissza.

Heri egy kecses testalkatú tojóra tévedt, aki két szárnycsapás közben szemérmesen odamosolygott rájuk.

– Évek óta élem az Aranylabdák egyhangú életét. Hétköznapi egy sötét dobozban heverek, hétvégén pedig egymást ütök, verik a csapatok csak azért, hogy egy pillanatra valamelyikük megszerezzen. Utána máris vége a játéknak, mehetek vissza sötétbe. Hát mondja meg nekem, Kókler úr, milyen élet az ilyen?

Heri nem tudott mit mondani, mert még mindig az kötötte le legnagyobb figyelmét, hogy döbbenetében le ne forduljon a Vasvillámról. Lent a tömeg észrevette, hogy mintha madarak között repülne a Csippendél legfineszesebb játékosa, akinek a hátán pozíciójára utaló jel, egy stilizált kombinált fogó mutatta, hogy ő a *fogó*.

– Megmondom én magának, ha nem tudja – folytatta az Aranylabda. – Nem élet az ilyen. De ma megtaláltam életem párját – ismét a dögös tyúkjára pillantott. – Kérem szépen, nagyrabecsült Kókler úr, világ színvonalú Kavicsjátékos, kiváló hős, a világ megmentője, kérem, hogy hagyjon engem futni. Vagyis végleg elrepülni. Ne kapjon el, mert akkor örökre elveszítem szerelmemet, az én drágámat, akinek még a nevét sem tudom, mert nem beszélek madármelyven. De hát nem is ez számít, hanem az az olthatatlan vonzalom, amely mindkettőnkben felébredt egymás iránt. Tudja, ez a szerelem.

– De hát... – próbálkozott Heri, de elakadt, mert meglátta, hogy Máyfolt egyenesen feléjük tart. Gyorsan kellett cselekednie. – Kössünk üzenet! – ajánlotta hirtelen elhatározással.

– Oké – egyezett bele az Aranylabda hirtelen elhatározással. – Mit kell tennem?

– Ha most nem kaplak el, akkor elkap Máyfolt, mert mindjárt ideér. Abban biztos lehetsz, hogy nem fogja figyelembe venni mély érzelmeidet. Ám ha megengeded, hogy én fogjalak meg, megígérem, hogy szabadon engedlek a meccs végén.

– Komolyan? – kérdezte az Aranylabda.

– Esküszöm – fogadkozott Heri.

– Na jó – egyezett bele a játékszer.
Herinek több se kellett, megragadta és a magasba emelte az Aranylabdát. Ebben a pillanatban vágódott be a szelíd életképbe a száguldó Máyfolt. Heri emberfeletti érzékeinek segítségével apró mozdulatot tett, kissé jobbra billent, így Máyfolt néhány centiméterrel elvétette. Hogy mi volt a terve a gonosz fekete fattynak – talán kamikaze módjára fel akarta öklelni, ha már az Aranylabda nem lehetett az övé –, soha nem derült ki, mert rettenetes sebességgel tovaszánguldott és belefűrődött egy közelben húzódó hegybe. Apró kis gombafelhő jelezte a becsapódás rettenetes erejét, amitől még az atommag is meghasadt.
Heri boldogan meglóbálta az Aranylabdát a megeredő savas esőben, ami végigfolyt az arcán, és elvakította a látását. De nem törődött most ezzel, mert boldog volt, nagyon boldog.
– Győztünk! – ordította eksztatikus hangulatban a Csippendél szurkolótábor. A játékosok szempillantás alatt köréje gyűltek, megölelgették Herit, vállon veregették, csókolgatták, ahol érték, ami izgalmas volt, nagyon is izgalmas, leginkább akkor, amikor a pompomos lányok jöttek pompomok nélkül. Hermelin a nyakába ugrott, jöttek mások is, azok is a nyakába ugrottak, mindenki kiabált, nevetett, sírt az örömtől és a boldogságtól, majd még mások is a nyakába ugrottak.
Amikor már Heri volt a kupac alján, ügyesen kimászott, felpattant a seprűjére és a távozó madárcsapat után száguldott. A kezében ott szorongatta a hősszerelmest, az Aranylabdát, aki nélkül soha nem győzhetett volna a Csippendél, és nem hódíthatta volna el a világupát.
Heri arcát eltorzította a rendkívüli gyorsulás. Az Aranylabda nem szólt semmit, mert a tárgyak nem szoktak ok nélkül beszélni, csak akkor, ha az ember megőrült.
Mindketten reménykedtek, hogy hamarosan utoléri a madárcsapatot.
Az Aranylabda még jobban, mint Heri.
Heri kinyújtotta kezét, és elengedte az Aranylabdát, aki apró szárnyaival búcsút intett, majd boldogan csatlakozott a madarakhoz.
Heri istenhozzádot intett. Éles fordulót téve, visszarepült a barátaihoz, hogy méltóképpen megünnepeljék a győzelmet.
Lent a földön Krampusz Dupladurr professzor, a Rokforti Bajnokszipróító és Seprűkiélező Szakiskola nevében átadta a Kavicskupát és megáldotta a jelenlévőket. Heri átvette a kupát Waadtól, aki egyszerre kapott sirógörcsöt és nevetőrohamot, majd magasba emelte az edényt. A szurkolók ordítása hangorkánná változott. Heri pedig úgy érezte, ha nem volna még mindig szűz, ez lehetne életének legboldogabb pillanata.

16. Kivégzés

A boldogító kupanyerés után ismét magolással teli hétköznapiak következtek. De ami még rosszabb, jöttek a vizsgák is.
Ezekre pedig tanulni kellett, méghozzá ezerrel.
Heri és barátai üveges tekintettel jártak-keltek. Hermelin könyvei között aludt és készült a vizsgáira, amelyek egy időben voltak kiírva. Senki sem tudta, hogy miként fog odaérni, egyikről a másikra, mert a vizsgabeosztása olyannyira lehetetlen volt, hogy még az sem segített volna rajta, ha korábban kel fel.
Általános varázslástanból simán levizsgáztak. Átváltozástanból szinte mindenki jó jegyet kapott. Kivételt képeztek azok a diákok, akik eltűntek a vizsgán.
Nyavalyatörésből mindenki full-kontakt kategóriában indult, és sikeresen meg is érkezett. A szemmel verésen az évfolyam különösebb baj nélkül átment, még Heri is, aki szemüveges volt, ezért sokkal nehezebb dolga volt, mint másoknak, akik alapállapotban is jobban láttak nála, a többiről nem is beszélve. A vesszőfutás sikerülhetett volna kevésbé fájdalmasan is, a kötélhúzáson nem vérzett el senki, mert ebből a tárgyból soha nem *húztak* meg senkit.
A mikrobiológia tanár örökre elveszett, többé nem találták meg, pedig elektron-mikroszkóppal is keresték. Valószínűleg egy *apró* hiba miatt végleg eltűnt a negatív végtelenben.
A veszélyes lények gondozásán mindenki átment, mert a teljesen maga alatt lévő Hibrid valamennyi vizsgakérdését otthon felejtette, így inkább ötöst adott azoknak, akik megjelentek. Akik nem jelentek meg, vagy csak törvényes képviselőjüket küldték maguk helyett, azok négyest kaptak.
A jóslástanról Hermelin hiányzott egy korábbi affér miatt, amikor is halálosan megsértődött Kasszandra tanárnő egyik, szerinte nem megalapozott kijelentésén. A jósnő ebben a rossz pillanatában azt jövendölte, hogy Herit fel fogja aprítani a Zorró, a halálos ellensége, aki valójában nem ember, hanem egy nagy kullancs. Hermelin ezek után komoly kritikai megjegyzésekkel illette az egész jóslástant, kuruzslásnak, okkultizmusnak titulálta, majd elhagyta a termet, ezzel leadottnak tekintve a tárgyat.
A többiek nem könnyedén, de átmentek.
Az ikrek különösen megszenvedtek, mert annyi affinitásuk mutatkozott a jóslástan iránt, mint légyapírnak az origamihoz.
Nem, még annyi sem volt nekik.
Heri a kristály gömbbe nézett, de nem látott semmit, legfőképpen nem a jövőt. Mégis mondania kellett valamit.
– Látom a jövőt – hörögte elfúló hangon, mert az órákon elsajátította a helyes hörgés technikáját, amely még hatásosabbá tette a jövendőmondás körüli misztikus hangulatot.
– Na és mit látsz? – kérdezte Kasszandra tanárnő.
– Egy hatalmas disznót, akinek szerencséje lesz és megmenekül – hörögte meggyőzően Heri. – Látom amint kecsesen szárnyra kap, felrepül az égbe... aztán... huss, elrepül...
– Sajnálom, Heri – ingatta a fejét a tanárnő – amit látsz, az teljes képtelenség. A disznót ma este kivégzik.
– Nem, nem végzik ki – erősködött Heri. – Látom, hogy elrepül, mint egy kecses madárka.
– Heri, Heri... – ingatta a fejét a tanárnő. – De láttam, hogy az órákon igyekeztél. És hát, érdemeidre való tekintettel, na nem bánom, átmehetsz a vizsgán. Ötös!
Herivel repülő malacot lehetett volna fogatni. Hálásan megköszönte, majd éppen már szaladt volna ki a barátaihoz, hogy együtt induljanak lumpolni, amikor a háta mögött megszólalt a tanárnő.
De nem a saját hangján, hanem mély, számítógéppel eltorzított hangon, amitől kis híján kitörte a frász.
– *A Sötét Nagyúr szolgálja ma visszatér, hogy ismét urát szolgálja. Tizenkét év után a Nagyúr ismét erőre kap.*
Heri döbbenten bámulta a tanerőt. Még a nem szakértő gyerek szem is azonnal megállapíthatta róla, hogy kataléptikus transzba esett. Vízszintes síkban lebegett, csak a cipőjének sarka nyugodott a szék sarkán. Testének többi része a levegőben, alátámasztás nélkül, megmagyarázhatatlan módon, mereven és delejesen függött a nagy semmin, de csodával határos módon nem esett le.
Heri nem kapott levegőt meglepetésében, ezért fuldokolni kezdett.
Ez rossz volt, nagyon rossz.
Hát még amit a tanárnő mondott.
Heri odaugrott hozzá, megpróbálta felültetni, de nem ment. Emelgette, nyomogatta, ütögette, de a tanárnő fura testhelyzete csak nem akart

megváltozni. Szólomata, megint ütogette, de semmi nem történt.

Heri nem tudta mire vélni a dolgot.

Látott már horrorfilmet, de ilyen még abban sem volt.

Amikor tudatosult benne, hogy hiába minden, ő itt már semmit nem tehet, csalódottan belerúgott Kasszandra tanárnőbe.

– Minek iszik az ilyen, aki nem bírja!? – jegyezte meg jogosan, majd sarkon fordult, hogy távozzon.

– Nahát, hogy belőttem magam – éledt fel a tanérő.

Heri helyeselt, majd megkérdezte, miért ült ilyen furán a széken és miért mondott különöseket. A tanárnő azonban legnagyobb meglepetésére semmit nem tudott az egészről, Heri pedig nem akarta feleslegesen forszírozni az ügyet, mert nagyon elégedett volt az ötösével. Sem a barátainak, sem az ellenségeinek nem említette, milyen furcsaság történt vele. De nem is volt ideje a dologgal foglalkozni, mert Hibrid levelet küldött az egyik kitömött baglyával.

Gyerekek!

Malackát elítélték. Ma este fogják szegénykét levágni. Egyébként jól vagyok, az idő jó, a mindennapjaim a szokott mederben telnek. És ti hogy vagytok?

Hibrid

– Le kell menjünk hozzá! – jelentette ki Heri. – Szado Mazsi többet jelentett számára egy egyszerű disznónál. Szinte már a barátja volt neki.

– Sőt a testvére – jegyezte meg Máyfolt röhögve. – Ha jobban belegondolok, még hasonlítanak is egymásra.

Mindenki felhőrdült ezen az állati nagy pofátlanságon, hogy a gonoszképű jajdekáros ilyen közel merészelt ólalkodni hozzájuk. Az pedig, hogy nem átalott még szájalni is, valóságos népharagot váltott ki.

Herinek is felment a pumpa. No nem úgy, mint a rossz ütemben és rossz helyen leguggoló, nagyon peches véécénéninek, akinek egy igen kellemetlen pillanatban szintén *felment* a pumpa...

Nem!

Neki idegi alapon történt a dolog.

– Hé, Máyfolt! – szólt hirtelen. – Gyere csak ide hozzánk! Elárulunk neked egy titkot. Máyfolt volt annyira kíváncsi, mint amennyire ostoba, ezért úgy tett, ahogy Heri mondta.

– Mit akarsz, Kókler? – kérdezte kihívóan, pedig egyedül volt. Két testőre még az ágyat nyomta, mert még mindig rossz volt a gyomruk a sok tehéntrágyától.

Heri válasz helyett lekapta a tegnap is hordott zokniját, amiben ma is edzett egy kiadósat, és hirtelen erővel a gonosz Rágó Máyfolt orrára szorította.

– Aki túlságosan kíváncsi, az hamar megöregszik – lihegte Heri amikor végzett.

Vele.

Nem telt bele két perc és a görcsösen vergődő Máyfolt elernyed.

– Nem bírtam már hallgatni – magyarázta Heri a bátran figyelő tettestársaknak.

– Mit akarsz vele tenni? – kérdezte Hermelin aggódva, mert rájött, hogy bűnsegéddé avanszált.

– Elássuk valahol, hogy csak a feje legyen ki a földből. Remek terápia, otthon, a nevelőszüleimnél is mindig beválik. Egy idő után már nem is kellett elásni őket, mert kialakult és bevésozott egy feltételes reflex. Ha rossz fát tettek a tűzre, elég volt csak megmutatni nekik az ásót, máris tudták, hogy hol a helyük.

– Hol? – kérdezte Hermelin naivan, mint egy szőke nő, pedig ő vörös volt.

– A gödörben – felelte Heri morózan.

– Remek ötlet – kezdett lelkesedni Controlles, akit kissé szárnyalóbb fantáziával áldottak meg a szülei, mint a többi ikrét. – Már hamarabb is el kellett volna ásunk. Mennyi bajtól, szenvedéstől kímélhettük volna meg a világot. Sőt, az apját is eláshatnánk egyszer. Ő is nagyon megérdemelné... a piszok alak. De leginkább Netuddkit kellett volna elásni. Micsoda szerencséje van, hogy már nem él, hiszen Heri háromszor már megölte. Ha élne, legközelebb tutira elásnánk...

– Te, örök álmodozó – veregette meg barátjának hátát Heri az ásóval. Amikor készen voltak, Hermelint leküldték a járatba, hogy hozza fel a láthatatlanná tévő kifordítható köpönyeget. Azért őt, mert bátor volt, vakmerő, mindemellett pedig sokat nyomott a latban, hogy őt sorsolták ki, hogy menjen.

Heri nem mehetett, mert őt állandóan megfigyelte a gonosz és újabban gyanakvó Cotton. A lehető legváratlanabb pillanatokban volt képes rátörni az ajtót. Leckeírás közben, amikor elmerült a gondolataiban, fürdéskor, amikor éppen a fenekét szappanozta és már kétszer vééczés közben. Heri nagyon rühelte már, de nem tehetett semmit, hiába volt a világ háromszoros megmentője. Cotton nagyhatalmú professzor volt az iskolában, ő pedig csak egy egyszerű diák. Szava és szavazati joga nem volt, viszont jogában állt minden évben leszurkolni a nem kevés tandíjat, ami nélkül be sem engedték volna Rokfortba.

Heri igazságtalannak érezte ezt, de nem tehetett semmit.

Azaz mégis.

Lassan, lassan érlelődni kezdett benne a TERV.

Vacsora után a kilences ikrek, Hermelin és Heri nem mentek vissza a Csippendél toronyba, hanem először magukra borították az ásványvizet, majd amikor átöltöztek, a láthatatlanná tévő köpönyeget borították magukra, ezt követően nagy műgonddal elbújtak egy sámlí mögé.

Amikor hangos szárnyzuhogás közepette végre leszállt az éj, a kis csapat kilopózott az épületből.

Hibrid kunyhója felé vették az irányt. Ezer szerencséjükre senki nem látta meg őket, de még a folyamatosan járőröző terminátorokat is sikerült kikerülniük.

Amikor kopogtak az ajtón, Hibrid kinézett, de mivel semmit nem látott, csak a fekete éjszakát, nem engedte be őket.

– Elfelejtettük levenni a köpönyeget! – csapott Controlles homlokára Heri.

– Tényleg! – csapott Hermelin homlokára Controlles.

– Milyen csacsik is vagyunk! – csapott Hermelin is Pagedown homlokára.

Amikor így, szépen körbecsapkodták egymás homlokát, levették a köpönyeget, és Heri ismét kopoghatott.

Hibrid kidugta a fejét.

Amikor meglátta őket, kis híján elájult meglepetésében.

– Megörültetek? Hogy mertetek idejönni? Ha meglát valaki titeket, mindannyiótokat kicsapnak az iskolából.

– Jobb kicsapatva büszkén élni, mint sunnyogva ide járn! – jelentette ki Hermelin karakánul.

Mindenki elismerően füttyögött, hogy ez már bátor beszéd.

Petbull, Hibrid kutyája előjött az ágy alól és csóválni kezdte a farkát, majd egészen magasba emelte, annyira örült.

– Látjátok, ilyenkor, amikor feláll a farka, nyugodtan meg lehet simogatni – magyarázta Hibrid.

– Tisztára olyan, mint én... – mormogta a bajusza alatt Heri.

– Beszéljünk a kivégzésről – javasolta Controlles a dolgok közepébe vágva.

Hibrid zokogni kezdett:

– A fellebbviteli bíróság is elutasította a kegyelmi kérvényünket. Dupladurr professzor mindent megtett, de a gonosz Máyfolt apuka mindenkit megfélemlített. A Ritka Nagy Állatok Irtására szakosodott bizottság ítéletét senki nem változtathatja meg. Még egy fél óra, és ki fogják végezni. Villamosszékbe ültetik, aztán... – Hibrid az ujjával jelezte, hogy utána nincs tovább, szegény Szado Mazsinak annyi lesz.

– Rettenetes – szomorkodott mindenki.

– Ott leszek mellette, és fogom majd a kezét a nehéz pillanatban – ígérte Hibrid.

Erről mindenki igyekezett lebeszélni, mert látták az óriáson, hogy malackájának leendő halála így is eléggé megrázza. Felesleges volna, ha még ennél is jobban megrázná valami.

Hibrid megint mákteát főzött, hogy előre enyhítse leendő gyászának fájdalmait. Controlles, az egyik üres teáscsésze aljában, legnagyobb öröme megalálta elveszettnek és döglöttnek hitt patkányát, Kakeszt. A patkány betegnek és fertőzőnek látszott, mint általában minden patkány.

Hibrid hirtelen felugrott, mert meghallotta, hogy jönnek kivégezni Szado Mazsit.

– Jajajajaja! – mondta kétségbeesetten. – Jönnek! Bűjlatok el valahová. Nem is! Menjetek ki a hátsó kijáraton! Azonnal!

A gyerekek magukra terítették a láthatatlanná tévő köpönyeget, majd futásnak eredtek, mert a hátsó kijárat hátul volt, és előbb még oda kellett érni, és csak utána lehetett kijárni rajta.

A fiatalokorúak rohantak visszafelé az iskola irányában, amikor a horizont alján megláttak egy nagy, kékesfehér villanást, utána reccsenés, sisterség hallatszott. Az előttük magasodó Rokforti Hóhér és Kivégző Műegyetem épületkomplexumának fényei egy pillanatra elhomályosultak, majd újra fényárba borultak.

– Megölték!!! – hörögte Heri.

Egy perc néma gyászszünettel és vigyázálással emlékeztek a néhai malackára, aki éppen az imént hamvába holt, és egyben vagy égett darabokban jobblétre szenderült.

– Hogy tehették? – kérdezte Hermelin iszonyattal a hangjában.

– Az áram segítségével – magyarázta Controlles türelmesen.

Kakesz, a patkány roppant ideges volt, megharapta Controllest, aki kivételesen örült, hogy az ujját csípte csak meg a kis dög, mert járhatott volna sokkal rosszabbul is, hiszen régebben nem egyszer a nadrágzsebében tartotta, ahol a patkány sokkal nagyobb kárt is okozott már.

Ebben a pillanatban Kakesz kiugrott Controlles kezéből, és irányíthatatlanná válva eltűnt a Négyszögletű Kerekerdő környező rengetegében.

Controlles hiába rohant utána, mint aki meg akarja találni, a patkány eltűnt. Kakesz gazdája vaktában rohanni kezdett előre. A vakszerencse megsegítette, mert véletlenül átesett egy kérészben fekvő rőzsegyűjtő anyókán, aki cifrán káromkodott. Amint a földre puffant a feje, meglátta az orra előtt a remegő Kakeszt. Controlles megfogta.

A patkányt.

Felpattant, átugrotta az anyókát, majd visszaroht a barátaihoz és a testvéreihez, ahol nagyobb biztonságban érezte magát, mint egyedül a sötét erdőben, egy rosszkezdű, rőzsegyűjtő anyókéval, aki folyamatosan cifrábnál cifrább átkot szórt rá.

A következő pillanatban, ki tudja honnan, egy óriási, vörös szemű kullancs rontott rájuk, ráugrott Herire és nyalogatni kezdte az arcát. A többiek ordítani kezdtek rettenetükben, volt aki menekülőre fogta a dolgot, akadt, aki egyszerűen úgy eltűnt, hogy legközelebb csak a történet végén került elő.

A kullancs egyszercsak abbahagyta a nyalogatást, mint fagyija fogytán a kisgyerek, és morogva rávetette magát Controllesre, akit megragadott a fogával, majd elvonszolta valahová.

Heri és Hermelin ott álltak, és nem láttak semmit, mert annyira sötét volt, ők pedig teljesen megdöbbenek.

– *Tungsrám Halogén!* – kiáltotta Hermelin. Varázspálcájának végén hatalmas lángcsóva jelent meg, volt vagy tízméternyi magas és legalább két méter széles.

– *Pianisszímó!* – kiáltotta Hermelin, mire a láng összement, mint minőségi új ruha az első mosás után.

Szolid fény világította meg az előttük húzódó terepet. A rettenetes kullancs ott ráncigálta szegény Controllest, aki talán el is ájult, mert egyáltalán nem tudta már magát kontrollálni, a teste összevissza rázkódott, ahogy a hatalmas állat maga után vonszolta.

– Gyerünk! – kiáltotta Heri és futásnak eredt. Hermelin sem volt rest, mert a rest kétszer fárad, hanem futni kezdett Heri után.

Ebben a pillanatban egy faág arcon vágta Herit.

A következő pillanatban megint, sőt még Hermelint is.

– Te jó ég! – csodálkozott a fiú. – Ez a hírhedt vadalmafa. Rettenetesen veszélyes és durva. Senki nem mehet a közelébe, mert azonnal agyonvágja, mint az előbb szegény malackát az áram.

– ÁÁÁÁÁÁÁÁ – szisszent fel Hermelin is, és a földre rogyott.

A vadalmafa eszeveszetten csapkodott az ágaival, képtelenségnek tűnt közelebb menni hozzá. A hatalmas kullancs viszont beráncigálta az alélt Controllest a fa alá, és a gyökerek között húzódó lyukon keresztül lerángatta szegény fiút – ki tudja, hová.

– Tennünk kell valamit! – sikította Hermelin.

Heri is erre gondolt, csak nem mondta ennyire ki. A feladat ellenben megoldhatatlannak látszott. Akitől legkevésbé várták volna, az sietett a segítségükre.

Nem, nem a Batman volt.

Hanem Hermelin számi macskája. Odalépett a fához, és egy egyszerű váltókapcsoló segítségével kikapcsolta.

– Soha nem gondoltam volna, hogy így kell... – lihegte döbbenettel Heri.

De nem volt sok idejük a meglepődésre, mert Controlles talán már meg is halt azóta. Az aggodalom teljesen elvette a józan eszüket. Rohanni kezdtek. A megmerevedett fa gyökerei között lévő lyuk alig volt akkora, hogy átpréseljék magukat rajta.

– Jó ég! – mondta Heri miközben felkapcsolta a lámpaként szolgáló varázspálcáját.

Egy szűk járatban voltak. Heri haladt elől, Hermelin pedig ment utána, mint akinek az a dolga.

A járat kanyargott, fel és le emelkedett, süllyedt, de nem akart véget érni. De Heri és Hermelin csak mentek előre, eltökélten, bátran, rendíthetetlenül. Menet közben félresöpörték a sikoltozó hét törpét, átgázoltak régi római csontvázaikon, középkori kincskeresők maradványain, rossz helyre keveredett könnyűbúvárokon, miegyebeken, amikor hirtelen és váratlanul megérkeztek. Kiléptek az alagútból, majd kiegyenesedve körbenéztek a teremben, ahová jutottak.

– Heri! – mondta lassan Hermelin. – Szerintem ez a Szellent-tanya.

– Miből gondolod? – kérdezte suttogva Heri.

– Érzem – felelte Hermelin.

Heri hátán végigfutott a hideg. Ő is érezte azt a szagot, amit évszázadokkal ezelőtt a trollok bocsátottak ki a fenekükön, mindannyiuk halálát okozva. A halálos és rettenetes aromaterápia mind a mai napig nem oszlott el teljesen.

A szoba másik végéből egy emberi alak körvonalai bontakoztak ki.

– Állati! – döbbsent meg Heri és meglepetésében majdnem eldobta az agyát. Hermelin is látta, hogy nagy pácba kerültek, de nem tudott szólani. De ő is látta azt, amit Heri.

– Pontosan, ahogy mondd – nevetett az alak, és közelebb jött hozzájuk.

Akkor már látták, hogy nem a kullancs, hanem a kullancs ő maga, mert átváltozott – azazhogypontosan vissza.

Heri megismerte a szülei esküvői fotójáról a közeledő férfit, aki ezek szerint animágus volt. Nagyon kimerültnek látszott, megöregedett, szakadt volt a ruhája, fésületlen a haja és nem használt dezodort sem. De ő volt az, nem fért hozzá szemernyi kétség sem. Black Jack állt előttük, a keresztapja.

17. Állatok

– Megölte a szüleimet! – kiáltotta minden dühének erejével Heri, és rávetette magát Black Jackra.

Dulakodás kezdődött.

Majd folytatódott.

Heri ököllel verte Blacket, pedig nem volt dob.

A keresztapja nem védekezett, mert nem tudott, annyira meglepte a támadás.

Hermelin sikoltozott, eltakarta a szemét, mint bizonytalan női sofőr veszélyes előzés közben. Csak akkor hallgatott el hirtelen, amikor belépett a helyiségbe Lompos professzor, és mindenkitől elvette a varázspálcáját. Mintha egészen telhetetlen volna, magához ragadta a szót is.

– Hol van Pedigré Pál? – kérdezte a földön fekvő Black Jacktól, aki annyira ki volt, mint egy fekvőbeteg.

A kértett Controllesre és a fiú tulajdonát képező patkányra mutatott. Lompos erre elcsodálkozott, majd felsegítette a földről a gyengélkedő Black Jacket, és megölelte, mintha valami jó ismerőse lett volna.

A gyerekek elcsodálóztak.

– Maga egy áruló! – kiáltotta Controlles. Neki fáj legjobban a lelke meg a lába, utóbbi azért, mert el is tört vagy tizenkét helyen.

– Nem vagyok áruló! – tiltakozott Lompos. – Ne ítéljete elhamarkodottan. Itt senki sem az, akinek látszik.

– ??? – kérdezte Heri.

– Igen, srácok, én igazából egy vérfarkas vagyok – vallotta be pityeregve Lompos. – Már gyerekkorom óta, de jól titkolom, mert nem akartam, hogy kiderüljön, hiszen olyan ciki.

– Tudtam! – kiáltotta Hermelin. – Többször láttam, hogy fél a teliholdtól, és kifizyeltem, hogy egyszer meg is ugatta.

– Én sem az vagyok, akinek hisztek – vallotta be Black Jack. – Jőmagam is tartozom nektek egy vallomással. Én ártatlan vagyok. Nem én öltem meg Heri szüleit.

– Én pedig a CIA embere vagyok – ismerte be halkan Hermelin. – Azért építettek be ide, hogy megfigyeljem, mi folyik itt.

– Én pedig a nagy írónak, K. B. Rottringnak dolgozom – vallotta be szemlesütve Heri. – Tudom, hogy rosszulesik majd nektek, amit mondok, de ismerem a forgatókönyvet. Tudom, mi következik a következő oldallap tetején, és az azutáni alján...

– Én pedig egy háztartási robot vagyok – ismerte be Controlles szégyenkezve. – Talán a nevemből kitaláltátok, meg a homlokomra ragasztott Intel Inside feliratból, de ha nem, akkor most mondom.

Így hallgattak ledöbbenve egy darabig, nézegették egymást hitetlenkedve, majd amikor már nem bírták tovább, akkor Lompos professzor ragadta magához a szót.

– Controlles patkánya sem az, aminek látszik – mondta lassan.

– Kakesz ártatlan! – próbálta védeni Controlles, de csak úgy becsületből, nem pedig valami nagy meggyőződésből. Ő sem szerette már Kakeszt annyira, mert igen sok kellemetlenséget volt kénytelen elszenvedni a kis dög miatt az utóbbi órákban. Meg korábban is. Rosszulesett neki, hogy amikor a zsebében hordta, annyit rágcsálta a golyóit, hogy szinte már az idegeire ment, ha ránézett. – Ronda kis dög – mondta Lompos, és a farkánál fogva meglóbálta Kakeszt, aki remegett, mint egy nyárfalevél.

– Bűnbaknak éppen jó lesz! – javasolta Black Jack.

– Remek ötlet! – kapott a szaván Lompos professzor.

– Most pedig következék a büntárgyalás.

– Előbb vissza kell őt varázsolnunk azzá, aki – vetett ellent Black Jack.

– Egy szavukat sem értem – vágott közbe Heri.

– Pedig angolul beszélünk – csodálkozott Lompos.

– De ez a könyv magyarul van – hitetlenkedett Heri.

– Hogy lehet, hogy mindenki érti, amit beszélünk?

– Két dolog jöhet szóba – mondta egészen lassan Lompos professzor, hogy az is megértse, aki csak úgy szőr mentén keni a témát. – Az egyik, hogy az angol és a magyar semmiben sem különbözik egymástól. A másik pedig az, hogy mi tényleg angolul beszélünk, de aki minket olvas, annyira tud angolul, mintha nem is angolul beszélnének, hanem magyarul. Fel sem tűnik neki.

– Első pillantásra bonyolultnak tűnik – jegyezte meg Black Jack elgondolkodva.

– Még a másodikra is – csóválta a fejét Hermelin, aki nem hitt el rögtön mindent, amit mondtak neki.

– Hogy lehet az, hogy Kakesz nem is Kakesz, hanem Pedigré Pál, a kisállat? Aki ráadásul bűnbak? – aggodalmaskodott Heri, aki nem fogott még fel mindent kristálytisztán.

– Hosszú történet ez! – sóhajtott Lompos professzor. – Kezdeném az elejéről, mert csak úgy fogjátok tökéletesen átlátni. Ha a közepéről vagy a végéről kezdeném, biztosan nem értenétek meg, miféle sötét titkok rejtőznek az idő mélyén. Miután senkinek nem volt ellenvetése, belefogott.

– Amikor tizenvalahány évvel ezelőtt a gonosz Netuddki hatalma tetőpontján arra készült, hogy meggyilkolja Heri szüleit, mi, a barátai igyekeztünk elrejtetni őt. Csak kevesen tudtuk, hogy hol tartózkodnak. Jőmagam, Black Jack és Pedigré Pál, néhány barátunk, ismerősünk, ezek rokonai, a szomszédok, azok ismerősei és szomszédai.

– Ki az a jőmagam? – vetette közbe Controlles, de leintették.

– Amikor egyszer Heri szülei házi körülmények között végrehajtott védő varázslással álcázták magukat, Pedigré Pál volt az, akinek elmondták, hogy valójában hol laknak. Először azt akartuk, hogy én őrizzem a titkukat, mint a sír, de mivel még nem akartam meghalni, inkább azt javasoltam,

meg legyen talán valaki más. Mert aki nem ismerte a rejtekhelyet, soha nem találta volna meg őket. Még akkor sem, ha éppen a nappalijukban állt volna a tévé előtt.

– Nahát! – suttozta Hermelin. – És ezekről a dolgokról semmit nem tud a Cég.

– Az álnok Pedigré Pál viszont elárulta legjobb barátját és feleségét. Netudtki elment hozzájuk és meggyilkolta őket. De Heri bosszút állt, és a gonosz meghalt még ott helyben. Azt is mondhatnám, hogy a kis Heri jól *helyben hagyta* a pizok-fajzatot. Azért még nem egészen világos minden – köhintett halkan Heri. – Vannak apró részletek, amiket nem értek. Például azt, hogy miként lett Pedigré Pál, alias Kakesz patkánnyá, amikor a hivatalos álláspont szerint ő már meghalt tizenvalahány éve, és nem más ölte meg, mint Black Jack, aki elárulta a szüleit. Itt bizonyos ellentmondást érzek az ügyben.

– Én is! – kiáltotta ekkor a hátuk mögött Cotton professzor. Szétlebbentette magán a köpönyeget, mint valami szatír. Gonoszul vigyorgott, amikor a nem ehhez szokott fiatalok meglátták kidolgozatlan izmait, rengő hasháját, fekete ruháját és fekete lakkcipőjét.

– Hahahahaha – kárörvendett Cotton, és ledobta magáról a láthatatlanná tévő köpönyeget, amit a vadalmafa alatt talált. Most már mindenki belevágott a keserű felismerés, hogy bizony nagy ostobaság volt otthagyni ebek harmincadjára, hogy bármelyik arrajáró alvajáró magára vehesse azután meg összevissza mászkáljon a köpeny leple alatt. Mert hát Cotton bizony magára vette, ide lopózott, majd felfedte magát.

– Cotton vagyok az iskolából! – kiáltotta.

Mindenki meglepődött, legalább annyira, mintha a havasi ember jelent volna meg nekik síoverálban.

Cotton a meglepetés erejét kihasználva mindenki kezéből mágikus úton kiröppentette a varázspálcát, majd a begyűjtött eszközöket a zsebébe dugta.

– Most pedig maguk mindannyian velem jönnek. Még ma este átveszem a Malvin-díjat, a legmagasabb mágiakitüntetést, amiért egyedül elfogtam a veszélyes sorozatgyilkost és hamiskártyást, Black Jacket. Nem vagyok kíváncsi az ostoba ellenkezéseikre. Benned pedig, Lomposkám, nagyot csalódtam – sziszegte Cotton.

Heri azonban kíváncsi volt a történet azon részeire is, amelyek egyelőre elmaradtak Cotton belépője miatt.

Egy régi széssel hátulról leütötte a professzort, mint vak a poharat.

Cotton nyikkanás nélkül a földre rogyott.

– Ezért még nagyon megüthetjük a bokánkat! – szörnyülködött Hermelin.

– Feltéve, ha túléljük – bölcsekedett Heri.

– Köszönöm, Heri! – hálálkodott Lompos professzor.

– Tudod, fiam, mindig nagyon utáltam, ha valaki félbeszakít, mielőtt még elmondhattam volna azt amit aka...

– Kérem, válaszoljanak a korábban feltett kérdéseimre – vágott közbe Heri. – Megöl a kíváncsiság. Még azt sem tudom, hogy Lompos professzor úr honnan tudta, hogy mi itt vagyunk.

Lompos elmosolyodott, mert a kérdés jó volt, nagyon jó.

– A Tökfejek Térképe árulta el.

– Honnan tudta, hogyan működik? – lepődött meg Heri.

– Mivel én voltam az egyik, aki megalkotta – nevetett Lompos professzor – még emlékeztem, hogy kell bekapcsolni.

Heri meg volt lepve, mint naiv kislány kilenc hónappal az első komoly randi után.

– Én vagyok Holdkór – ismerte be Lompos professzor.

– Én pedig Kullancs – nevetett halkan Black Jack.

– Ez pedig itt Cickafark – emelte a tiltakozó patkányt a magasba Lompos.

– És kicsoda a negyedik beltág, bizonyos Waracskos úr? – kérdezte Heri.

– Az apád, Heri, az apád... – mondta Lompos prof.

– Ne tessék engem szidni – tiltakozott Heri, de amikor részletesebben elmagyarázták, megértette, hogy mi a tényállás. Az ő apja, Dzsémsz Kókler volt a negyedik lóköttő ebben a galeriben.

– Öljük meg most! – javasolta heveny vérszomjival a hangjában Balek Jack. – Több mint tíz évet ültem miatta, most végre ki akarom tekerni a nyakát.

– Kit akarnak a bácsik megölni? – kérdezte riadtan Controlles. A nagy fájdalmai miatt nehezen értett meg olyan dolgokat, amelyek máskor talán világosabbak lehettek volna számára.

– Az árulót, Heri szüleinek gyilkosát, aki évekig jóbarátnak tetette magát, közben pedig csak az alkalomra várt, hogy hátba szúrjon mindenkit – kiáltotta egyre jobban behergelve magát Black. Vérben forogtak karikás szemei.

– A térkép jelezte, hogy itt vagytok. De azt is, hogy itt van Pedigré Pál, akinek már tizenvalahány éve meg kellett volna halnia. Mégpedig Black kezétől, aki közben többszáz *kuglit*, vagyis mágiamentes polgári áldozatot eltett láb alól. Ez volt a hivatalos verzió – magyarázta Lompos professzor.

– Valójában azonban eljátszotta a saját halálát – dühöngött Black Jack. – Lóvátett mindenkit. Mint a trójai faló. Mert a térkép nem hazudik. Ugyanis nem tud beszélni, csak mutogat.

– Tizenkét éve a családomban éll – fintorgott Controlles. – Beépült közénk, mint egy retrovírus! Kígyót melengettünk a keblünkön... – kigombolta az ingét és megnézte, nincs-e rajta harapásnyom.

Heri kapkodta a fejét ide oda, mint pingpong-meccsen a közönség.

– Láttam a térképen, hogy mindenki itt van a Szellent-tanyán – folytatta Lompos professzor. – Az épületet egyébként azért építtette nekem diákkoromban Dupladurr professzor, mert vérfarkas vagyok. Minden teliholdkor rámjön a holdkór, és átváltozom. Gyerekkoromban egyszer megharapott egy ilyen szörnyeteg, amilyen én is vagyok. Azóta tart a kálváriám. De a jó Dupladurr megengedte, hogy ide járjak a Rokfortra. Ám az átváltozásaim miatt minden hónapban el kellett rejtőzzem egy kis időre. Volt néhány rossz napom, mint ahogy a nőknek is. Bár az állítólag még ennél is rosszabb. Biztosat nem tudhatok, mert még nem voltam nő. Az átoperáltatásomat csak jövőre tervezem.

Lompos elhallgatott, látszott, hogy a feltululó emlékek elakasztják a szava járását.

– A barátaim, Black, Kókler és Pedigré kifigyelték, hogy mindig eltűnök. Rájöttek a titkomra. Azt mondták, hogy ők is szeretnék kipróbálni. Ezért aztán elvégeztek egy gyorstalpaló átváltozási tanfolyamot, amit saját tapasztalataimból merítettem és zártkörű fakultáció keretében csakis nekik tanítottam. Ám ők szerencsére megválaszthatták, hogy miféle állattá változnak át. Minden hónapban egyszer átváltoztunk. Mivel mindannyian állatokká váltunk, már nem voltam veszélyes a barátaimra, akik ha emberek maradtak volna, bizony őket is megharaptam volna, mint a pinty.

– Állati! – összegezte Hermelin, aki teljesen le volt nyugózva, hogy hogyan is találhat ki valaki ennyi hazugságot egyedül.

– Pedigré Pál pedig eljátszotta a saját halálát, felrobbantotta a fél várost, csak azért, hogy mindenki azt gondolja, hogy én követtem el a rémtettet – tért vissza a korábbi témára Black. – Amíg ő eltűnt a csatornában, engem letartóztattak, ártatlanul Alkatrazba hurcoltak, ahol csoda, hogy nem örültem meg, mert hiszen állandóan *sóul* a Sing-Sing...

– Tényleg, hogy lehet, hogy túl tetszett élni ép elmével? – kérdezte Hermelin, a kis kíváncsi.
– Tudtam, hogy ártatlan vagyok. Ezen kívül szeretem a Sing-Singet. Bár nem annyira, amennyit ott *soul*.
– Hogyan tudott megszökni Alkatrazból, ahonnan nem is lehet megszökni? – kérdezte Heri.
– Átváltoztam kullancssá. A terminátorok majdnem vakok. Ha láttatok már ilyesfajta teremtményeket, tudjátok, hogy folyton szerelniük kell a tükörben a vörös kis nyusziszemüket. Valami konstrukciós hiba, talán más, ki tudja. Csak a bioszuflát érzékelik. Amikor megtudtam egy újságból, amit Camel minisztertől oroztam el, hogy Pedigré Pál él, és patkányként virul, tudtam, hogy ide kell jöjjelek, mert Heri veszélyben van, nagy veszélyben. De ne lacafacázzunk annyit, öljük meg azt a dögöt! – javasolta Black, és megint indulatba jött.
– Jaj, ne! – sopánkodott Controlles. – Hátha nem is ő az.
– Erről csak egyféleképpen győződhetünk meg – vette át a szót Lompos.
– Ha átváltoztatjuk végre azzá, aki valójában ő – fejezte be Black Jack és rászégezte a pálcáját a patkányra, aki megdermedt, mintha folyékony nitrogénbe pottyant volna.

18. Az idő kereke

Lompos professzor és Black Jack Kakeszre szegezték a pálcájukat. A patkány üvöltött, mert nem szerette, ha valaki rászégezi a pálcáját, ha pedig ketten tették ugyanezt, akkor a kín valósággal kibíratatlan volt.
Inkább visszaváltozott emberré.
Egy alacsony, köpcös, alig százkilencven centi magas, idősödő fiatalember állt előttük, aki bizony minden volt, csak szép nem.
– Ártatlan vagyok! – sikoltotta a kisember.
– Elhallgass, te áruló! – kiáltott rá Black Jack. – Tudjuk, hogy bűnös vagy. Szolgája voltál a gonosz Megawatt Voltmárvoltnak, elárultad a barátaidat, tudjuk, hogy soha nem utaltad át az adód egy százalékát jótékony célra, és tanúk vannak rá, hogy egyetlen egyszer sem fizetted be a parkolócéduláidat.
– Ez csak észben igaz! – védekezett nyűszítve a kisember. – A parkolócédulákat mindig befizettem...
– Ez nagyon kevés jó pont ahhoz, hogy megkegyelmezzünk neked! – kiáltott rá Black Jack. Láthatóan Lompossal együtt arra készültek, hogy örökre meggyilkolják.
– Nem ölhetik meg! – szólt közbe rémülten Heri. – Nem akarom, hogy ilyen jó emberek beszennyezzék a kezüket ezzel a piszkos kis patkánnyal – orrával fitymálólág Pedigré Pál felé köpött.
– Köszönöm, Kókler úr! – hálálkodott Pedigré.
– Inkább vigyék Alkatrazba, mert megérdemli – folytatta Heri. – A terminátorok vigyáznak majd rá, hogy *vissza ne térjen*.
– Ne... ne... nem ilyen lovat akartam – siránkozott Pedigré Pál.
– Lóvá tették, ahogyan te is minket! – vicsorgott rá Black Jack. – Most pedig megkötözünk, egymáshoz láncolódunk, majd erőltetett hátramenetben visszatérünk a Rokfort Tanulmányegyetemre. Ott érdemeid megismertetése mellett, és egy utolsó vacsora után majd szépen felkoncolnak. Én pedig ártatlanná válok, szabad leszek, mint a madár. Heri Kókler nálam lakhat a családi sasfészekünkben, ami egy klassz kis skót kísértetkastély, minőségi kísértetekkel, a Dundy familiát pedig örökre ejtheti. A szomszédban egyébként remek csajok laknak. Amikor évente két napig nyár van, és csak kicsit esik az eső, imádnak monokiniben vagy anélkül napozni.
– Hurrá – lelkenedett Heri Kókler, az árva, mert szerette a csajokat.
– Ne, ne, ne! – könyörgött a csalárd gálád, de mindhiába. Úgy lett, ahogy Black mondotta.
Igen ám, de amikor már éppen kijutottak a járatból és az iskola felé tartottak, sőt már majdnem olyan közel jártak hozzá, mint a Tunguz meteor Moszkvához, Lompos professzor megrázkódott, mint a légkalapácsos ember, majd kezdett átváltozni valami egészen mássá.
– Elfelejtettem bevenni a Véres Cseppemet! – hörgögte. – Át fogok változni nehézgépkezelővé. De rögtön utána vérfarkas lesz belőlem, és mindenkit megharapok.
– De miért éppen nehézgépkezelővé? – ijedt meg Hermelin.
– Tudja a rosseb... – hörgögte tovább Lompos, de tovább folytatta az átváltozást. Már nehézgép-kezelői munkaruha volt rajta, és az átváltozás tovább folytatódott. Vonyítani kezdett, mint a kisnyugdíjas, amikor meglátja a gázszámlást, szőr nőtt az orrában meg az egész testén. Tisztára úgy nézett ki, mint egy vérfarkas.
A pillanatnyi zűrzavart kihasználva Pedigré Pál átváltozott megint Kakesszá, és eliszkolt az erdőbe, ahol már senki nem találta meg. Hermelin számi macskái nyávogva menekültek ismeretlen irányba, mert finom ösztöneikkel megéreztek, hogy a java még csak most következik.
– Meneküljete! – javasolta Black Jack adekvátan. – Ha itt maradtok, a hét végére már csak gyászjelentés lesz belőletek. Én átváltozom kullancssá, és addig harapom Lomposkát, amíg bemenekül előlem az erdőbe, ahol azután ugyan kicsit ráijeszt majd az orvadászokra, de lényegében ártalmatlanná válik.
Így is lett, nem másképp.
– Gyere! – ragadta meg Heri karját Hermelin. – Fussunk, amerre látunk!
Heri nem sokat gondolkodott, mert jelenlegi állapotában erre nem is lett volna képes, hanem Hermelin után iramodott. Controlles a tizenkét helyen eltört lábával habozás nélkül, ám valamivel lassabban követte őket. Cotton professzor alélt teste, ami hozzájuk volt kötözve egy jó erős spárgával, utánuk zötykölődött.. A feje a kemény talajon dang-dang-dang-dang hangot adva pattogott. Senki nem törődött vele, hogy vajon milyen mérvű agykárosodást fog szenvedni, mert nagyon kellett sietniük. Érezték, hogy mindjárt ütni fog az órájuk.
Nem is sejtették, hogy mennyire így van.
Vagyis, hogy – lesz. Egyszer csak megtorpantak.
Heri észrevette, hogy körös-körül mindenütt terminátorok veszik körbe őket. A ködös, párás éjjeli levegőben egy kullancsból éppen ebben a pillanatban emberré változó alak körül terminátorok csoportosultak.
Az egyik csuklyás hatalmas táblát cipelt, amelyen ez a felirat világított jól láthatóan, hogy még a többségében vak terminátorok is el tudják olvasni.

Heri érezte, hogy valami vidám dolgot kell gondolnia, nehogy elveszítse a lélekjelenlétét. Eszébe jutott az a pillanat, amikor Dundy Nudly rájött, hogy mégsem a lekvárt nyalta ki az éj leple alatt a befőttes-üvegből.

Nem volt éppen rossz, de most ez sem lehetett elég.

– Hermelin! – kiáltotta Heri. – Segíts!

De Hermelin nem tudott segíteni, mert elájult. Heri bírta a terminátorok közelségét, valószínűleg allergiás volt rájuk.

Heri egyedül maradt a negatív gondolataival.

És még a patrónus műhája sem volt nála!

A jó életbe!

Tennie kellett valamit, ha nem akart meghalni.

Érezte a terminátorok gépzsírjának rettenetes szagát. Kattogó alkatrészeik zöreje megbénította az agyát. Az egyik szörnyeteg, amely talán a legközelebb állt hozzá, levette a csuklyáját. Egy nagyon rosszcarcú alak nézett a szemébe. Gondosan aszott bőre teljesen fekete volt a sötétben, koponyaszerű fémarcán fura vigyor ült, vak szemében pedig szörnyű fény fémllett. De a szája! Az volt a legrosszabb! Csókos száját vastag, nyálálló rúzsréteg védte az időjárás viszonyosságaitól. Nyelve vastag volt és hosszú, ráadásul máris kidugta, mintha egyenesen akarna valamit vele. Heri érezte, hogy két erős vaskéz ragadja meg a nyakát, és arra kényszeríti, hogy nyálja meg az ajka szélét, ernyessze el lazául, hunyja be a szemét, és egy picikét dugja ki a nyelvét. De ne nagyon, mert az gusztustalan.

A terminátorok egyike fölébe hajolt, hogy röhögve lesmárolja és örökre kiszívja belőle a bioszuflát.

– Nem akarom! Én még szűz vagyok!

Ebben a hátborzongató pillanatban vakító fényesség támadt, és megjelent egy világító orrszaru, amelyik az orrát piszkálta. Valahogy furcsán ismerősnek tűnt, de Heri rohadtul nem törődött vele, hogy honnan. A csodás teremtményből ragyogó fényesség áradt. Közben Heri furcsa módon szódavíz szagot vélt felfedezni a levegőben. A terminátorok becsukták lazára eresztett, csókra kész ajkukat, majd sietve távoztak saját állomáshelyük felé.

Heri még látta, hogy a távolban egy alak, aki ismerősnek tűnt a manikürtükréből, felemelkedik a földről és mond valamit. Az alak az apja volt! Ő volt Waracskos úr, az orrszaru! Heri kezdte elveszíteni a fonalat. Úgy érezte, ez már több a *sokknál*, ezért elájult.

Amikor legközelebb magához tért, már egy kórházi ágyon feküdt. Madám Fityula, a főnővér, aggodalommal vegyes riadalommal figyelte, amint lassan kinyitogatta a két szép szemét. Hiába, szép gyerek volt ez a Heri Kókler! Nem véletlenül akarták a terminátorok is megcsókolni.

De Heri hiába nyitotta ki a szemét, egy darabig azt hitte, hogy álmodik. A szoba távoli sarkában Cotton professzor beszélt éppen. Amiket mondott, attól égnek állt a haja.

– Mások életének kockáztatásával megmentettem mindenkit! – jelentette ki fellengzősen.

Camel miniszter áhítattal figyelte a nap hőjét, aki folytatta:

– Black Jack megpróbált elkábítani és az áruló Lompos segítségével meggyilkolni, de hiába, mert magamhoz tértem. A gyerekek memóriáját összezavarta, úgyhogy ne is törődjenek vele, hogy miket zagyválnak össze. Nem tudom, miért vonultak vissza a terminátorok, ám engedje meg, hogy arra következtessenek, hogy szerény személyem elszánt közeledtének következtében látták jónak, hogy menekülőre fogják a dolgot.

– Cotton professzor úr – lelkesedett Camel miniszter. – Máris vegye úgy, hogy megkapta a Malvin érdemrend arany fokozatát.

– Köszönöm, miniszter úr, de nem kellett volna...

– Ne szerénykedjen, professzor úr – udvariaskodott Camel.

– ...ennyit vámi vele – fejezte be a szerény Cotton.

Heri mély álomba zuhant, közben pedig remélte, hogy ez nem lehet igaz.

Amikor felébredt, a nővérke táblányi étcsokit helyezett el az éjjeli szekrényén, és egy apró kis kalapáccsal apró darabokra törögte.

A csokit.

Camel és Cotton lépett be az ajtón, hogy megnézzék, él-e, hal-e. Arra gondoltak, ha már hal, akkor hoznak neki haleledelt, hogy kedveskedjenek vele neki. Mert még mindig hős volt, aki háromszor megölte a gonosz Netuddkit, valamint ugyanennyi alkalommal megmentette a világot. Ezt azért nem lehetett csak úgy, egyik napról a másikra elfelejteni.

– Black Jack ártatlan! – kiáltotta Heri. – Pedigré Pál a ludas, nekünk mindent beismert.

– Téveszméik vannak – magyarázta Camelnek Cotton, mintha csak egy súlyos elmebeteg diagnózisát ismertetné. – Bár azok után, amiken keresztülmentek, bizony, nem is csoda.

– Beszélnem kell Dupladurr professzorral! – követelte Heri.

– Pihennetek kell! – javasolta a nővérke. – Ne féljete, Black Jack jó kezekben van. A terminátor bácsik hamarosan csókolózni fognak vele, amitől elveszíti majd az esztét.

– Jaj, ne! – hisztizett Hermelin is. – Hiszen ártatlan, amilyen én is vagyok.

Erre mindenki elpirult és lesütötte a szemét.

A nővérke teletömte Heri száját csokival és csokipapírral, hogy ne tudjon annyit beszélni, szelíden ágyba dugta, majd Hermelinnel is ugyanezt tette.

Cottont és Camelt pedig ingerülten felszólította, hogy ne molesztálják a betegeit.

Az ajtón kopogás hallatszott, majd mit tesz isten, belépett rajta Dupladurr professzor.

– Igazgató bácsi! – pítizett Hermelin még mindig teli szájjal. – De jó hogy tetszett jönni!

– Tetszett, nem tetszett, itt vagyok – nevetett Dupladurr, de látszott rajta, hogy gondok gyötrik.

– Kérek mindenkit, hogy távozzon!

Amikor valóban mindenki menni akart, Dupladurr hozzátette:

– Kivéve Herit és Hermelint.

– Professzor úr! – kezdte Heri. – Balek Jack ártatlan. Igazából Pedigré Pál a bűnös, de ő meg eltűnt.

– Hiszek neked, mert meggyőzőek a bizonyítékaid. És én is utálom Cottont, nem akarom, hogy megkapja a Malvin-díjat.

– Juj, de jó, akkor felmentik Black bácsit? – kérdezte Hermelin.

– Sajnos nem. Minden ellene szól. Lompos professzor sem tanúskodhat mellette, mert jelenleg még mindig a Négyszögletű Kerekerdőben bolyong és a Holdat ugatja. Mire visszanyeri régi formáját, Blacknek befellegzik. A terminátorok kiszívják belőle a bioszuflát, ezzel pedig végrehajtják rajta a részleges lobotómiát, ezután nyáladzó idióta lesz belőle.

– Jaj, ne! – sápadt el Heri. – Csinálnunk kell valamit, mert nagyon tartok tőle, hogy ilyen állapotban nem lesz alkalmas arra, hogy a gyámom legyen!

– Sakkozhatnánk... – vetette fel Dupladurr.

– Szabadítsuk ki Jackyt! – javasolta Heri nagy elánnal, mert látott régen egy filmet, ahol még egy bálnát is sikerült megszöktetni a főhősöknek, akik rettentően eltökéltek voltak. Tiszára úgy, mint ahogy ő is.

– Rendben – mondta lassan Dupladurr professzor. – Akkor a végső megoldáshoz folyamodunk. Megfordítjuk az idő kerekét.

– De azt nem lehet – tiltakozott sem sikerült időgépet készítenie.
Dupladurr Hermelinhez fordult és mélyen a szemébe nézett, úgy, hogy az már szinte fáj.
– Black Jack a hetedik emeleten van a tizenharmadik szobában. De senki nem láthat meg benneteket. Vigyázzatok! Három órát kaptok. Az egyik réz, a másik ezüst, a negyedik arany.
– Mit kell az órákkal tennünk? – kérdezte áhítattal Heri.
– Semmit. Csak szépek, ráadásul mutatják az időt is. Elég értékesek is. Ha megszorultok, bármikor szívesen be fogják venni a zaciba – felelte fojtott hangon Dupladurr.
Heri nem értett semmit az egészből.
– Bezárlak benneteket a kórterembe – folytatta Dupladurr. – Három óra múlva találkozunk. Mire visszajövök, a dolog legyen elintézve.
– Igen, igazgató úr! – szalutált Hermelin, a professzor pedig távozott.
Miközben zár fordult a kulcsban, Hermelin kigombolta blúzá.
– Gyere ide, Heri.
– Megörültél, Hermelin! – kiáltott fel Heri. – Én is rettentően kívánlak, de ilyen nehéz pillanatban, amikor bármikor halálosan szájon csókolhatják a keresztapámat... Ne haragudj, de nem...
– Fogd be a szád, Heri! – intette le finoman Hermelin. – És gyere közelebb. Heri engedelmeskedett, mert tudta, hogy egy férfinak ez a dolga, ha nem akarja, hogy az asszony folyton kiabáljon vele. A lány nyakában egy apró emberke lógott.
Heri irigykedve nézte, hogy milyen jó neki, hogy állandóan ott függhet a nyakában és érezheti finom parfümjének a kipárolgásait, bőrének illatát, viszont azt is, ha ebéd után pukizik.
– Mi ez? – kérdezte óvatosan Heri.
– Misztér Minit a nevem – felelte a pöttöm emberke. – Az a dolgom, hogy a kívánságuk szerint visszaforgassam az idő kerekét. Régebben a cipőjavító iparban dolgoztam, suszterkedtem, kulcsokat másoltam olyan gyorsasággal, hogy egy jó pillanatomban véletlenül felfedeztem az időgépet. Azóta a Mágiaügyi Ügyosztály szolgálatában állok, mint Minit Men. Szabadidőmben sportolgatok is, mínusz egy másodperc alatt futom a százat, ami igen jó eredmény ahhoz képest, hogy milyen pici vagyok.
– Ne őrjítsen! – ámuldozott Heri.
– Heri, ez véresen komoly! – állította Hermelin, aki már tudta, hogy az Always Ultra nem felmosásra való.
– Mit csináljunk? – kérdezte Heri megfeszítve az agyát.
Hermelin megdörzsölte háromszor az emberkét, mire minden elsötétedett, hármat fordult, majd szinte olyan lett mint előtte.
De mégsem!
A folyosón álltak. Léptek zaja hallatszott, de Heri nem tudott felocsúdni, mert Hermelin bebújt vele egy szekrénybe, ami máskor nagyon izgató lett volna, de nem most.
– Mi történt? – kérdezte döbbenten Heri.
– Visszamentünk az időben.
– Honnan vetted ezt az ízét? – kérdezte Heri.
– Misztér Minit – javított az apró emberke.
– Azt.
– Meggenya professzor adta, mert csak így tudtam egyszerre több helyen jelen lenni az egy időben kezdődő órákon – suttogta fojtott hangon Hermelin. – De mivel én csak egy egyszerű vidéki lány vagyok az osztályból, te pedig a világ háromszoros megmentője, neked kell megmondanod, hogy mit tegyünk.
– Meg kell mentenünk Black Jacket. De előtte...
Léptek kopogtak a folyosón.
– Ezek mi vagyunk. Vagyis... Voltunk. Éppen lementünk Hibridhez, hogy jelen legyünk a kivégzésen – suttogta Hermelin.
– Ez az! – csapott a homlokára Heri.
Hermelin nem vette jó néven, de nem szólt semmit, mert úgyis csendben kellett maradniuk.
– Meg kell mentenünk Szado Mazsi! Utána a segítségével kiszabadítjuk Black Jacket, majd visszatérünk a bázisra. Világos? Hermelin bólintott, de ez nem látszott a sötétben.
Heri kinyitotta az ajtót, majd a szekrényből előmerészkedve a tettek mezejére léptek. Útközben Heri talált egy hűtőszekrényt. Kinyitotta. Hirtelen mozdulattal bedugta a fejét egy percre.
– Mit csinálsz? – kérdezte Hermelin aggódva.
– Hideg fejjel kell gondolkodnunk – didergett Heri. – Meg kell mentenünk két ártatlan embert, akik közül az egyik állat.
– Értem – felelte Hermelin. Az értelem halovány szikrája csillogott a szeme sarkában.
Nem lacafacáztak tovább, hanem leosontak Hibrid föld alatti kunyhójához, és elrejtőztek egy hatalmas bonsai facsoport mögé. Onnan figyelték, hogy mi történik a múltban.
Az események hihetetlen gyorsasággal követték egymást. Hibrid ajtót nyitott, beengedte a korábban az ikrekkel együtt leosonkodott önmagukat. Rövid idő múltán feltűnt a domboldalban Camel miniszter, a hóhér, akivel Heri és Controlles már egyszer találkozott. Akkor a hóhért elhagyta a barátját, mert későn ment haza. Most kellőképpen dühös volt, úgy érezte, kicsinyes bosszút állhat a két fiún azzal, hogy kivégzi Szado Mazsit, aki a velük szimpatizáló Hibrid tulajdona volt. Igen helyesen úgy vélte, ezzel gonoszkozhat Herinek és mély haverjának, Controllesnek.
Milyen rohadt bonyolult az emberi természet, ugye?
Heri és Hermelin meglátták a hátsó kijáraton kirohanó múltbéli önmagukat, megvárták, hogy a hóhér és a miniszter megszemlélze a kipányvázott Szado Mazsit, ezután cselekedtek.
Elvágta kötelékeit, utána udvariasan megkérték, hogy hadd pattanjanak fel a hátára. Miután bedobtak a farán kiképezett lyukon néhány Eurót, Szado Mazsi rőfögve megengedte. Ezután hangos szárnycsattogás közepette a magasba emelkedett.
Heri a Négyszögletű Kerekérdőbe kormányozta a törpösen feltuningolt és átalakított repülő állatot, ezt követően pedig leszálltak egy sötét tisztáson. Eddig minden simán ment, olyan könnyedén, mintha hetekig gyakoroltak volna előtte. Most azonban várniuk kellett, amíg mindenki befejezi, amit be kellett fejeznie a Szellent-tanyán.
De a múltó idő gyorsan pergett.
Heri ki lopózott az erdő szélére, beásta magát egy bokor alá, és onnan figyelte éles szemüvegével, hogy hol tartanak éppen az események.
Hermelin ott maradt Hibrid malackájával és vigyázott rá, hogy meg ne szökjön.
Mármint hogy ő a félelmetes külsejű Szado Mazsi elől.
Heri megfigyelte, amint minden résztvevő eltűnik a járatban, majd hosszas várakozás után végre ismét előjönnek a vadalmafa gyökerei közül.

Amikor Lompos professzor kezdett átváltozni nehézgépkezelővé, Heri felkiáltott, majd visszarohant Hermelinhez és a malackához.

– Nem maradhatunk itt tovább, mert a vérfarkassá lett Lompos prof mindjárt berohan ide.

Heri és Hermelin felpattantak Szado Mazsi hátára. Szinte már kapkodva visszarepültek Hibrid kunyhójába, ahol nem volt senki. Csak ők. Ezer szerencsájukra és az írói gondviselésnek köszönhetően Hibrid nem tartózkodott otthon, hanem a közeli kocsmában öntött fel örömeiben a garatra, hogy emlékezetesen megünnepelje, hogy a malacka elkerülte a villanyhalált. Heri visszaszaladt, hogy továbbra is megfigyelhesse, hol tartanak az újrarájzott események. Elrejtőzött egy jó vastag törzsű fűszál mögé.

Lélegzet-visszafojtva látta, hogy odalent a tisztáson körbeveszik őket a terminátorok. Látta, amint Hermelin megint elájult. Iszonyattal figyelte, amint az egyik csókos szájú szörnyeteg megragadja múltbéli önmagát, majd arra akarja kényszeríteni, hogy csókolózzon vele. Micsoda gusztustalanság! Heri idegesen figyelte, várta, egyre csak várta, mikor érkezik már az apja, vagy annak szelleme, Waracskos úr mágikus formájában, és kergeti el ezt a gépcsürrét mindörökre.

De semmi nem történt!!!

Heri egyre idegesebb lett.

Közben a gépszörnyeteg kitátotta nyálas száját, hogy a halál csókját forrassza a szájára. Heri hirtelen megértett mindent. Világossá vált előtte Einstein relativitáselmélete, Newton tételei, a mikrobiológia mikéntje és felrémlt egy pillanatra az élet értelme is. Rájött, hogy a kutyaharapást a szőrével gyógyítják.

Elképesztően nagyot ordított, hogy magára vonja a terminátorok figyelmét, majd kiugrott a fűszál mögül, amely mind ez idáig jótékonyan elrejtette, és minden tudását összeszedve varázsolni kezdett.

– Asztala vizta, bébi!!! – ordította, mire elszabadult a pokol. A csókos szájú terminátorok egyszer csak rettenetesen felgyorsulva rohangászni kezdtek, mintha mindannyian megzavarodtak volna. A holdfényben kísértetiesen derengő, fényes ködben Heri elégedetten látta, hogy mind a 666 terminátor teljesen bezsongott, és máris úgy rohangálnak, mint a mérgezett egerek. Néhányan a földre zuhantak, látszott, ki akarnak kapcsolni, de képtelenek voltak rá. Heri hatékony, szabadalmaztatás előtt álló varázslatának nyomán mindannyiuk lába motollaként verdesett, az egyik gépőr még lyukat is ásott maga alatt, amibe Heri legnagyobb öröme máris beleesett. Szerencsére a többi sem járt jobban. Szaladgáltak, egymásnak ütköztek, közben cuppogó hangokat hallattak, mert képtelenek voltak kikapcsolni magukból a „csók” üzemmódot, így ment ez egészen addig, amíg lemerültek a tartóselemeik. Akkor aztán lassú, akadozó mozgással, nyikorogva távoztak, többet vissza sem tértek.

– Megáll az agyam! – ordította boldogan. – Waracskos disznó legyenek, de ezek elmentek!

Elfelejtette, hogy most varázsló üzemmódban működik, vagyis éppen ott felejtette magát. Azonnal átváltozott. Hirtelen ő lett Waracskos úr, vagyis a saját apja.

A lassan felszálló párában Heri meglátta saját magát, amint észreveszi önmagát.

A lenti Heri lehanyatlott, a fenti Heri pedig megértette, hogy most egy óriási időparadoxont hozott létre. Megmentette saját magát, mert ha nem mentette volna meg, akkor korábbi énje meghalt volna, így a későbbi nem juthatott volna ide vissza a múltba, hogy megmentse korábbi önmagát.

– Tiszta örület! – suttogta, de igaza volt.

– Beavatkoztál a múlt eseményeibe! – dorgálta meg Hermelin.

– Ha nem tettem volna, most nem élnénk! – védekezett Heri.

Ám nem volt idő a merengésre, mert Cotton professzor magához tért, elvégezte rövid gimnasztikai gyakorlatait, amelyeket ébredése vagy magához térése után szokott mindig elvégezni, végül nagyot nyújtózott, mintha kintorna órán lett volna. Ezután frissen és üdén az összes ájult gyereket és Black Jacket maga után vonszolva eltűnt az iskola nagykapuja mögött.

– Nemsokára itt az idő! – figyelmeztette Hermelin Herit.

Egyeztetették óráikat. Amikor a réz-, az ezüst- és az aranyóra is ugyanazt mutatta, felugrottak Szado Mazsi hátára, és eltűntek az éjszakában.

19. Szökevények

Szado Mazsi, a genetikailag módosított repülő szerencsemalac úgy süvített keresztül a látóhatáron, hogy öröm volt nézni. Fém badi pírzingjei metálfénnyel ragyogtak az éjszakában, hatalmas szárnyai pedig propellerként verve gerjesztették a felhajtóerőt. Intelligens arcán elégedett vigyor ült, fogai között négylevelű lóherét tartott, hogy folyton szerencséje legyen. Black Jack, a hírhedt szerencsejátékos és ártatlan tömeggyilkos éppen cellájában várta a halált. De nem ölbe tett kézzel!

Kézifűrészével, amelyet papír ivópoharából alakított át ügyes kézzel, éppen a rácsokat rongálta, amikor megjelent a kis csapat, hogy magával vigye a szabadságba.

Black Jack arca felderült, amikor speciális sisakjában meglátta Herit és a mögötte minden keze ügyébe kerülő dologba nagyon kapaszkodó Hermelint. Eldobta a francba a maga csinálta eszközt, és kimászott a rácsok közötti résen. Nem telt bele két pillanat és felpattant, Szado Mazsi hátára.

– Gyíiii – üvöltötte Heri boldogan, és hagyta, hogy Hibrid malackája felszálljon velük az égbe, a csillagok közé, ahol már bottal üthették a nyomukat.

20. Hepiend

Kisvártatva egy tisztáson landoltak, ahol nem volt senki, csak néhány vadkempingező, de azok halálra rémülten eliskoltak, amikor meglátták, hogy a holdfényben felsejlő hatalmas repülő disznón három fura figura ereszkedik alá a levegőből.

– Hogyan köszönjem ezt meg nektek? – hatódott meg egészen Black Jack.

– Az angol font jó lesz, de eurót is el tudunk fogadni – mondta Heri.

– Csak vatikáni valuta van nálam – sajnálkozott Black Jack.

– Az meg milyen? – érdeklődött Hermelin, aki nem volt annyira tájékozott, mint amilyen stréber.

– Úgy hívják, az Isten fizesse meg – nevetett Black Jack. Egy mozdulattal felpattant Szado Mazsi hátára, mert nem akart fizetni.

Induljon, Jack bácsi! – szorította meg a kezét Heri, de nem fájt.

– Visszatérek! – ígérte a lesóványodott Black Jack. Szegényen még mindig látszott, hogy mennyi időt töltött a terminátorok között.

Azzal búcsút intett, és ismét felszállt a csillagok közé, ahol várhatóan továbbra is bottal üthették a nyomukat.

Hermelin hirtelen felszisszent, mint egy lyukat kapott léggömb.

– Egyeztessük az óráinkat! – javasolta Herinek, aki nem volt rest és ízben előkapta.

Az órákat.

A réz-, az ezüst- és az aranyóra szemrevételezése és megszámlálása után megállapították, hogy még mindig *három* órájuk van. – Ideje indulnunk! – javasolta Hermelin.

Futásnak eredetileg ismételték, mint a maratoni futó, amikor a perzsák üldözték, hogy vegye már tőlük azt a szép szőnyeget, mert olcsó. Mivel malacuk volt, bár igaz, hogy az imént elrepült, nem késtek el nagyon. Sőt, szinte egyáltalán nem. Dupladurr professzor éppen arra készült, hogy rájuk zárja az ajtót, amikor Hermelin azt mondta a háta mögött, hogy „ne!!!”

– Jesszum pepi, de megijesztettél! – mosolyodott el, amikor rémülten hátrafordulva meglátta az érkező fiatalokat, és tapintásos módszerrel megbizonyosodott róla, hogy még nem kapott infarktust.

– Nos? – kérdezte.

– Az akció végrehajtva – felelte Hermelin és Heri kórusban. – Elrepültek. – Remek – dörzsölte a tenyerét Dupladurr. – Éppen az imént indultatok el. Most kinyitom az ajtót, ti bementek, majd újra bezárom az ajtót. Büszke vagyok rátok! Most már igazi akcióhősök vagytok.

– Bizony – mondta a nagy író, K. B. Rottring is, aki egy falon függő tájkép mögül figyelte az eseményeket és elégedetten vigyorgott. A kórteremben ott feküdt az alvó Controlles, aki mit sem sejtett az egészből, csak durmolt békésen, mint egy téli álmot alvó döglött medve.

Heri és Hermelin bebújt az ágyba – egyelőre mindegyikük a sajátjába – majd magukra húzták a takarót. Éppen akkor lépett be hozzájuk Fityula nővér egy-egy csokoládéinfúzióval.

Alig telt el egy tizedmásodperc, és három alak rontott a terembe.

Camel miniszter megtörtnek látszott, Dupladurr lazának tűnt, mint a biciklilánc, a szeme szinte nevetett, ellenben Cotton professzor ideges volt, mintha hangyák mászkálnának a gatyájában.

Cotton üvöltött, mint akit nővé operálnak.

– Kókler tettel! Tudom, hogy ő volt. Maguk nem ismerik ezt az alakot, de én tudom, hogy rosszabb, mint az apja.

– Ne hergelje fel magát, kolléga! – javasolta szelíden Dupladurr professzor olyan hangon, ahogy a tomboló örültekkel szoktak beszélni. – Herit én magam zártam be ide, Madám Fityula végig velük volt, nem hagyhatták el a kórtermet. – Amikor mindenki egyetértően bólogatott, az igazgató hozzátette:

– Be kell látnia, Cotton professzor, hogy csoda történt. Egyébként nem magyarázhatjuk természettudományos módon, hogy miként szökhetett meg Black Jack és Szado Mazsi, a szerencsemalac egy napon, egymás után, végül pedig egyszerre.

Cotton sarkon fordult, majd kicsörtetett a teremből. Egyenesen a szobájába masírozott, ahol mixelt magának egy Agymosó baj italkoktelt és az utolsó cseppig kiitta. Utána levetette magát a szögeságyára és sírdogálva felhívta a nagymamáját, a vasorrú bábát, aki hasztalan vigasztalta, mert Cottonka vigasztalhatatlan volt.

De ki törődött vele?

Heri és szolid barátai biztosan nem. Miután letették az utolsó vizsgáikat is, hatalmas lakomával ünnepelték a Csippendél egyesület iskolai elsőségét, amely a zabálási rekordok megdöntése után ivászati csúcskísérlettel folytatódott, ami hasonlóan jól sikerült.

21. Hazatérés

Lompos professzor visszaváltozott emberré, de miután a gonosz Cotton mindenkinek elhíresztelte, hogy vérfarkas a tanárbácsi, csomagolnia kellett, mert önként elvesztette az állását.

Heri nagyon sajnálta, de nem tehetett mást, bele kellett törődnie, hogy jövőre megint új tanáruk lesz. Lompos professzor visszaadta Herinek a fiú tulajdonát képező láthatatlanná tévő köpönyeget (alig találta meg a táskájában) és a Tökfejek Térképét is. Heri szépen megköszönte, mert tudta, hogy nagyon balhész srác, még biztosan hasznát veheti ezeknek.

Másnap már a vonaton ültek és hazafelé zötyögtek.

Egyszer csak egy bagoly kopogott az ablakon. Beengedték, hogy ne kopogjon már annyit, mert még felébreszti valakinek a gyanúját.

Emil volt az, a postabagoly.

– Black Jacktól jött! – suttogta Heri.

– Olvasd fel! – biztatták az ikrek és Hermelin, akik még mindig a szöktetés éjjelén történt eseményeket tárgyalták.

Kedves Heri!

Élünk és virulunk. Biztonságban vagyunk. Ez egy kis skót település, rajtunk kívül nem lakik itt senki, talán csak néhány hegylakó, de azok nem piszkálnak minket, mert egymás lefejezésével vannak elfoglalva. Talán nem említettem, de tőlem kaptad a Vasvillámot. Tizenvalahány elmaradt szülinapodra vettem összevont ajándékként. Remélem, nem sértettelek meg ezzel az aprósággal? Tudnod kell, hogy nem a Zorrót, hanem engem láttál, amikor néhányszor megijedtetél egy nagy, vörös szempártól. Egyszerűen nem bírtam ki, hogy ne lássam még utoljára a kereszt fiamat. A baglyot Controllesnek adományozom, mert büntudat emészt, hogy miattam veszítette el a patkányát. Hamarosan újra írok, ha sikerül papírt szereznem a klotyóról.

Black Jack

Amikor megérkeztek a pályaudvarra, Heri elbúcsúzott szeretett barátaitól. Megígérte nekik, hogy tartják majd a kapcsolatot a számítástechnika legmodernebb vívmányán, emilen keresztül.

Heri igen nagy örömmel vette Controlles és ikertestvéreinek meghívását, hogy töltsen náluk a szünidőt. Ennek nem is volt semmi akadálya, ám előbb rendet kellett tennie otthon, nevelőszülei házában, ahol mostohái és gonoszkodó unokatestvére már bizonyára igencsak elkanászodtak.

Heri rosszkedvűen gondolt a sok fegyelmezésre, fenytésre, dorgálásra, ami elkerülhetetlennek látszott, mégis szükséges volt, ha meg akarta őrizni otthon a rendet és a fegyelmet. Szinte belefájdult a dereka, amikor arra gondolt, hogy megint kezdődik majd a fegyelmezési céllal végrehajtott családi eladás a kert végében. Nap mint nap, néha naponta többször is.

Heri elégedetten látta, hogy az autóval eléje jövő Dundy bácsi rendes ruhában jött ki érte, cipőjét is megtisztította a bagolyguanótól. Sőt, még szájkosár is van rajta, nehogy veszélyes legyen Heri finomlelkű barátaira, és magával hozta Heri kedvenc kisásóját is, mert tudta, hogy vétkezett. Sőt, eredendő bűne is van, amit éppen úgy nem tud soha lemosni magáról, mint a bagolytrutyit.

– Üdv, Vaktyúk bácsi! – köszöntötte Heri. Megvakargatta az állat füle tövét, mert tudta, hogy azt nagyon szereti.

Bácsikája előírászerűen leborult Heri lába elé, próbálta a szájkosár mögül kavilláló nyelvvel megnyalogatni a cipőjét, de a fiú zavartan leisszegte az ásóval, és a fülebe suttogta, hogy ennyi ember előtt nem kell ilyen ünnepélyesen üdvözlölnie, elég ha ezt a házi rendi pontot csak otthon tartja be. Varrat bácsi feltápászkodott, majd hagyta, hogy Heri ráaggasson a nehéz kézipoggyászait. Amikor megvoltak, a kocsihoz sétáltak, berakodtak, majd hazafelé indultak, ahol már várta őket Fekália néni és Dundy Nudly.

Heri a hátsó ülésen lazított, amikor az égen észrevett néhány kötelékben repülő repülő. A kötelék mögött ott szállt az Aranylabda is! Heri majdnem felkiáltott meglepetésében.

Egyszer csak az Aranylabda berepült a kocsi ablakán.

Heri ledöbbsent. Vaktyúk bácsi is majdnem így tett, de Heri a nagyfeszültségű lopásgátlóval arra ösztökölte, hogy vezessen csak tovább. Vazelin bácsi szikrázva, égett, felálló hajjal továbbhajtott. Az Aranylabda Heri kezébe repülve beszélni kezdett:

– Ejtettem a tyúkot, mert beláttam, nem igazi szerelem, hanem csak egy pillanatnyi fellángolás volt. Hiszen ő egy madár, én pedig egy Aranylabda vagyok. Képtelen volnék megfelelő életet biztosítani neki. Folyton arról csipogott, hogy fiókákat akar, fészket, anyagi biztonságot. Hát nem! Nem tudok fészket rakni, de nem is akarok. Szabad akarok lenni, mint a madár. Heri meglepetten hallgatta.

– Tegnap összeismerkedtem néhány vadászpilótával. Tudod, rájöttem, hogy egy ilyen egészséges fiatal Aranylabda, mint amilyen én is vagyok, ne élgedjen meg egyszerre egy partnerrel. Imádom őket. Kecsesek, méltóságteljesek, erősek. És az a sebesség! Csodálatos! Nem hiszed el, de még fogócskáztunk is. Nagyon élveztem. Hamarosan talán egy harmonikus kapcsolat kezd kialakulni közöttünk. Ki tudja, talán rövidesen még ennél is tovább léphetünk. Ötven százalékig már össze is jött a dolog – kacsintott a fiúra – mert én már akarom a dolgot. Csak egyvalamit nem értek... – aggodalmaskodott az Aranylabda.

– Mit? – kérdezte Heri.

– Vajon miért lőnek rám folyton?...

(Folytatása következik!)

Stats:

Excalibur Könyvkiadó

Digitalizálta: Talgorius Grendar

K. B. Rottring:

Heri Kókler és az alkatrazi fogoly

©: K. B. Rottring, 2002

Kváziföld-alsó

Kiadja az Excalibur Könyvkiadó, 2006

A kiadásért a kiadó vezetője felel,
távollétében helyettese, az amerikai elnök.

A (ki)borítón Szűcs István csendélete látható
Dizájner nem volt.

Egyebekben közreműködött: a Szilícium Grafika

Műszaki szerkesztő: Szavanya Zsolt

Nyomta, nyomogatta: Nóvum Kft.

ISBN: 963 9285 38 2

Figyelem! A könyvben a nyugalom megzavarására alkalmas oldalszámok találhatóak. Ha nem bírja, ne olvassa.

Tartalom

- [1. Dundy Nudly tévedése](#)
- [2. Kerge néni](#)
- [3. Külön\(b\)járat](#)
- [4. A Nehéz Füst](#)
- [5. Macskajaj](#)
- [6. Terminátor](#)
- [7. Setét jövő](#)
- [8. Hibridek](#)
- [9. Lidércek](#)
- [10. Vereség!](#)
- [11. Tökfejek Térképe](#)
- [12. Sötét titkok](#)
- [13. Vasvillám](#)
- [14. Patrónus műháj](#)
- [15. Kavicsdöntő](#)
- [16. Kivégzés](#)
- [17. Állatok](#)
- [18. Az idő kereke](#)
- [19. Szökevények](#)
- [20. Hapiend](#)
- [21. Hazatérés](#)
- [Stats](#)